ALERTĂ, PLUTONIU

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

SAS 107

Alertă, Plutoniu

În româneşte de ŞERBAN DEMETRIU

Editura TINERAMA, 1996

ISBN: 973–95440–3–7

Gérard de Villiers
Allerte Plutonium
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V2.0]

Corectură [V1.0]: februarie 2025

NOTA EDIŢIEI ELECTRONICE

Pentru o mai uşoară lectură a romanului, am înlocuit notele de subsol, adăugând conţinutul notei de subsol sub formă de text normal, imediat după cuvântul, expresia sau propoziţia de explicat.

Pentru a elimina orice confuzie, explicaţiile respective sunt marcate între paranteze pătrate.

Explicaţiile au păstrat formatarea cuvântului sau expresiei de explicat, de regulă text înclinat.

În cazurile în care explicaţiile sunt mai lungi şi ar rupe cursivitatea lecturii, explicaţia a fost trecută imediat după sfârşitul paragrafului.

CUPRINS

Prolog 6
Capitolul I 8
Capitolul II 24
Capitolul III 35
Capitolul IV 46
Capitolul V 53
Capitolul VI 60
Capitolul VII 72
Capitolul VII 83
Capitolul IX 93
Capitolul X 103
Capitolul XI 111
Capitolul XII 119
Capitolul XIII 129
Capitolul XIV 137
Capitolul XV 145
Capitolul XVI 152
Capitolul XVII 161
Capitolul XVIII 170
Capitolul XIX 176
Capitolul XX 183

Prolog

Stanley Fawcett, director adjunct al *Central Intelligence Agency*, bău satisfăcut prima ceaşcă cu cafea. Zorile abia se iveau, dar el era obligat să fie la ora şase dimineaţa în biroul său de la etajul patru al clădirii principale din Langley pentru a pregăti „Daily Brief”-ul, sinteza tuturor informaţiilor importante ale ultimelor douăzeci şi patru de ore. Documentul trebuia să se găsească pe biroul preşedintelui Statelor Unite la ora zece pentru şedinţa zilnică a NSC-ului (National Security Council – Consiliul Securităţii Naţionale).

Odată cafeaua terminată, Stanley Fawcett se lansă în atacarea muntelui de rapoarte ale staţiilor CIA din toată lumea, aduse cu câteva minute mai devreme de secretara sa, şi mai matinală ca el.

La capătul unei jumătăţi de oră, alese două telegrame. Două informaţii venind de la „surse” anunţate ca sigure de cei doi şefi de staţie de la Damasc şi Moscova.

La Damasc, era vorba de un agent infiltrat în organele de conducere ale Hezbollahului libanez, emanaţie a serviciilor speciale de la Teheran. La Moscova, era un rus recrutat recent de CIA: unul din responsabilii Institutului Kurciatov al Energiei Atomice. Cunoscut din timpul Uniunii Sovietice sub numele de „Laboratorul No. 2”, Institutul Kurciatov fusese inima dezvoltării armelor nucleare sovietice. Nimic din ceea ce atingea acest domeniu nu-i era străin.

Stanley Fawcett puse cele două rapoarte unul lângă celălalt. Fiecare se înşira pe mai puţin de o pagină şi amândouă spuneau acelaşi lucru. Din octombrie 1991, Iranul lansase o operaţiune ultrasecretă, cu numele de cod „Darius”, pentru a-şi procura plutoniul militar necesar fabricării de bombe nucleare şi termonucleare.

Ayatolahul Said Mohajerani, responsabilul programului de achiziţie rapidă de armament nuclear, îl însărcinase pe doctorul Mehdi Shimran, specialist în fizică nucleară al Universităţii Berkeley din California, să întreprindă contactele necesare în fosta Uniune Sovietică. Acesta, din discreţie, aborda chestiunea printr-un om care adusese deja numeroase servicii Iranului: Ishan Kambiz, om de afaceri iranian stabilit în Siria.

Raportul de la Moscova preciza că tranzacţia risca să se facă prin

intermediul unei societăţi recent formată din foste cadre sovietice de partid: Isotop, strada Pogodinskaia 22, Moscova. Această oficină era oficial autorizată să comercializeze uraniu „sărac”, impropriu oricărei utilizări militare.

Stanley Fawcett rămase câteva clipe gânditor în faţa acestor rapoarte. Desigur, era vorba de surse de încredere, dar pentru o afacere atât de serioasă, el ar fi preferat să posede un element mai solid, de pildă o intercepţie electronică. Circulau atâtea zvonuri de la explozia URSS-ului. În ciuda colaborării reale a autorităţilor CSI, era totdeauna foarte dificil de ştiut care era adevărul. Directorul adjunct al CIA ezita: trebuia oare să pună la începutul „Daily Brief”-ului său această istorie cu plutoniul? Preşedintele îi detesta pe iranieni şi n-ar fi ezitat să reacţioneze; ceea ce ar fi un punct bun pentru Companie… Dar dacă, ulterior, istoria se dezumfla…

Stanley Fawcett roti fotoliul pe rotile pentru a-l plasa în faţa ecranului terminalului ordinatorului şi compuse pe claviatură codul secret ce dădea acces la banca de date de la Langley. Pe urmă bătu numele lui Ishan Kambiz. Câteva secunde mai târziu, începu să se imprime rapid un text.

„Ishan Kambiz, cetăţenie iraniană, născut în 1932.

1952: studii la Politehnica din Zürich.

1956: M.B.A. la Harvard.

1958: se instalează în Siria, la Damasc, unde creează o firmă de import-export. Lucrează mult cu Uniunea Sovietică, unde efectuează numeroase sejururi. În 1971, se mută la Beirut, într-un imobil pe care l-a construit şi unde ocupă ultimele două etaje. Se căsătoreşte cu Najira Adwan, fostă Miss Liban.

În 1976, emigrează în Abu-Dhabi unde încearcă să vândă şeicului Zaied o uzină de desalinizare a apei de mare. Între 1978 şi 1984, efectuează numeroase călătorii în Liban şi în Iran, unde se împrieteneşte cu Ayatolahul Mohajerani. Devine cumpărător de material de război în contul Iranului, efectuând de asemenea legătura cu hezbollahurile instalate în câmpia de la Bekaa. Este bănuit de a fi avut contacte strânse, în contul Iranului, cu grupuri teroriste ducând la operaţiuni contra Statelor Unite şi Israelului. El ar fi implicat în atentatul contra ambasadei americane de la

Beirut. Din 1985, începe să se intereseze de tehnologia nucleară la cererea lui Mohajerani şi a lui Mehdi Shimran. Deschide diferite birouri de cumpărare de material şi tehnologie în lumea întreagă:

IBI Engineering Gmbh, Kaiserstrass 8, Frankfurt am Main.

IBI Engineering AG, Zug, Elveţia.

IBI Engineering Co., Postoak Bld., Houston, Texas.

IBI Engineering Co., 74 Sloane Avenue, London SW3.

De asemenea, are frecvente contacte cu autorităţile braziliene, care caută să vândă discret Iranului tehnologia lor nucleară."

Urma, în anexă, o listă interminabilă de material îndrumat spre Iran prin grija lui Ishan Kambiz. Ultimele linii ale raportului îl interesară în mod particular pe Stanley Fawcett:

„Se apreciază că, datorită eforturilor lui Kambiz şi ale altor intermediari, Iranul şi-a constituit o infrastructură suficientă pentru crearea unui potenţial nuclear. Nu i-ar lipsi decât combustibilul: uraniu îmbogăţit sau plutoniu."

Directorul adjunct al CIA declanşă imprimanta. Hotărât lucru, Ishan Kambiz urma să fie piesa de rezistenţă a „Daily Brief"-ului său. Pe urmă, nu mai rămânea decât să sensibilizeze toate staţiile CIA din lume pentru a încerca să ştie mai mult despre operaţiunea „Darius".

Capitolul I

De câtva timp, bruneta cu părul în cosiţe, îmbrăcată cu bluzon de piele şi blugi spălăciţi, arunca priviri fugitive în direcţia lui Ishan Kambiz. Cu capul chel, împresurat de o coroană de păr negru, cu ochii uşor bulbucaţi şi trăsăturile grăsulii, iranianul nu avea totuşi nimic dintr-un play-boy.

El îşi golise ceaşca cu ceai şi-şi omora timpul observându-i pe ceilalţi clienţi ai barului situat exact în faţa ascensoarelor. Fata cu cosiţe se afla puţin mai departe, într-unul din fotoliile din holul hotelului *Hilton*, unde aşteptau vizitatorii în trecere. O bruscă şi târzie

tornadă de zăpadă tocmai se abătuse asupra Budapestei şi destul de mulţi oameni se refugiaseră în hotel.

Ishan Kambiz era intrigat de manevrele acestei necunoscute care nu semăna cu târfele care hoinăreau prin hoteluri, machiate cu lopata şi îmbrăcate strâmt în ţinute hipersexy. Aceasta făcea mai curând să te gândeşti la o studentă. În timp ce iranianul o observa la rândul său, necunoscuta îşi desfăcuse bluzonul ca şi cum i-ar fi fost prea cald, descoperind un tricou întins de sânii grei.

Ishan Kambiz simţi deodată că oboseala i se topea ca zăpada la soare.

Douăzeci şi patru de ore mai devreme, el se afla la Rio de Janeiro, împărţindu-şi timpul între o cărnoasă „carioca" (locuitoare a oraşului Rio) de abia nubilă, tot atât de docilă pe cât era de târfă, şi negocieri cu oficialii brazilieni.

Un mesaj important şi secret îi parvenise trei zile mai devreme din partea lui Mehdi Shimran. Operaţiunea „Darius" intra în faza activă, iar el trebuia să se ducă de urgenţă la Budapesta, unde îi vor fi înmânate instrucţiuni suplimentare. Ishan Kambiz avusese puţin timp pentru a organiza o deplasare „protejată". Mai întâi, Rio–Paris cu Air France, cu un paşaport libanez sub un nume fals. La Roissy 2, un membru al Savamei (Poliţia secretă a ayatolahilor) îl aştepta cu alte două paşapoarte, unul turc şi unul cipriot, şi un bilet Paris–Viena pe următorul zbor Air France. Graţie numeroaselor sale conexiuni, Roissy devenise placa turnantă a transportului aerian, permiţând să se jongleze cu toate itinerarele imaginabile.

La Viena, închiriase o maşină sub o a treia identitate, graţie paşaportului cipriot şi luase drumul spre Budapesta. De la plecarea trupelor sovietice, practic nu mai erau controale la frontiera austro-ungară. El ajunse la *Hilton* spre ora 6 seara, frânt. Abia avu timp pentru un contact cu doi membri ai Forţei Al-Qods (Al-Qods este denumirea islamică a Ierusalimului), oficial gărzile de securitate ale ambasadei Iranului de la Budapesta, însărcinaţi să-i transmită ultimele instrucţiuni şi să-l acompanieze la întâlnirea spre care trebuia să se ducă în aceeaşi seară.

Operaţiunea „Darius" produsese o mobilizare fără precedent a serviciilor iraniene. Said Mohajerani, vicepreşedintele Iranului, ceruse

mai întâi colaborarea lui Ali Fallahiyan, ministru al informaţiilor, de care depindeau Savama, Gardienii Revoluţiei şi Forţa Al-Qods, Serviciul de Acţiune al informaţiilor iraniene.

Oamenii de la Al-Qods, tineri fanatizaţi recrutaţi în mahalalele Teheranului, erau gata de orice. Existau în fiecare ambasadă iraniană din străinătate, sub acoperirea de gărzi de securitate.

În cadrul operaţiunii „Darius”, ei aveau ordinul de a se pune la dispoziţia lui Ishan Kambiz.

Acesta din urmă putea de asemenea face apel la reţeaua ataşaţilor culturali ai ministrului Orientării Islamice, Ali Mohammad, prezenţi şi ei în toate ambasadele. În sfârşit, era Savama care procura paşapoarte false şi legături pentru deplasări.

În faza finală a operaţiunii, Akbar Torkan, ministrul Apărării, al Logisticii şi al Forţelor Armate, ţinea pregătite mijloace de transport aeriene sub acoperirea de zboruri umanitare. Cât despre bani, Said Mohajerani nu avea de dat socoteală decât ayatolahului Rafsanjani. Fondurile erau nelimitate, operaţiunea „Darius” permiţând Iranului să redevină o mare putere regională şi, la nevoie, să se opună militar Statelor Unite.

Ishan Kambiz ştia toate acestea şi se simţea mândru de a fi fost ales pentru o asemenea aventură. Căscă. Oboseala era atât de mare, încât nici nu cinase, stomacul fiindu-i dat peste cap de decalajul orar. Era aproape să adoarmă înaintea ceaiului, când o reperase pe tânăra fată cu părul în cosiţe. Degeaba îşi spunea că era probabil o târfă, vederea fugitivă a acestor sâni dezvoltaţi îi injectase o doză masivă de adrenalină în artere. Ca să-şi revină, îşi consultă ceasul: zece fără douăzeci. Exact ora pentru a pleca spre întâlnire. Din fericire, seara, punctele de traversare ale Dunării nu mai erau aglomerate ca în timpul zilei.

Înainte de a se ridica, mai aruncă o privire necunoscutei cu codiţe care îşi închisese bluzonul din piele; iranianul urcă până la ochii albaştri abia machiaţi şi privirile lor se încrucişară. Fata îşi menţinu privirea perseverent, ca un câine care aşteaptă să fie mângâiat. O ghiulea de plumb se formă deodată în stomacul lui Ishan Kambiz. Putea să o aibă pe această necunoscută… Doar timpul îi lipsea. Deodată îi veni o idee.

Se ridică, îndreptându-se cu o încetineală voită spre ascensoare. După ce apăsase pe unul din butoanele de apel, se întoarse fixând-o pe fată. Mai întâi ea păru să nu remarce manevra. Cabina sosi şi Ishan Kambiz intră înăuntru. În momentul în care uşile începeau să se închidă, tânăra necunoscută ţâşni literalmente de pe scaunul său şi-l ajunse dintr-un salt, uşile închizându-se exact după ea.

Un mare val de satisfacţie îl copleşi pe Ishan Kambiz. Nu se înşelase!

— La ce etaj mergeţi dumneavoastră? o întrebă politicos în engleză.

În loc de răspuns, bruneta cu părul în cosiţe, se apropie de el, prăbuşindu-şi privirea într-a lui cu aceeaşi insistenţă supusă. Pentru a evita ca uşile să nu se redeschidă, Ishan Kambiz apăsă pe butonul etajului său, al treilea. Fata nu se mişcă. Simplu, cu două mâini, ea îşi desfăcu bluzonul din piele. În faţa celor doi sâni grei, care întindeau tricoul oferiţi ca nişte fructe, vârfurile decupându-se net, iranianul parcă se răzgândi. Îşi promisese să coboare la etajul său şi să ia apoi alt ascensor, după o simplă satisfacţie de amor propriu, dar mâinile sale se îndreptară singure spre sânii necunoscutei şi-i strânseră.

Contactul lor îl aprinse într-o clipă pe Ishan Kambiz, trimiţând o rafală de furnicături delicioase în josul pântecului.

Îi ţinea sânii încă în mâini când ascensorul se opri la al treilea etaj. Din fericire, nu era nimeni pe palier. Fata se retrase, pregătindu-se să coboare, însă Ishan Kambiz o reţinu de încheietura mâinii.

— *No, you come with me. (Nu, vii cu mine.)*

— *Where? (Unde?)* întrebă ea cu o voce dulce, arătând că înţelegea engleza.

— *In my car (În maşina mea)*, răspunse Ishan Kambiz apăsând pe butonul de la parter.

Nu pierdea timpul, în plus, nu voia ca ea să-i afle numărul camerei, nici altceva care să-i permită a-l identifica. În timp ce ascensorul cobora din nou, tânăra cu părul în codiţe preciză cu aceeaşi voce dulce:

— *Twenty dollars! (20 de dolari!)*

— *No problem!* afirmă iranianul.

Traversară holul unul după altul, apoi ieşiră. Nu mai ningea, însă un vânt glacial mătura Várhegy. Din fericire, Mercedesul închiriat al

iranianului era parcat exact înaintea faţadei în stil baroc a *Hiltonului*, în Piaţa Hess András. Fata se instală alături şi el porni de îndată. Coborî până la poarta ce închidea oraşul vechi şi se angajă pe *Ostrom utca*, întrebându-se unde îşi va împlini visul. Fata îl privea cu coada ochiului. Sosiţi în Piaţa Moskova, ea întinse mâna.

— *Money*.

Ishan Kambiz îi pregătise o bancnotă pe care i-o întinse împăturită. Bruneta o desfăcu înainte de a o strecura în blugii săi, iar el porni caloriferul şi, prin gesturi, îi dădu de înţeles pasagerei sale să-şi scoată bluzonul. Ea îl ascultă, descoperindu-şi pieptul enorm mulat în tricou. Tot coborând pe *Mártirok utca*, el începu s-o palpeze cu mâna dreaptă, ca un licean. Era aşa de excitat, că era cât pe-aci să lovească un tramvai galben pe latura căruia se etala o reclamă pentru păpuşile Barbie.

Continuă să meargă în direcţia podului Margit, conducând cu o înţeleaptă încetineală. Nemaiputând, el luă mâna pasagerei şi o puse între coapsele sale. Cu blândeţe, fata făcea ceea ce el aştepta de la ea, cu atâta dexteritate, încât trebui să-i imobilizeze încheietura mâinii spre a nu exploda prematur. Între obscuritate şi timp nefavorabil, nimeni nu risca să observe manevra sa.

Nu mai avu timpul să sufle. Capul cu părul în codiţe, evitând volanul, se aruncă asupra lui şi o gură caldă începu dus şi întors de-a lungul sexului său, procurându-i senzaţii delicioase.

În ciuda poziţiei incomode, pasagera sa era foarte decisă să-i ofere plăceri pe măsura banilor săi. Subit, Ishan Kambiz o apăsă pe cap până ce tânăra unguroaică avu o senzaţie de vomă, sufocată de importanţa membrului său. Cu mâna dreaptă, iranianul începu să se joace cu sânii ei magnifici. Jenat de tricoul ei, i-l scoase din blugi pentru a intra în contact direct cu pielea călduţă. Un claxon îl făcu să tresară şi realiză că aproape mergea în zigzag pe largul bulevard *Teréz*, în faţa Gării de Sud…

Excitaţia i se calmă brusc. Înţelese că, pentru a ajunge la capătul plăcerii, trebuia să oprească. Fata îşi continua treaba cu curaj.

Ocoli Piaţa 7 Noiembrie, devenită Piaţa Octogon, pentru a intra pe bulevardul *Andrássy* drept spre parcul Városliget. Părăsind de îndată şoseaua principală, intră pe una din aleile paralele, mărginite de vile

luxoase şi opri puţin mai departe. Nu se vedea nimeni. Împinse scaunul înapoi pentru a-i permite partenerei să-şi etaleze mai comod talentul său de vestală şi-şi strecură cele două mâini sub tricoul ei.

Aceasta se lansă pe ultima linie dreaptă, învârtindu-şi limba cu toată viteza în jurul membrului său umplut de sânge.

Ishan Kambiz nu rezistă decât câteva secunde. Cu corpul îndoit spre spate şi orbit de plăcere el se lungi literalmente pe scaunul său înainte de a ejacula în gura înţelegătoare. Hotărât lucru, această fată merita ocolul! Degetele sale erau crispate pe codiţele ei, menţinându-şi sexul în fundul gâtlejului. Iranianul scoase un suspin profund, toţi muşchii i se destinseră şi redeschise ochii, orbit de lumina unui felinar. Privirea îi căzu atunci pe ceasul de la bord: era zece şi zece. Întârziase. Până şi cele mai bune treburi aveau un sfârşit.

Liniştită, fata îşi aşeză tricoul în blugi. Văzându-şi clientul învârtind cheia în contact, întrebă:

— *We come back Hilton? (Ne întoarcem la Hilton?)*

Ishan Kambiz scutură din cap, aplecându-se pentru a deschide portiera de pe latura pasagerei sale.

— *No time*, anunţă el.

Fata privea portiera deschisă şi fu lovită de vântul glacial.

— *We come back*, insistă ea.

Ochii săi albaştri erau umbriţi de mânie. El o împinse, cum ai arunca o batistă de hârtie Kleenex. Ishan Kambiz îi înfruntă privirea, brutal şi furios. Cuvântul „gentleman” nu făcea parte din vocabularul său; în civilizaţia sa, femeia se situa la jumătatea drumului între cal şi câine.

— *Raus!* ţipă el în germană. *Schnell. (Afară! Repede!)*

Cum ea nu se mişca, o împinse pe jumătate afară cu o lovitură violentă. Fata se agăţă de portieră. Atunci, învârtindu-se pe scaun, Ishan Kambiz îşi eliberă piciorul drept şi, cu o detentă precisă, aruncă fata afară pe trotuar… Aceasta se trezi în patru labe. Iranianul se aplecă spre a închide portiera şi demară de îndată trecând pe roşu semaforul din intersecţia cu strada Bajza. În oglinda retrovizoare, o observă pe fată stând în picioare, ridicând pumnul în direcţia sa, în timp ce privea maşina îndepărtându-se. Hotărât lucru, nu-şi făcuse o prietenă.

Grăbit, se aranjă, cu pântecul liniştit, concentrându-se asupra restului serii.

*
* *

Trei sute de metri înainte de a ajunge în faţa hidoasei clădiri în stil greco-roman din Piaţa Heros, marcând sfârşitul bulevardului *Andrássy*, Ishan viră la stânga pentru a se angaja pe o stradă perpendiculară, *Munkacsi utca*, apoi o luă la dreapta pe *Lendvay utca*, paralelă cu bulevardul *Andrássy*.

Farurile maşinii luminară trotuarele goale. Era cartierul rezidenţial al ambasadelor, cândva rezervat ştabilor. Încetini, cercetând cu ochii automobilele staţionate; observă luminile roşii aprinse ale unui Opel parcat de-a lungul trotuarului din stânga. Se opri în dreptul lui. De îndată geamul fu coborât, descoperind doi mustăcioşi: cei doi oameni ai Forţei Al-Qods, Cirus şi Ali.

Ei schimbară câteva cuvinte în farsi, apoi Ishan Kambiz demară din nou, observând numerele. Douăzeci de metri mai departe, aproape în faţa ambasadei Franţei, el reperă numărul 20, o curte mare, cu o vilă masivă şi veche ce părea nelocuită.

Iranianul pătrunse în curtea goală, manevrând pentru a putea porni din nou cu faţa. Apoi opri motorul şi stinse farurile. Se afla în apropierea imediată a locului de lucru. Intrigat, se gândi că Cirus îi spusese că cel pe care urma să-l întâlnească ceruse şase sute de mii de dolari. Fără instrucţiuni asupra acestui detaliu, nu ţinuseră cont de această cerere.

*
* *

S-au scurs douăzeci de minute, iar liniştea era totală. Ishan Kambiz începea să înţepenească şi să se îngrijoreze. Dăduse drumul în surdină radioului spre a nu se plictisi. Ce însemna această întârziere?

Dublul fascicul al farurilor unui automobil pătrunzând în curte îl smulse din toropeală. Lumina farurilor mătură habitaclul şi automobilul – un Mercedes gri închis – se opri lângă vilă, la vreo zece metri de el. Farurile se stinseră şi, aproape imediat, se deschiseră trei

portiere. Prin cea a pasagerului din faţă ieşi un om de talie mijlocie, ascuţit la faţă, înfăşurat într-un impermeabil. Fu ajuns din urmă imediat de doi tipi masivi, îmbrăcaţi la fel în bluzoane, tricouri şi blugi, cu picioarele încălţate în adidaşi. Amândoi cu craniile rase, cu feţe plate şi trăsături grosolane. Cu braţele depărtate de corp, înaintau parcă alunecând, cu capul între umeri. Ishan Kambiz nu fu surprins. Şefii mafiei ruse foloseau mereu drept „gorile" luptători sau specialişti în arte marţiale, rareori echipaţi cu arme de foc. Ei erau totuşi redutabili, capabili să frângă un om în bucăţi, în câteva secunde, graţie tehnicii „full contact" sau Taek-Won-Do.

Trioul se opri la câţiva metri de automobil. La rândul său, Kambiz deschise portiera şi ieşi, înaintând spre omul cu impermeabil. Acesta îi întinse mâna şi anunţă într-o engleză cu puternic accent rusesc:

— Eu sunt Ştefan.

Ishan Kambiz prinse mâna întinsă fără să răspundă, oarecum mirat în faţa unei asemenea desfăşurări de forţe. Era procedura utilizată doar când se făcea un schimb clandestin de bani contra unei mărfi oarecare. Ceea ce nu era cazul, astăzi.

Scrută faţa plată a rusului şi întrebă în limba sa:

— Cred că trebuie să-mi dai ceva, Ştefan?

— *Da, da*, încuviinţă rusul.

Numai că nu schiţă niciun gest.

— Atunci, ce mai aştepţi? insistă Kambiz.

Cu voce joasă, Ştefan spuse câteva vorbe uneia din gorilele sale, care alergă de îndată spre automobilul lor, revenind cu o lădiţă metalică pe care o puse jos, în faţa rusului. Ishan Kambiz simţi parcă o lovitură în inimă. Mesajul nu vorbea decât de eşantion. Dar cu ruşii nu se ştia niciodată. Deodată, el întrebă calm:

— Ce este înăuntru?

Fără a-i răspunde, Ştefan se lăsă pe vine, desfăcu lacătele lădiţei, apoi înălţă capacul. Pe urmă, cu deferenţă, o întoarse spre Ishan Kambiz astfel încât acesta să-i vadă conţinutul. Una din gorile aprinse o lanternă şi plimbă fasciculul subţire deasupra lădiţei. Iranianul observă saci din plastic transparent, umpluţi cu o pudră roşiatică. Uluit, el înălţă capul:

— Ce este asta?

Un surâs aproape amabil lumină faţa ascuţită a lui Ştefan.

— Este marfa. Sunt patru kilograme. Am avut dificultăţi să le adunăm, căci cererea e mare în acest moment.

Ishan Kambiz nu mai înţelegea. Se lăsă pe vine şi apucă unul din saci. Îl deschise şi introduse mâna înăuntru, luând puţină pudră între degete. Era granuloasă şi rece.

Puse substanţa la loc în sacul din plastic, îl închise şi se ridică.

Ştefan preciză de îndată:

— Fiecare sac cântăreşte două sute cincizeci de grame. Sunt şaisprezece. Eu personal i-am cântărit pe toţi.

— A, da, făcu Ishan Kambiz, cu o voce periculos de dulce.

Fără a sesiza schimbarea tonului său, Ştefan continuă:

— Patru kilograme a o sută cincizeci de mii de dolari, asta face şase sute de mii de dolari. Şi este un preţ special. Aveţi banii, desigur!

Iranianul înălţă capul fără să răspundă, desprinse un *talkie-walkie* de la cingătoare, îl acţionă şi pronunţă câteva cuvinte în farsi. Un minut mai târziu, Cirus şi Ali ţâşniră din întuneric, fiecare cu o servietă diplomat în mână. Alături de cele două gorile ale lui Ştefan, ei păreau aproape firavi… Se opriră puţin în spatele lui Ishan Kambiz. Privirea lui Ştefan se îndreptă cu lăcomie spre serviete şi obrazul i se lumină de un surâs.

— A, văd, banii sunt înăuntru.

Kambiz îi apostrofă pe cei doi iranieni în farsi, fără a-şi ascunde furia. Ei erau cei care aranjaseră această întâlnire. Era clar că şi ei erau foarte surprinşi.

Atunci iranianul se aplecă şi apucă un sac cu pudră roşiatică, agitându-l sub nasul lui Ştefan.

— Ce este porcăria asta? mormăi el.

Rusul, puţin descumpănit, replică liniştit:

— Este „Red Mercury”, cum am mai vândut unor prieteni de-ai voştri. De foarte bună calitate.

— Foarte bună! repetă Ishan Kambiz, stăpânindu-şi cu greu mânia. Şi la ce serveşte asta, după părerea ta?

Omul cu faţa ascuţită îngână ceva, după care zise:

— O, eu, eu nu ştiu cu exactitate, însă este indispensabilă pentru a fabrica bombe termonucleare. De aceea valorează aşa de mult.

Ishan Kambiz explodă deodată:

— Tu-ţi baţi joc de mine, neam de borâtură! Porcăria ta nu serveşte la *nimic!* Este o escrocherie!

De astă dată furia iranianului era atât de vizibilă, încât în ciuda celor două gărzi de corp cecene, lui Ştefan îi fu cu adevărat frică.

— Eu, eu nu sunt decât un intermediar, protestă el. Dacă dumneavoastră nu aveţi banii imediat, ne putem revedea mâine. Dar aşa era convenit.

Ishan Kambiz se întoarse şi lansă un ordin cu o voce sugrumată.

Ca într-o manevră bine învăţată, cei doi iranieni puseră un genunchi pe pământ, aşezând servietele diplomat în faţa lor, apoi le deschiseră, lăsând capacul vertical, împiedicându-l astfel pe Ştefan şi pe prietenii săi să vadă interiorul. Băgând mâinile înăuntru, se ridicară cu un angrenaj emoţionant: nu ţineau în mână teancuri de dolari, ci scurte pistoale-mitralieră MP5 prelungite cu lungi amortizoare negre pe care le îndreptară asupra trioului, ţinând calmi şi hotărâţi cu picioarele bine depărtate, ţeava la orizontal. În câteva secunde, îi puteau umple de plumb pe Ştefan şi pe gărzile sale de corp.

Încremenit, rusul privi armele. Depăşit, Ishan Kambiz îi privea cu o asemenea mânie, încât avea impresia că era străbătut de raze X.

Venise din Brazilia pentru a se lăsa escrocat ca unul din aceşti jalnici mici intermediari care dădeau târcoale Rusiei precum coioţii. Iranianul exploda în sinea lui.

Totuşi ceva îi scăpa. Era ciudat că omul cu care Mehdi Shimran fusese în legătură îl trimisese pe Ştefan spre a-i vinde „Red Mercury”.

Trebuia să se asigure de adevăr.

— Ştefan, întrebă el, pentru cine lucrezi tu?

— Pentru Karim Nazarbaiev, răspunse de îndată rusul.

Ishan Kambiz nu auzise niciodată acest nume. În niciun caz nu era cel al corespondentului doctorului Shimran. Încercă să se calmeze. Va cunoaşte adevărul mai târziu. Pentru moment, trebuia să fie sigur că nu rata misiunea. Jignit, Ştefan replică cu o umbră de aroganţă:

— Dumneavoastră puteţi să ne furaţi marfa, noi nu suntem înarmaţi. Dar nimeni nu vă va mai livra nimic, ştiţi asta! Şi eu mai am şi alte lucruri foarte interesante să vă propun, adăugă el ademenitor.

Numai că va trebui să încheiem această afacere.

Aparent cufundat în gândurile sale, Ishan Kambiz nu răspunse. Atmosfera se încărcase brusc.

Cei doi ceceni nu mişcau. Cu braţele uşor depărtate de corp, cu privirea în continuă mişcare, ei pândeau fără multă speranţă o eroare sau o ezitare a adversarilor. Profesionişti de meserie ştiau că cel mai bun karateka nu poate fugi aşa de repede ca un glonţ de pistol-mitralieră… Chiar dacă ar fi fost înarmaţi, n-ar fi avut timpul să reacţioneze. De altfel, a pune capăt unui incident aşa de violent nu era în competenţa lor.

În mintea lui Ishan Kambiz încolţi bănuiala că doctorul Mehdi Shimran, remarcabil om de ştiinţă, dar prăpădit comerciant, fusese înşelat de ruşi. Trebuia deci să se facă respectat şi pentru doctor. Cu obrazul crispat de mânie, înaintă spre valiza cu pudră roşie, smulse un săculeţ, îl deschise şi-i goli conţinutul pe pământ.

— Uite ce fac eu cu porcăria ta! tună el.

Odată pudra vărsată pe jos, o călcă în picioare, pentru a o amesteca bine cu pământul. Ştefan privea surprins şi şocat.

Iranianul se repezi spre el şi-l prinse de guler, scuipând de furie.

— Imbecilule! „Red Mercury” al tău nu valorează şi nu serveşte la nimic.

— Dar o mulţime de oameni l-au cumpărat deja! protestă Ştefan.

— S-au păcălit! urlă Ishan Kambiz.

Alb de frică, Ştefan reuşi să se degajeze. Ochii săi apropiaţi păreau că privesc saşiu. Nu se aştepta la acest gen de probleme: nu era decât o mică lichea ucraineană din Kiev, utilizat într-o vastă reţea care avea ramificaţii în toată fosta URSS. În ochii săi, „Red Mercury” şi praful de scărpinat erau acelaşi lucru. Urmărea doar bunul mers al livrărilor.

— *Haraşo! Haraşo! (Bine! Bine!)* făcu el conciliant. Eu îmi iau înapoi marfa, iar dumneavoastră n-o să mai aveţi nimic altceva.

Dădu să se întoarcă, când Ishan Kambiz îl opri cu o voce şuierând de furie:

— *Niet!* O să-ţi dăm o mică lecţie.

Ştefan îl privi fără să înţeleagă. Treaba lua cu adevărat o întorsătură urâtă.

— *Şto? (Ce?)*

— Spune celor două maimuţe ale tale să se culce pe burtă, cu braţele depărtate, lângă platformă.

După o scurtă ezitare, Ştefan se întoarse spre cei doi ceceni şi transmise ordinul.

Cei doi ascultară fără să crâcnească. Imediat, Ishan Kambiz lansă câteva cuvinte în farsi şi unul din cei doi oameni ai săi îi întinse MP5-ul pe care el îl îndreptă spre cele două siluete întinse în umbră.

— Spune-le că dacă mişcă, îi rad.

La această distanţă, nu aveau nicio şansă să scape de gloanţele de 9 mm.

Ştefan traduse şi se întoarse apoi spre iranian.

— Ce vreţi? întrebă el cu o voce sugrumată.

Ishan Kambiz îi aruncă un zâmbet murdar şi chinuit. În ciuda capului rotund şi a micului corp durduliu, nu-l puteai ignora.

— Doar să transmitem un mesaj celor care au avut ideea acestei înşelătorii, preciză el, ca să nu mai aibă vreodată dorinţa să o ia de la capăt.

— Şi care este mesajul?

Ishan Kambiz îl privi cu răutate.

— *Tu!*

Întorcându-se, aruncă nişte vorbe în farsi. De îndată, Cirus şi Ali se năpustiră asupra lui Ştefan. Într-o clipită, îi legară mâinile la spate cu o frânghie subţire, şi îl forţară să se aşeze. Apoi, îl târâră spre peron, nu departe de cele două gărzi de corp. Cu mâna stângă, iranianul adună valiza plină de „Red Mercury” şi se apropie de Ştefan.

— Te voi face să haleşti această porcărie până crapi! anunţă el cu o voce tremurând de mânie. Ca să le treacă tovarăşilor tăi pofta de păcăleli!

Până aici, Ştefan ascultase orbeşte ordinele lui Karim Nazarbaiev, patronul său, care-i inspira o teamă reală. Dar acum, era vorba de pielea sa.

— Aşteptaţi! ţipă el, eu am…

Fraza se opri cu un gâlgâit: Cirus îi trecuse un braţ musculos în jurul gâtului, strangulându-l pe jumătate. Furios, Ishan Kambiz întinse arma sa lui Ali şi luă un săculeţ din plastic din valiză. Ali îndreptă MP5-ul spre cele două gorile cecene. Cu ferocitate Cirus prinse în

cleşte nasul lui Ştefan. Rusul reuşi să ţină gura închisă mai mult de două minute, apoi, sufocându-se, el deschise gura pentru a sorbi o mare înghiţitură de aer.

Cu o mişcare precisă, Ishan Kambiz goli dintr-odată sacul cu pudră roşie în gura deschisă.

Cu un sughiţ oribil, Ştefan se porni pe tuşit, în timp ce „Red Mercury”-ul îi umplea gura, îi invada traheea şi bronhiile. Sufocându-se, reuşi să scuipe o mică parte, căutând cu disperare aer. Pentru asta, trebui din nou să deschidă gura şi Ishan Kambiz profită pentru a mai vărsa o nouă doză de „Red Mercury”.

*

* *

Ştefan fu zguduit de un nou spasm care făcea să-i tremure toţi muşchii. Cu ochii scoşi din cap, cu o oribilă crustă roşiatică făcută de salivă şi de „Red Mercury” împrejurul gurii, cu trăsăturile deformate de asfixie, nu mai respira decât prin spasme intermitente, cu plămânii invadaţi de pudra roşiatică şi rece. Gura i se deschise exagerat, nasul i se strânse, iar picioarele bătură aerul cu violenţă. Pentru ultima dată, plămânii încercară să expulzeze pudra, însă era prea târziu.

Rămase cu gura deschisă şi cu obrazul ridicat spre cer. Liniştit, Ishan Kambiz termină de golit sacul pe care-l ţinea până ce conţinutul debordă din gura mortului. Aruncă apoi plasticul gol la pământ. Cei doi ceceni, ţinuţi la respect de Ali, asistaseră neputincioşi la supliciul rusului.

— Ce facem cu ei? întrebă Cirus în farsi.

Ishan aruncă pe o voce calmă:

— Ştii tu.

N-avea nimic contra celor doi ceceni, dar erau martori jenanţi.

Fiecare din iranieni se apropie de unul din cei doi ceceni şi îi puse extremitatea amortizorului pe cap. Exact în spatele urechii. Cei doi oameni încercară cu disperare să evite gloanţele, însă, în câteva secunde, totul se termină. Şase detonaţii surde, două capete sparte şi sângele absorbit de pământul grădinii. Fără nicio emoţie, cei doi ucigaşi repuseră armele în servietele diplomat.

— Daţi-i drumul! ordonă simplu Ishan Kambiz.

Înainte de a se îndepărta, Cirus se aplecă asupra lui Ştefan şi luă de pe mână frumosul său Rollex în aur şi argint. Rusul nu mai avea nevoie de el.

Docili, îşi regăsiră maşina. Kambiz se aşeză gânditor la volanul maşinii lui. După ce se linişti, căută să priceapă motivul acestei înşelătorii. Hotărât lucru, cu ruşii nu se putea şti niciodată. Ei îi socoteau pe străini drept imbecili miliardari. Lovitura lui „Red Mercury" mergea cu intermediarii. Dar nu cu un om ca Ishan Kambiz.

Porni Mercedesul, abandonând sacii cu „Red Mercury" în ploaie. Aceasta le va servi de învăţătură. Dacă nu te faci respectat în lumea feroce a traficanţilor, te taie de viu în bucăţi.

*

* *

Karim Nazarbaiev, cu ochii săi oblici, semăna cu un chinez. Cu toate acestea, îşi petrecuse toată viaţa în Kyrgyzstan, la Frunze, unde o carieră de activist local, bine condusă, îl transformase în patronul mafiei locale.

Când Uniunea Sovietică se fărâmiţase, înţelese că viitorul său era aiurea, în exterior. Prilejul unei călătorii la Kiev, unde avea un văr, îi dăduse ideea. Mafia ucraineană căuta să se întindă spre Ungaria vecină. Le lipseau braţe vânjoase şi fete frumuşele, docile. Karim, care pentru nevoile sale personale, înfiinţase o şcoală de manechine la Frunze, le-a furnizat pe amândouă… Acum, se întreba cum putuse trăi vreme aşa de îndelungată într-un târg de provincie. Frunze devenise Bişek, capitala Kyrgyzstanului, în nordul Caucazului, însă era tot o văgăună murdară.

Pentru prima oară în viaţa sa, mâncase sparanghel la celebrul restaurant *Mátyás Pince* şi de atunci luase obiceiul de a se scălda în adevărate căzi de baie. Fără a mai vorbi de cămăşile de mătase şi de pantofii de comandă.

O sonerie stridentă îl făcu să tresară şi apăsă pe butonul interfonului.

— Ei sunt? întrebă el îngrijorat.

— Nu, răspunse vocea indiferentă a portarului. Un italian, a cărui carte de credit nu mai e bună. A consumat trei sticle de şampanie.

— Spargeţi-i toţi dinţii, mormăi kyrgyzul, şi aruncaţi-l afară.

Îşi reaprinse trabucul, torturat de angoasă. Cu toate acestea, era sigur pe Ştefan, prea fricos pentru a-l trage în piept cu asemenea lovitură. „Red Mercury”-ul îi adusese deja sute de mii de dolari, ceea ce-i permitea să-şi mărească imperiul, cumpărând alte localuri de noapte şi uzine dezafectate, pe care le transforma, oficial, în săli de sport.

Cu picioarele pe birou contempla cu un ochi distrat cele şase ecrane ce-i permiteau să supravegheze fiecare colţişor al *Edenului*. Intrarea principală, în caz de descindere a poliţiei, barul, sala mare, cabinele şi chiar WC-urile. Biroul lui se găsea în centrul complexului, neavând nicio fereastră, aerisit doar cu instalaţia de aer condiţionat, iar uşa era ascunsă în spatele unei oglinzi false. Toţi pereţii culoarelor interioare ale *Edenului*, vopsiţi în negru, fără nicio decoraţie, constituiau un adevărat labirint. Privirea i se opri pe camera îndreptată asupra toaletelor. În timp ce o *go-go girl* se agita pe un podium în faţa pistei de dans, una din colegele sale era pe cale de a se regula cu un client într-un WC.

Karim Nazarbaiev privi spectacolul câteva clipe, însă nu-i ardea de glume. Îşi consultă încă o dată marele său Seiko: unsprezece şi jumătate.

Ştefan şi gărzile sale ar fi trebuit să fie aici demult.

Cu stomacul stors de turbare, se ridică şi deschise vechea casă de bani aşezată în spatele biroului său. Una din etajere era complet ocupată cu paşapoartele „animatoarelor”, ceea ce le făcea deosebit de docile, cu atât mai mult cu cât ele nu vorbeau decât rusa… De pe altă etajeră, luă un Makarov automat, verificându-i încărcătorul şi punându-l la cingătoare.

Pentru şase sute de mii de dolari, merita să te deplasezi.

La intrare, făcu semn şoferului care tocmai voia să joace la flipper, şi celor două gărzi de corp, ceceni şi ei.

— Luaţi seringa! ordonă el.

Seringa era o Kalaş învăluită într-o pătură.

Cei patru luară loc la bordul Mercedesului 560 a cărei placă de înmatriculare începea cu un V, ca toate automobilele întreprinderii, şi luară direcţia podului Margit. Karim Nazarbaiev nu ştia încă ce avea

să descopere. Mânia îl sufoca, gândindu-se că acest porc de Ştefan era poate deja în Austria cu cele şase sute mii de dolari…

Traversară Dunărea şi o luară pe marile bulevarde pustii, cu excepţia câtorva maşini albastru şi alb ale poliţiei, purtând lateral inscripţia *Rendorseg*, cu litere enorme. Karim Nazarbaiev era un pachet de nervi când se angajară pe strada *Lendvay*. Nicio pisică. Sosit în dreptul numărului 20, ordonă şoferului să oprească, pe urmă se întoarse spre unul din cei doi ceceni.

— Hussain, du-te să vezi!

Gardianul desfăşură Kalaşnikovul şi se topi în întuneric, cu arma pe braţ. Karim Nazarbaiev aşteptă nerăbdător… Hussain reapăru foarte repede. În mâna stângă, ducea o valiză metalică pe care mafiotul kyrgyz o recunoscu imediat: cea pe care o încredinţase lui Ştefan cu câteva ore mai devreme!

Hussain deschise portiera din mers şi se prăbuşi alături de el.

— Sunt toţi morţi, anunţă el cu o voce denaturată. Ştefan şi ceilalţi doi.

— Morţi!

Karim Nazarbaiev nu-şi credea urechilor.

— Dar ce s-a întâmplat?

Hussain îşi frecă nervos mâinile groase una de alta.

— Salim şi Najib au fost împuşcaţi. În cap. Pe Ştefan, l-au făcut să înghită pudra roşie. În sfârşit, destulă ca să-l sufoce.

Şoferul scoase o exclamaţie.

— Priviţi ce soseşte din spate!

Karim Nazarbaiev se întoarse şi remarcă o maşină care urca încet strada *Lendvay*. Când trecu pe sub un felinar, remarcă pe acoperiş cele două girofaruri ale unui vehicul de poliţie. Din cauza prezenţei numeroaselor ambasade din cartier, erau dese ronduri.

— Porneşte!

Şoferul nu s-a lăsat rugat de două ori. Karim Nazarbaiev deschise valiza metalică pusă pe genunchi şi observă sacii intacţi. Nu lipseau decât trei. Cu gâtlejul sugrumat, Karim văzu că maşina poliţiei tocmai se oprise, exact în faţa numărului 20! Nu mai era de întors acolo. Şoferul viră cu brutalitate în strada *Dózsa György*, mergând de-a lungul parcului Varosliget, şi se întoarse.

— Unde mergem?

— Ia-o pe *Andrássy*, mergem acasă, spuse mafiotul.

Se ghemui pe banchetă, încercând să-şi limpezească creierul, dar o voce din adânc îi şoptea că riscase prea mult.

Capitolul II

Alan Spencer, şeful biroului CIA de la Budapesta, luă de pe biroul său o cutie rotundă în care se afla, pe un strat de vată, un bulgăre învelit într-o folie de aluminiu de mărimea unei bile mici. Desfăcu hârtia, descoperind o sferă de metal gri, de culoarea plumbului, pe care i-o întinse lui Malko.

— Acesta este plutoniu, anunţă el grav. Pentru a fi mai exact, plutoniu 239 pentru folosinţă militară. Sunt 0,14 uncii aproximativ, adică 4 grame. Puteţi să-l atingeţi, nu prezintă niciun risc.

Malko luă biluţa de plutoniu 239 în căuşul mâinii şi se apropie de fereastra ce dădea spre Piaţa Szabadság, ca să o examineze mai bine. Era fascinant să te gândeşti că aceste câteva grame de metal inert puteau declanşa infernul. Deodată, simţi o căldură uşoară ce se degaja din bucăţica de plutoniu 239 şi ridică ochii spre Alan Spencer.

— E cald. Este normal?

— Pe deplin, afirmă şeful staţiei CIA.

Cu ochelarii săi groşi de baga, cu părul dat pe spate şi cu obrazul fără trăsături deosebite, mai curând plăcut, semăna cu un profesor.

Malko încercă să zgârie plutoniul cu unghia, dar nu reuşi. Era mult mai dur ca plumbul şi probabil mai dens.

— Deci, cu aşa ceva se face o bombă atomică?

— Termonucleară, corectă doct americanul. Pentru modelul „Hiroşima”, uraniul 238 îmbogăţit era suficient. Însă atenţie! Sunt trei varietăţi distincte de plutoniu. Plutoniu 238 pentru folosinţă civilă, 239 care serveşte la fabricarea armelor nucleare şi plutoniul 240 care nu serveşte la nimic, deoarece este instabil.

— Adică?

— În plutoniul 240, sunt neutroni în libertate care pot provoca o fisiune spontană…

Un înger trecu şi dispăru, urmărit de o ciupercă atomică. Altfel spus, plutoniul 240 putea exploda oricând…

— Pentru a obţine plutoniu militar, este comprimat şi încălzit, continuă americanul. Pentru a elimina aproape total plutoniul 240. Prin separare izotopică sau prin centrifugare.

Malko înveli la loc bila de plutoniu şi i-o întinse lui Alan Spencer.

— De ce această folie de aluminiu?

— Pentru a opri razele alfa. Emite şi radiaţii gama, nepericuloase însă.

Pe scurt, era metalul ideal.

— Şi dacă mi-aţi oferi o cafea înainte de a merge mai departe? întrebă Malko.

Tocmai sosise de la Viena pe şosea, la volanul unui automobil închiriat, înfruntând o furtună de zăpadă târzie şi nenumăratele camioane care îngreunau circulaţia pe trei sute cincizeci de kilometri de drum cu două benzi.

La postul de frontieră Hegyeshalom, îi făcuse o ciudată impresie faptul că se putea intra aşa de uşor într-o ţară cândva ermetică pentru el. De la sosirea în oraş, observase schimbarea. Astmaticele Trabanturi aproape dispăruseră, înlocuite de Opeluri, BMW-uri, Volkswagenuri. Ultimele Trabanturi se vindeau la preţuri de aur, drept amintire…

Ambuteiaje înfiorătoare înghiţeau cele cinci poduri principale peste Dunăre, separând Buda, la vest, cu colinele sale, de neteda Pesta, la est. Dar nici urmă de claxoane, vestigiu al ordinii comuniste. Doar lungile tramvaie galbene, pline, alunecau armonios în mijlocul circulaţiei haotice. „Socialismul gulaş” se estompa încet, nelăsând în urma lui decât imobile negricioase, neîngrijite de o jumătate de secol, locuinţe ieftine leproase şi magazine goale. Ungurii, deşi şmecheri ca maimuţele, aveau dificultăţi în a se pune pe treabă după această lungă paranteză.

Malko regăsise cu plăcere *Hiltonul* cocoţat pe deal lângă o fostă mănăstire. Singura diferenţă: se recepţiona CNN şi toate ziarele din lume se găseau de vânzare la recepţie.

Statele Unite nu avuseseră timpul să redeschidă o ambasadă mai potrivită statutului său de superputere. Drapelul american flutura mereu la primul etaj al impunătoarei clădiri stil 1900, din piatră albă,

care adăpostea birourile modestei cancelarii, în Piaţa Szabadság, la doi paşi de Parlament, în faţa obeliscului Armatei Roşii.

Malko întâmpinase piedici serioase dorind să parcheze în piaţa înţesată de maşinile staţionate.

Îşi termină cafeaua şi adresă un surâs încurajator interlocutorului.

— Presupun că n-aţi găsit plutoniul în corespondenţa dumneavoastră? Care e problema care v-a făcut să mă smulgeţi de la Liezen?

— Am să vă explic, anunţă Alan Spencer.

Americanul îşi returnă cu generozitate din cafeaua infectă, înainte de a aprinde un Marlboro. Era primul său post în străinătate şi continua să fie complet copleşit de gândul că va întâlni un şef de misiune experimentat al diviziei „Operaţiuni”. Avea mai curând obişnuinţa ordinatorului.

— Încă cu cuvânt asupra plutoniului, începu el. Pentru o bombă nucleară, puteţi utiliza fie uraniu îmbogăţit, fie plutoniu. Diferenţa este că ajung opt kilograme de plutoniu 239 pentru a atinge masa critică, fără de care nu poate avea loc fisiunea. Producţia de plutoniu este restrânsă la cinci ţări producătoare de arme nucleare: Statele Unite, Franţa, Marea Britanie, China şi, bineînţeles, Uniunea Sovietică.

— Şi Israelul? întrebă Malko.

Americanul îşi drese glasul. Se atingea un subiect hipersensibil. Cercurile informaţiilor erau încredinţate că plutoniul 239 utilizat de Israel pentru proiectilele sale nucleare fusese deturnat clandestin din stocurile americane. Ceea ce israelienii negau cu înverşunare.

— Israelul nu are plutoniu, i-o reteză Alan Spencer. Şi Irakul a reuşit cu eforturi nebuneşti să fabrice doar câteva grame. Pentru a reveni la problema noastră, acum câteva săptămâni Compania a primit informaţii din surse multiple, din care reieşea că urma să se înfiinţeze o filieră clandestină, plecând de la centre de producţie de plutoniu militar din Uniunea Sovietică, cu destinaţia Iran. Omul însărcinat cu operaţiunea – având numele de cod „Darius” – ar fi un oarecare Ishan Kambiz, un iranian deja implicat în numeroase acte de terorism şi în transferuri de tehnologie nucleară în folosul Iranului.

— Ruşii sunt atât de nebuni să se preteze la acest joc? se miră Malko.

Americanul avu un gest resemnat.

— Oficialii din CSI jură cu mâna pe inimă că astea sunt minciuni, că ei controlează stocurile şi producţia de plutoniu 239 la miligram şi că nimeni nu ar fi atât de iresponsabil pentru a se lansa într-un asemenea trafic. Doar că…

— Doar că ce? insistă Malko.

— Fabricarea plutoniului 239 este repartizată între o duzină de unităţi implantate în diferite sectoare, din Lituania până în Siberia, trecând prin Ucraina. Oamenii de ştiinţă autorizaţi cu producţia sunt lăsaţi de capul lor după destrămarea Uniunii Sovietice, cu salarii nedepăşind douăzeci de dolari pe lună. Or, pe piaţa oficială, un kilogram de plutoniu *civil* 238 valorează deja 545.000 de dolari… Vă imaginaţi cât poate valora un kilogram de plutoniu militar pentru o ţară ca Iranul, care dispune de un buget anual de două miliarde de dolari pentru armament…

— Care sunt mijloacele de control ale CSI?

— Înainte, era teama. Tipul care s-ar fi amuzat cu aşa ceva, ar fi fost împuşcat în cinci minute. Acum, cine spune că oamenii de ştiinţă nu se lasă tentaţi…

— Este mai mult ca verosimil, admise Malko.

— Fie ca diavolul să nu vă audă! suspină Spencer. Vă voi da două cifre care mă împiedică să dorm liniştit: Compania estimează la cinci sute de tone cantitatea de plutoniu militar 239 stocat actualmente pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice. Or, cum vă spuneam, începând cu opt kilograme, puteţi să vă confecţionaţi o unealtă care ar putea devasta totul pe o rază de trei kilometri. De două ori Hiroşima. Experţii consideră că Iranul posedă deja tehnologia care să-i permită construirea de bombe nucleare. Cu o însemnată cantitate de „combustibil”, ei ar putea avea în mai puţin de un an capacitatea nucleară militară. În sfârşit, războiul rece avea ceva bun. Fanaticii religioşi erau infinit mai puţin periculoşi decât anchilozaţii politruci ai defunctei Uniuni Sovietice. Cu ura lor faţă de Occident şi Israel, ne putem aştepta la orice.

— Să revenim la plutoniul dumneavoastră, zise Malko. Unde l-aţi găsit?

— Ca toate birourile Companiei, eu am fost prevenit asupra acestui

Ishan Kambiz. Am transmis semnalul omologilor mei unguri de la NBH şi i-am vorbit rezidentului KGB-ului.

[NBH - Nemzeti Bistosîgi Hivatal – Oficiul Naţional de Securitate.]

— Adevărat? făcu Malko uşor mirat.

Alan Spencer avu un surâs liniştitor.

— Dumneavoastră ştiţi că acum ne găsim în luna de miere. Mai cu seamă în ce priveşte un subiect ca acesta. Boris Elţîn a dat KGB-ului instrucţiuni să colaboreze cu noi pentru a se stopa proliferarea nucleară. El ţine să-şi întărească credibilitatea. Rezidentul KGB, Serghei Ulanov, este un tip cumsecade, care tocmai a sosit de la Moscova. Bea de stinge şi nu se gândeşte decât să facă dolari, dar nu e idiot şi ştie câte ceva. Nu trebuie uitat că destui dintre colegii săi s-au aranjat spre a fi demobilizaţi aici şi pentru a se lansa în traficuri de toate genurile. Aşa că eu i-am vorbit de plutoniu, dar el nu ştia nimic. Am făcut un raport liniştitor pentru Langley, când s-a produs un incident neaşteptat. Aţi auzit vorbindu-se de „Red Mercury”?

— Niciodată, mărturisi Malko.

— Vi se poate ierta. Este vorba de iodură de mercur. Un produs foarte cunoscut care are diferite aplicaţii tehnice. Se foloseşte la fabricarea detectoarelor de raze X sau ca adjuvant la Propergolul solid ori la accelerarea îmbătrânirii diferitelor hârtii. Este o pudră roşiatică, destul de uşor de fabricat.

— Ce legătură are cu plutoniul?

— Veţi vedea! Acum câteva luni, au fost văzuţi apărând cam peste tot în Europa membri ai mafiei sovietice care ofereau „Red Mercury” la un preţ de o sută de ori mai mare decât valoarea sa, pretinzând că acest produs era indispensabil la fabricarea de bombe termonucleare. Toţi intermediarii lucrând pentru ţările arabe s-au aruncat pe afacere ca muştele la miere.

Malko se miră:

— O epidemie de cretinism?

— Serviciile irakiene, siriene, libiene sau pakistaneze nu tratează direct, explică americanul. Ei utilizează „go-between”, intermediari, care nu cunosc tertipul. Aceştia s-au repezit la „Red Mercury” şi l-au cumpărat la preţul aurului… Serviciile poloneze au fost cele care ne-au explicat mecanismul escrocheriei în care au fost amestecaţi mulţi

foşti ofiţeri KGB, cândva în posturi în ţările de est. Ei aduc credibilitate afacerii, furnizând documente false, tipărite cu caractere chirilice… Şi făcând avere.

— Nimeni nu se plânge?

Alan Spencer corijă cu răceală:

— Nimeni nu *s-a plâns*. Cel puţin, oficial. Doar că, acum câteva zile, a fost descoperit cadavrul unui rus, membru al mafiei ucrainene instalată la Budapesta, în curtea unei vile dintr-un cartier rezidenţial din Pesta. Fusese asasinat într-o manieră particulară: l-au sufocat făcându-l să înghită aproape jumătate de kilogram de „Red Mercury”. Cele două gărzi de corp ale sale – ceceni – au fost executate fără milă. Cu arme dotate cu amortizoare, aşa că nimeni nu a auzit nimic.

— Ceea ce trebuia să se întâmple, remarcă Malko.

— Aşa este, admise americanul. Dar mai este altceva. Eu nu v-aş fi făcut să veniţi de la Viena pentru o simplă răfuială de conturi. Intrigaţi de prezenţa lui „Red Mercury”, poliţiştii unguri au trecut cadavrul sub contorul Geiger. Ei au descoperit într-unul din buzunare o slabă sursă radioactivă: un eşantion de plutoniu 239, cel pe care vi l-am arătat. Nu ştim de ce asasinii l-au lăsat asupra cadavrului. Poate că nu ştiau de existenţa lui.

— Cum aţi aflat toate acestea?

— Colonelul Balatomi, de la ORFV, care se ocupă de mafiile ruseşti, ştia că eu eram interesat de toate problemele referitoare la plutoniu şi mi-a transmis acest eşantion fără a întocmi un proces-verbal… Inutil să vă spun că am alertat imediat la Langley, căci este pentru prima dată că se interceptează plutoniu 239 provenit din Rusia. Atunci, m-am întrebat dacă n-am căzut cumva peste operaţiunea „Darius”. Şi asta justifică prezenţa dumneavoastră…

Dacă Iranul intră în posesia mai multor kilograme de plutoniu 239, am fi la discreţia unui atac atomic surpriză contra Israelului sau a unui atac terorist nuclear. Imaginaţi-vă o bombă explodând într-un mare oraş european sau american.

Malko îşi imagina foarte bine.

— Ungurii sunt oare pe cale să ajungă la sursa acestei piste? întrebă el.

Americanul scutură negativ din cap.

— Ungurii sunt neputincioşi în acest domeniu, serviciile lor sunt în plină reorganizare. În plus, poliţiştii lor au fost obişnuiţi timp de ani şi ani să lucreze mână-n mână cu KGB-ul. Or, ofiţerii în post la Budapesta sprijină mafia sovietică şi sunt deseori cei care au contactele cu „clienţii” potenţiali, state cu care URSS făcea deja afaceri de mult timp. Doar că ei lucrează acum pe cont propriu.

— De ce Budapesta?

— Suntem la trei sute de kilometri de Beregovo, oraşul de la frontiera Ucrainei. Toată mafia de la Kiev s-a aruncat pe prăjitura ungară: prostituţie, arme, drog, rachete. Budapesta a fost totdeauna o placă turnantă a terorismului din Orientul Mijlociu şi din tot Orientul. Sigur, noile servicii colaborează cu noi, însă libienii, iranienii sau irakienii au păstrat reţele aici. Şi cum foştii lor „corespondenţi” s-au demobilizat pe loc…

Tot vorbind, Alan Spencer se juca distrat cu cutia conţinând plutoniul 239.

— Asasinii acestui rus au fost identificaţi? se interesă Malko.

— Nu, mărturisi americanul. Am doar un indiciu, ignorat de poliţia ungară, graţie unuia din cei mai buni *stringeri* ai noştri, Tibor Zala. A început ca ziarist, acolo a fost recrutat. Este un campion de „full-contact”, ceea ce îi permite să frecventeze cercurile tuturor vagabonzilor din cartier.

„Full-contact”-ul este în box ceea ce bomba atomică este pentru praştie. Este metoda de a face piftie un adversar cu mâinile goale.

— În seara omorului, o prostituată unguroaică a avut o aventură bizară. Un client de la *Hilton* a ridicat-o din holul hotelului şi a dus-o în maşina sa pentru un răsfăţ rapid.

— Banal, remarcă Malko, amintindu-şi de haitele de cocote care rătăceau prin toate hotelurile Budapestei în timpurile comunismului.

— Absolut, recunoscu Alan Spencer, puţin dispreţuitor. Numai că după prestaţie, clientul a aruncat-o afară din maşină pe bulevardul *Andrássy*, iar ea l-a văzut demarând în direcţia parcului Varosliget.

— Ei şi?

— Triplul omor a avut loc nu departe de acolo, la foarte puţin timp.

— Nu-i o dovadă suficientă, observă Malko.

— Aşteptaţi! Târfa a luat numărul maşinii. Era o placă austriacă.

Am cerut o anchetă la Viena. Mercedesul a fost închiriat în dimineaţa omorului, la sosirea a patru zboruri cotidiene ale lui Air France, de un bărbat cu paşaport cipriot, pe numele de Walid Sarkan. Sub acelaşi nume, a tras la *Hilton* pentru o noapte, plătind cash. Prima ciudăţenie, continuă americanul, e că n-a fost nimeni cu acest nume în niciuna din cursele Air France de la Paris. Le-am verificat şi pe celelalte. Acum, compania are mai multe zboruri cu aparate mai mici.

— Ora închirierii poate fi o coincidenţă…

— De acord! însă omul a înapoiat maşina a doua zi, în acelaşi loc, la aeroportul din Viena. Or, eu am verificat prin staţia din Viena toate listele pasagerilor care au părăsit Austria. Nu este niciun Walid Sarkan..

— Evident, asta îţi poate da de gândit, recunoscu Malko. Să fi plecat sub alt nume? Dumneavoastră aveţi semnalmentele lui?

— Da, de la cocotă, de la salariaţii de la *Hilton* şi de la cel care i-a închiriat automobilul. Tip oriental, mic, rotofei, chel, faţă plăcută, ochi foarte vii, mustaţă. Asta corespunde exact semnalmentelor pe care le posedăm despre Ishan Kambiz.

— Şi, desigur, despre alte câteva mii de orientali.

— Desigur, admise americanul. Dacă nu era decât „Red Mercury”, nu m-aş agita, mai există însă şi eşantionul de plutoniu 239… Cât despre acest misterios călător, a apărut în Austria şi a părăsit-o ca şi cum ar fi venit de pe altă planetă.

— Nu aveţi niciun mijloc de verificare asupra acestui Kambiz? Locuieşte undeva până la urmă?

Descurajat americanul scoase un suspin.

— Glumiţi! Are domicilii în Siria, la Teheran, la Londra, la Frankfurt, în Elveţia, la Beirut, la Rio. Este practic de nelocalizat. Nici Mossadul nu ştie unde se află.

— Toate astea sunt foarte misterioase, recunoscu Malko. Dar dacă acest Kambiz a omorât cu adevărat trei ruşi, de ce n-a luat cu el acest eşantion de plutoniu?

— Habar n-am, admise Alan Spencer. Dar ceea ce mă îngrijorează cel mai mult este că acest plutoniu e de origine sovietică.

— De unde ştiţi?

— Nu mă întrebaţi! exclamă Alan Spencer. Nu mă pricep deloc la

aceste trucuri tehnice, dar am trimis acest eşantion la analiză. Or, fiecare uzină din lume care fabrică plutoniu are o „semnătură”, gradul său de impurităţi. Comparând diferitele eşantioane ale uzinelor din lumea occidentală şi din China, experţii au dedus că acesta venea din Uniunea Sovietică. De îndată ce vom avea eşantioane de acolo, vom putea afla dacă provine de la Celiabinsk 65 sau de la Krasnoiarsk 45… Dacă era plutoniu de la noi, am fi putut spune din care reactor ieşise şi în ce an…

Uimitor…

Şeful biroului CIA trase concluzia:

— Trebuie aflat dacă Ishan Kambiz este amestecat în lovitura asta. Eu aş prefera să fie libienii.

— De ce?

— Libienii nu au capacitatea industrială, la ora actuală, de a construi o bombă nucleară, făcută chiar şi cu ciocanul. Şi dacă noi am şti că ei se dedau la acest joc, ar fi uşor să le dăm peste degete. Pe când Iranul… Noi încercăm acum să-l localizăm pe Ishan, iar dumneavoastră, veţi încerca să ajungeţi la sursă din celălalt capăt al pistei.

— Adică?

— Rusul care a fost omorât făcea parte dintr-o reţea de traficanţi. Trebuie pătruns în ea. A primit ordine de la Langley în acest sens. În urma unei şedinţe speciale a CSN-ului, preşedintele a semnat un *finding* în acest scop. Este prioritatea absolută.

— Cum mă voi infiltra eu în aceste cercuri? întrebă Malko. Mafioţii ruşi nu strigă de pe acoperişuri că au plutoniu de vânzare.

— Dându-vă drept un cumpărător, desigur, explică americanul. Dar asta presupune puţină pregătire. Eu am început deja tratative cu omologul de la KGB, Serghei Ulanov. Asupra acestui subiect, el colaborează de minune. Are ordine de la Moscova. Boris Elţîn vrea să arate că este serios, pentru ca apoi să fie stropit cu dolari. Vă va pune la curent asupra mafiei ruse locale. A început să se informeze. Dumneavoastră aveţi întâlnire cu el pentru a dejuna într-un restaurant din oraşul vechi, *Margitkert*. Vă aşteaptă la ora unu, la masa din fund. Va purta o cravată verde.

Desigur, timpurile se schimbaseră binişor…

— Credeţi că e suficient?

— Sigur că nu! replică Alan Spencer. Nu vrea să se amestece prea mult în această afacere iar eu nu i-am spus totul. Dar el mai are destule conexiuni pe plan local. Nu uitaţi că toate aceste mafii lucrează mână-n mână cu foştii ofiţeri ai KGB care s-au instalat pe cont propriu. Ceea ce nu e bine văzut de KGB-ul oficial. Din partea lui, *stringerul* nostru va încerca să vă lanseze la treabă.

Hotărât lucru, CIA era decisă să-l facă pe Malko să joace toate rolurile. Acesta zâmbi ironic.

— Dacă mafioţii dumneavoastră îşi dau seama că nu sunt un adevărat cumpărător, conchise Malko, mă vor lichida fără avertisment.

— Este perfect posibil, recunoscu omul de la CIA. Aveţi dreptul să refuzaţi.

Un înger agitând un enorm pachet de facturi traversă biroul.

Era sfârşitul iernii şi, ca în fiecare an, castelul de la Liezen pretindea tributul său în reparaţii. Elko Krisantem, fidelul majordom al lui Malko, degeaba se străduise a trata cu toţi meşteşugarii şi furnizorii cu sălbăticia unui vătaf de galeră, trebuia totuşi ca ei să fie plătiţi. Ca să nu mai socotim şi capriciile cărnoasei Alexandra, atrasă de bijuterii precum ursul de miere.

Malko era ţintuit de castelul strămoşilor săi printr-un lanţ acoperit de sângele duşmanilor săi şi care nu era în pericol să se desfacă. Dar la ce bun să trăiască în condiţii care nu l-ar amuza? Merita mai degrabă, ca la fiecare partidă, să repună în joc ceea ce-i aparţinea numai lui: viaţa. O eternă partidă de ruletă rusească pe care o va sfârşi într-o zi prin a pierde, în ciuda unei lungi partide câştigătoare.

— Dragul meu Alan, zise el cu un suspin uşor plictisit. Ştiţi bine că eu nu pot spune nu, iar eu ştiu că dumneavoastră ştiţi. Atunci, să lăsăm deoparte acest joc de-a şoarecele şi pisica. Cu ce începem?

Şeful biroului CIA avea un surâs aproape umil şi-şi aprinse o nouă ţigară.

— Eu n-am intenţia să vă trimit la masacru, se apără el. Dimpotrivă. Pentru a pătrunde în aceste cercuri, trebuie o „interfaţă”, cineva în care noi să avem încredere şi care să posede în interior relaţii strânse. Nu ştiu dacă va merge, dar este singura noastră şansă.

— Posedaţi această pasăre rară?

— Da, se găseşte în camera alăturată. Este *stringerul* nostru, Tibor Zala. El face afaceri, ca toţi ungurii, noi îl finanţăm puţin, iar el ne este foarte recunoscător. Cunoaşte toată lumea din Budapesta. Mai ales din aceste cercuri care ne interesează.

Malko îşi adusese pistoletul extraplat şi-şi zise că poate-i va servi.

Alan Spencer se duse să deschidă uşa care dădea spre salonul de aşteptare şi introduse vizitatorul.

Impresionant! Alături de el, Chris Jones ar avea aproape aerul unui plăpând mărunţel. La prima vedere, trebuia să depăşească suta de kilograme de muşchi. Această masă era mulată într-un tricou portocaliu, pe care atârnau două lanţuri grele din aur. Un larg bluzon maro, blugi şi bascheţi accentuau alura sa sportivă. Întinse o mână îngrijită spre Malko, descoperind enormul Rollex de la încheietura mâinii sale.

— Încântat de cunoştinţă, spuse el într-o engleză corectă, cu un surâs de gravură de modă.

Cu părul negru tăiat scurt, mustaţa mică sub nasul mare şi coroiat, părea foarte „clean”.

— Domnul Spencer mi-a explicat problema, zise el, după ce se aşeză. Cred că vă pot ajuta, dar în acest moment, este delicat.

— De ce? întrebă Malko.

— Din cauza omorului a trei oameni pe strada *Lendvay;* cecenii sunt dezlănţuiţi, vor să se răzbune. Dacă presupun că dumneavoastră aveţi vreo legătură cu daravela de zilele trecute, atunci ar putea să vă ucidă.

— Sunteţi sigur? aruncă Alan Spencer.

Vocea americanului era aproape agresivă. Tibor Zala nu se dădu bătut.

— Ei sunt convinşi că clienţii lor vor reveni la treabă, prin alţi intermediari, explică el. Şi atunci vor putea să se răfuiască. Au jurat să-i jupoaie de vii pe cei care ar cădea în mâinile lor.

— Aţi aflat pentru cine lucra acest rus? lansă şeful biroului CIA, întrerupând brusc această punere în gardă.

Tibor Zala înclină capul.

— Da, unul din patronii mafiei kyrgyzse. Un oarecare Karim

Nazarbaiev. El conduce o reţea de prostituate şi de rakeţi, plecând de la un local de noapte, *Eden*.

Malko îi sorbea vorbele. Astfel, plutoniul 239 era comercializat de mafia. Dar nu avu timpul să se bucure. Tibor tocmai adăuga cu vocea sa dulce:

— Karim Nazarbaiev este prea periculos. Eu nu-mi pot asuma riscul să vă prezint lui.

Capitolul III

Urmă o tăcere apăsătoare, ruptă brutal de Alan Spencer, care cu greu îşi stăpânea o furie nelimitată.

— De ce spuneţi asta? aruncă el. Dumneavoastră v-aţi angajat să ne ajutaţi.

— Eu am vrut doar să vă previn, răspunse calm Tibor Zala. Dacă mister Linge încearcă să se apropie de Nazarbaiev ca un cumpărător potenţial, nu are nicio şansă. Am însă o idee.

Alan Spencer lansă sec:

— O.K., vă ascultăm.

Ungurul schiţă un zâmbet timid ce contrasta cu mina sa îngrijorată.

— Acolo trebuie mers în vârful picioarelor. Eu o cunosc pe metresa oficială a acestui Karim Nazarbaiev. O kyrgyzsă ca el. Ţine la mine pentru că-i procur îmbrăcăminte occidentală nu prea scumpă. Ca toate emigrantele, este nesăţioasă să câştige bani. Prin ea, prietenul nostru va putea să se apropie de Nazarbaiev.

— Credeţi cu adevărat că este o metodă bună? se miră Malko. Dacă acest Nazarbaiev îşi dă seama că mă interesează metresa lui, risc să nu mă mai aibă la inimă… Nu există oare un alt mijloc de a-l aborda?

Tibor Zala scutură din cap.

— Eu nu văd alte posibilităţi. În mod direct, este imposibil, nu are încredere în nimeni. Are un univers foarte închis. Dacă vă veţi duce să-l căutaţi pentru a-i cere să vă procure chiar „Red Mercury”, vă va lua drept provocator. Pe când, dacă-i vorbiţi metresei sale, spunându-i că sunteţi interesat de cumpărarea anumitor materiale, el ar putea fi tentat să vândă „Red Mercury”. Şi atunci, va fi *el* acela care se va

apropia de *dumneavoastră*. Pe urmă, va fi rândul *dumneavoastră* să jucaţi.

În lipsa unei „interfeţe” capabile de a-l prezenta pe Malko direct lui Karim Nazarbaiev, sugestia părea bună.

— Şi dacă mă prezentaţi chiar *dumneavoastră?* sugeră Malko lui Tibor Zala.

Ungurul avu un surâs ironic.

— Noi suntem concurenţi. Ruşii încearcă să-i lichideze pe traficanţii unguri. El ştie bine că eu nu-i voi înapoia serviciul…

— Bine, admise Malko. Cum o putem contacta pe această kyrgyzsă?

— În fiecare zi spre ora cinci ia ceaiul în salonul *Gerbaud*, în Piaţa Vörösmarty. Putem merge acolo s-o întâlnim ca din întâmplare. Pe urmă, îi voi spune că v-aţi îndrăgostit de ea. Ca toate rusoaicele, nu visează decât un singur lucru: să găsească un străin care s-o instaleze în Vest. Vă voi prezenta ca pe un bogat om de afaceri. Şmecheria ar trebui să meargă.

Îşi privi ceasul.

— Voi fi obligat să vă părăsesc. Ne întâlnim la patru şi jumătate în Piaţa Vörösmarty, în faţa magazinului de discuri, apoi vom merge împreună.

Îşi strânseră mâinile. Malko constată că tradiţia saloanelor de ceai era mereu vie la Budapesta. Unguroaicele îşi petreceau viaţa îndopându-se în patiserii. *Gerbaud* era cel mai vechi local din oraş.

De îndată ce ungurul dispăru, Alan Spencer anunţă convingător:

— Cea mai bună garanţie a dumneavoastră este că Tibor Zala îşi riscă viaţa împreună cu dumneavoastră. Dacă aţi fi descoperit, el ar fi primul care ar încasa-o. Deci, nu vă va trăda.

— Este o fericire, ironiză Malko. Uraţi-mi totuşi noroc. Am nevoie. Apropo, cu ce seamănă un cecen?

— Cu un *yeti*, dar mai urât, făcu americanul.

Îşi privi ceasul.

— Aveţi exact timpul pentru a-l întâlni pe tovarăşul Serghei Ulanov, vă voi arăta cum să găsiţi *Margitkert*.

*

* *

Cravata rezidentului KGB era atât de verde, încât părea fosforescentă! Cum în micul restaurant cu salonul lunguieţ şi îngust majoritatea meselor erau goale, Malko nu avu nicio dificultate să-l repereze. Serghei Ulanov avea un obraz plăcut, de slav, complet rotund, cam plinuţ, cu ochi surâzători foarte albaştri şi păr blond-deschis. O sticlă de Johnnie Walker, aproape goală, se afla în faţa lui. *Homo sovieticus* descoperea repede civilizaţia. Îi întinse mâna lui Malko de parcă s-ar fi cunoscut de-o viaţă.

— *Zdrasvîite!* Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră. Sunteţi oaia neagră a Primului Directorat. Ce mai face frumoasa dumneavoastră logodnică Alexandra?

Evident, KGB-ul avea fişiere bune.

— Bine, replică Malko, cu o mică înţepătură în inimă.

Fusese din nou nevoit s-o lase pe contesa Alexandra în mâinile play-boy-lor cu intenţii ciudate. Vai, fidelul Krisantem nu putea totuşi să se aşeze între coapsele ei. Rusul se aplecă spre Malko şi-i zise pe un ton confidenţial:

— Am comandat icre negre. Aici, nu e prea scump. Pentru dumneavoastră! adăugă el.

Într-adevăr, icrele negre ruseşti servite pe gheaţă se dovediră delicioase. Serghei Ulanov îl lăsă pe Malko să se gândească înainte de a se lansa în partea cea mai sensibilă a subiectului.

— Ştiu că dumneavoastră anchetaţi triplul omor din strada Lendvay, spuse el. Am putut să adun câteva informaţii. Cei doi ceceni lichidaţi nu prezintă importanţă, sunt mercenari. Sunt vreo douăzeci care se târâie prin Budapesta şi se vând celui care oferă mai mult. Au fost omorâţi ca să nu rămână martori. Însă al treilea este diferit. Am putut să aflu numele lui: Ştefan Sevcenko, ucrainean, mic golan din Kiev. A sosit aici pe urmele unei întregi mafii kyrgyzse şi ucrainene. Indivizi periculoşi. Sunt pe cale de a prelua controlul prostituţiei din Budapesta şi al tuturor localurilor de striptease şi live-show.

— Şi golanii locali nu se apără? întrebă Malko.

Ofiţerul KGB curăţă cu grijă bolul de icre negre înainte de a răspunde:

— N-au putere. Nu de multă vreme, mafioţii ruşi au vrut să pună mâna pe un local de târfe, *Black and White*. Localnicii s-au zbârlit. A

doua zi, Ştefan venea să tragă rafale de Kalaşnikov în uşă, exact înaintea deschiderii… Ungurii nu sunt obişnuiţi cu aceste metode, sunt blânzi în comparaţie cu ăştia.

— Şi poliţia ungară?

Rusul aşteptă până ce chelnerul îi servi cu *foie-gras*-ul fript.

— Este traumatizată, explică el. Noi am stat prea mult timp la ei. Ne urăsc, dar încă se tem de noi.

— Atunci, ce ştiţi despre acest Ştefan?

— Lucra pentru un oarecare Karim Nazarbaiev, un kyrgyzs, mare secătură, un adevărat *valiutnik (mafiot);* ar face orice pentru dolari. Este proprietarul *Edenului*, cea mai mare discotecă a oraşului, unde pune la lucru vreo treizeci de fete pe care le-a adus cu el din Kyrgyzstan. Cred că „Red Mercury" este chiar el.

Toate astea erau în concordanţă cu informaţiile *stringerului* de la CIA.

— Ce vă face să credeţi asta? întrebă Malko.

— A escrocat deja libieni cu aşa ceva acum câteva luni… Are un consilier tehnic sovietic şi sovieticii sunt aceia – oameni de la *State Commitee* – care au pus la cale escrocheria cu „Red Mercury".

— Cine este acest consilier?

— Nu pot să vă spun, de la el primesc informaţiile. În orice caz, această afacere nu prezintă niciun interes.

Îi aruncă o privire rapidă lui Malko înainte de a continua cu un ton aparent glumeţ:

— Nu este demnă de dumneavoastră. Alan Spencer ar fi putut trata această problemă cu ungurii.

Era clar, rezidentul KGB nu înţelegea de ce un şef de misiune de anvergura lui Malko venea să-şi piardă timpul pentru o jalnică poveste cu mici traficanţi. Alan Spencer a evitat să-i pomenească ceva de plutoniul 239. KGB şi CIA erau acum amici, însă era preferabil să-ţi păstrezi micile secrete. Malko încercă să dezarmeze curiozitatea rusului.

— Este adevărat, admise el, nu e o afacere pasionantă, însă oamenii de la Langley se întreabă dacă acest mafiot kyrgyzs n-ar putea avea acces la material mai sensibil. Asta doresc eu să clarific.

Ofiţerul KGB ridică din umeri.

— Lui puţin îi pasă, câştigă destui bani cu fetele, rakeţii şi micile traficuri. Este un *nietkulturî (incult)*, nu e destul de evoluat pentru altceva. Şi nici nu are contactele necesare pentru *nastaiaşîi biznis (adevăratul business)*.

*
* *

Serghei Ulanov îşi privi ceasul şi mai înghiţi o ultimă duşcă de Johnnie Walker. Era limpede că ar fi dorit să ia cu el o sticlă.

— Acuma trebuie să plec. Vă las numărul meu direct. Dacă mă chemaţi, nu vă lăsaţi numele.

Malko plăti o avere în forinţi şi se pregăti pentru următoarea sa întâlnire. Cum poate o mică lichea precum Karim Nazarbaiev să facă rost de plutoniu 239?

*
* *

Un soare arzător încălzea geamul apartamentului lui Ishan Kambiz dominând Golful Ipanema, de la înălţimea celor optsprezece etaje ale clădirii. Un apartament complet alb, cu câteva mobile vechi, livrat la cheie de celebrul decorator Claude Dalie. Ishan Kambiz urmase exemplul multor bogătaşi din Rio, de asemenea clienţi ai decoratorului parizian.

Iranianul deschise ochii, întinse mâna şi alintă maşinal crupa cu frumoase fese, de o tărie incredibilă, a Lindei, tânăra creatură care dormea pe burtă alături de el. Şaisprezece ani, importată de la Angra dos Reis, la două sute de kilometri sud de Rio, garantat seronegativă. Cu delicateţe, trecu un deget între fesele de culoarea cafelei cu lapte şi, din somnul său, fata îşi desfăcu cu supuşenie coapsele. Reflex condiţionat de poamă tropicală.

Ishan Kambiz îşi continuă explorarea, când unul din cele patru telefoane ale sale începu să sune. Cel albastru. Foarte puţine persoane aveau acel tip de număr. Ridică imediat.

— Ishan?

Recunoscu pe loc vocea gravă, puţin spartă, a interlocutorului şi tensiunea i se ridică brusc.

— *Baleh (Da)*.

— Am primit relatarea ta, spuse Mehdi Shimran. Nu înţeleg ce s-a putut întâmpla. Totul era aranjat.

— Nici eu nu înţeleg, admise Ishan Kambiz.

Nervos. Chiar dacă Mehdi Shimran nu suna de la Teheran, această conversaţie risca să fie interceptată de „Marile Urechi” de la NSA americană, aşa că avea tot interesul să nu vorbească prea mult. În orice caz, raportul pe care-l trimisese la Teheran explica în amănunţime ceea ce se întâmplase. Se lăsă o tăcere la capătul firului; Mehdi Shimran era şi el perplex.

Trezită de telefon şi crezând că face bine, tânăra braziliană se întoarse şi luă în gură sexul chircit al lui Ishan, cu gândul de a-i reda viaţă. Acesta o îndepărtă brusc, făcându-i semn să se ducă în baie, ceea ce ea făcu, rostogolindu-şi şoldurile într-o manieră cumplit de provocatoare. Chiar dacă nu era decât o şansă la un milion ca ea să sesizeze sensul conversaţiei sale în farsi, nu-şi putea asuma riscul să vorbească de faţă cu ea.

— Am vorbit cu corespondentul meu, anunţă Mehdi Shimran. Nici el nu înţelege.

Ishan Kambiz era cât pe ce să spună că ruşii erau campioni la minciuni, dar nu voia să pronunţe cuvântul „rus”. Se mulţumi doar să scape:

— Trebuie totuşi să existe o explicaţie.

— Mi-a promis s-o descopere, afirmă Mehdi Shimran. De îndată ce situaţia va fi coaptă din nou, te va preveni pe canalul obişnuit. N-o să mă găseşti câteva zile, trebuie să mă operez.

— E grav?

— Nu, nu, dar trebuie s-o fac acum. Deci, îţi încredinţez această afacere.

— Poţi conta pe mine, afirmă Ishan Kambiz.

Mehdi Shimran închise telefonul. După câteva clipe de meditaţie, Ishan Kambiz se duse în baie. Pentru moment, nu mai avea nimic de făcut. Linda era aplecată peste lavabou, urmând să-şi spele dinţii. Iranianul nu avu nevoie să se frece prea mult de ea pentru a deveni tare ca lemnul.

Se cufundă în sexul ei, umplând-o pe de-a întregul. Fără să-şi lase

periuţa de dinţi, Linda începu să se balanseze regulat dinainte înapoi, ca un metronom. Ishan Kambiz profită câteva clipe de această hulă, apoi se retrase cu încetineală, se ridică puţin şi, cu ferocitate, folosind toată greutatea sa, se plantă în fesele fetei. La şaisprezece ani, era prima sa experienţă de acest gen, aşa că scoase un urlet dement. Strigătul era atât de delicios, că iranianul explodă instantaneu, abia putând să se mişte între pereţii prea strâmţi. Contactul cu fesele nemaipomenit de tari îl înnebunea. Privi în oglindă ochii plini de lacrimi ai Lindei şi se retrase deodată, intrând imediat sub duş. Chiar şi această senzaţie delicioasă nu şterse iritarea călătoriei sale ratate.

*

* *

Pavel Saharov abia se atinsese de dejun. Pofta de mâncare îi trecuse. Incapabil de a se concentra asupra conversaţiei invitaţilor săi – oameni de afaceri greci – se tot gândea la telefonul ce-l primise, informându-l asupra gravului eveniment neplăcut pe care nu reuşea să şi-l explice. Orice ar fi, trebuia să clarifice lucrurile, şi încă repede. Pentru el, era o problemă de supravieţuire. Se afla într-o cursă mortală contra cronometru. Operaţia pe care o pusese pe picioare trebuia să se desfăşoare foarte rapid, dacă nu, treaba ar fi putut să transpire şi israelienii sau americanii, fără a mai vorbi de irakieni, ar fi făcut totul spre a-l elimina fizic.

Călătoria ratată a lui Ishan Kambiz era o catastrofă. Îşi drese vocea şi se adresă cu un surâs de circumstanţă:

— Am primit ştiri proaste. Sunt obligat să mă întorc la Moscova pentru o afacere urgentă. Până la sfârşitul acestei după-amiezi trebuie să încheiem totul aici.

În calitate de vicepreşedinte al societăţii Isotop, străbătea lumea în căutare de contracte.

În timp ce ieşea din sala de mese de la *Grande Bretagne*, îşi luă deoparte şoferul.

— Plecăm astă-seară. Vom traversa Iugoslavia, indiferent de probleme. Trebuie să fiu mâine la Budapesta.

*

* *

Salonul de ceai *Gerbaud* părea ieşit direct din secolul XIX, cu plafoanele sale înalte, cu mulurile sale rococo, cu zidurile acoperite cu tapiserii şi cu chelneriţele cu bonete albe. O grămadă de mătuşi lacome se înghesuiau înaintea tejghelelor primei săli. Aproape toate mesele erau ocupate, Malko şi Tibor Zala luaseră loc în a doua sală, unde serviră ceai cu un *doboş*, prăjitura tradiţională a casei. Erau oameni de toate categoriile: bărbaţi singuri citindu-şi jurnalul, fete tinere şi frumoase, ciorchine de casieriţe cu pălării, mirosind a naftalină. Nepăsătoare, deplasându-se cu micii lor pantofi de ciclist, chelneriţele făceau naveta între bufet şi mese. Chiar şi în cele mai negre timpuri ale restricţiilor comuniste, totdeauna au fost delicatese la *Gerbaud*.

Tibor Zala înghiţi puţin *doboş* şi spuse calm:

— Domnul Spencer este foarte amabil, dar e imprudent.

— De ce?

— Mafia rusă e foarte bine organizată, are ramificaţii peste tot. Mai întâi la KGB, care le furnizează informaţii preţioase asupra tuturor celor care-i contactează. După aceea, la poliţia ungară.

— Vorbiţi-mi despre această kyrgyzsă, ceru Malko. Cine este?

Tibor îi aruncă pe furiş o privire.

— Se numeşte Zakra, este o fată superbă. E vedeta unei şcoli de manechine din ţara ei.

Ce puteau să facă kyrgyzsii cu manechinele?… Hotărât lucru, fosta Uniune Sovietică rezerva multe surprize.

— Există parade de modă în Kyrgyzstan? întrebă Malko.

Ungurul râse ironic.

— Era un mic şiretlic al mafiei pentru a recruta fete frumoase. Pe urmă, le-au propus să vină să lucreze în Vest, să facă pe cocotele pentru dolari. Ele au acceptat, şi acum debarcă toate aici. Sosesc ca turiste, apoi se instalează. Investind un milion de forinţi pentru a crea o societate, se poate obţine un permis de sejur pentru toţi participanţii. Ceea ce ruşii au făcut.

— Această Zakra îşi înşală amantul?

Tibor Zala îl corectă cu un surâs.

— Este o kyrgyzsă! Are un comportament foarte independent. Dacă

vede un avantaj, nu cere permisiunea. Înălţă capul şi zise cu vocea joasă: Iat-o, împreună cu garda sa de corp.

Arama părului i se vedea ca un girofar în ceaţă. Cu toate acestea, era lume multă acolo. Trebuie spus că kyrgyzsa Zakra era excepţională.

Un metru optzeci aproximativ, având pe creştetul capului un straniu coc închis într-o plasă mică din fire de aur. Corpul îi era ascuns de o mantie îmblănită cu astrahan negru care-i cădea până la glezne.

Se întoarse şi Malko descoperi un obraz de o frumuseţe sălbatică: ochi imenşi întunecaţi, migdalaţi, având deasupra sprâncene dese şi bine desenate, cu pomeţi proeminenţi de slav şi, mai ales, o gură foarte roşie, groasă şi lată, din care simţeai dorinţa să muşti ca dintr-un fruct copt.

Aproape lipit de ea, era un fel de om al zăpezilor, un *yeti* tot atât de lat pe cât era de înalt, cu craniul ras, un bluzon roz de nailon, ascunzând nişte pectorali de taur.

Tibor Zala ridică braţul şi-l agită. Fructul roşu din mijlocul feţei Zakrei păru a se dilata şi ea se repezi spre masa lor, ca o leoaică în căutarea prăzii, îmbrâncindu-le fără menajamente pe micile bătrânici. Ajunsă în dreptul lor, îl sărută pe ungur cu un surâs devastator şi privirea îi căzu în sfârşit asupra lui Malko, pe care Tibor i-l prezentă de îndată, doar cu prenumele.

În loc să-i strângă mâna, ea îl sărută, atingându-l uşor cu marginile buzelor. Ochii ei erau absolut nemaipomeniţi, lacuri negre cu pupilele atât de dilatate, încât Malko se gândi că se droga.

— *Zdrazvîite*, zise ea cu o voce gravă, cu intonaţii metalice. Pot să mă aşez lângă voi?

Înainte de a primi răspunsul, descheie capsa care-i închidea mantia şi, cu o uşoară mişcare din umeri, o lăsă să cadă pe jos. Îndată, bodyguardul o apucă şi o aşeză pliată pe genunchii săi… Malko avu impresia că a fost conectat deodată la o linie de înaltă tensiune. Ceea ce descoperea era şi mai extraordinar decât faţa admirabilă a kyrgyzsei. Purta o îmbrăcăminte care, pe altă femeie, ar fi fost culmea modestiei: o bluză din mătase galbenă cu mâneci lungi şi cu un guler ofiţer, un pantalon subţire în imitaţie de panteră ce dispărea în nişte

cizmuliţe scurte, negre.

Numai mătasea galbenă era întinsă de nişte sâni care păreau împinşi înainte, atât erau de mari, tari şi cu sfârcurile proeminente.

Contururile lor se desenau până la cel mai mic detaliu. În Kyrgyzstan, sutienele erau probabil necunoscute… Crupa sa era tot atât de generoasă şi pantalonul părea lipit, pictat parcă direct pe ea. Iar la mijloc, o talie ca de viespe, strânsă cu un cordon lat din piele a cărui cataramă reprezenta o panteră în elan.

Dacă ar fi ieşit în stradă fără mantie, Zakra ar fi provocat o răscoală. O adevărată eroină de benzi desenate. Îşi încrucişă picioarele, iar şoldurile sale păreau şi mai frumos modelate. În orice ţară din lume, Zakra ar fi fost aleasă regina frumuseţii. Chelneriţa se apropie şi tânăra kyrgyzsă îşi prezentă amănunţit comanda, arborând o expresie plină de senzualitate gurmandă.

Această fată era o capcană diabolică. Numai de-ar atinge-o un bărbat, n-ar mai uita-o niciodată.

Chelneriţa reveni cu o farfurie plină de prăjituri, iar Zakra începu să mănânce cu lăcomie, fără a se preocupa de cei doi bărbaţi. Cecenul se instalase mai departe, cu mantia pe genunchi, înaintea unei modeste cafele… Când îşi termină prăjiturile, aruncă asupra lui Malko o privire tulburătoare, profundă.

— Ce faceţi dumneavoastră la Budapesta?

— Afaceri, răspunse el cu un surâs dezarmant. Dar nu vin de departe, doar de la Viena.

Un interes profund trecu prin ochii ei negri şi continuă în germană.

— Sunteţi german sau austriac?

Era rândul lui Malko să fie surprins.

— Unde aţi învăţat germana?

— Mama mea era nemţoaică de pe Volga, spuse ea simplu. Sub Stalin, a fost deportată şi forţată să se mărite cu un kyrgyzs. Dar nu şi-a uitat limba şi m-a învăţat şi pe mine.

Vorbea cu un ciudat accent, amestecând şi câteva cuvinte ruseşti în conversaţia sa. Ignorându-l pe Tibor, îl fixa pe Malko cu siguranţă şi cu un fel de interes animalic, părând fascinată de ochii săi mângâietori, dar el nu-i putea suporta privirea. Avea impresia că sfârcurile îi creşteau şi mai mult sub mătasea galbenă. Chiar şi cu

bustul foarte drept, pieptul îi părea artificial…

Malko trebui să facă un efort supraomenesc pentru a anunţa, după ce-şi privise insistent ceasul:

— Trebuie să plec la lucru. Sper să vă revăd.

Ea surâse fără să-i răspundă. Tibor se ridică şi el grăbit.

— Vă voi da hârtiile în maşină.

Schimbară câteva vorbe afară şi ungurul îl asigură:

— Voi transmite „mesajul” dumneavoastră.

Chiar şi fără CIA, Malko şi-ar fi omorât chiar şi părinţii pentru a o revedea.

*

* *

— Mâine la ora cinci, la barul *Gellért*.

Malko avu deodată senzaţia unui gol în stomac. Aşteptase în camera sa de la *Hilton* timp de o oră apelul lui Tibor Zala.

— Ce v-a spus? întrebă el.

Ungurul râse.

— Mai curând eu am fost cel care i-am spus că sunteţi nebun după ea!

— N-a fost şocată?

— Deloc, dar va trebui să fiţi atent. Karim Nazarbaiev este mai gelos decât aş fi crezut eu. Cecenul care o escortează, îi prezintă rapoarte complete.

— Cum va proceda ea în acest caz?

— Îl va face să-i piardă urma, zise Zala râzând batjocoritor. După câte mi-a spus ea, ar vrea să părăsească de tot mafia găsind pe cineva din Vest care ar vrea să se căsătorească cu ea.

— În acest caz, obiectă Malko, nu va îndrăzni să-i vorbească niciodată despre mine lui Karim Nazarbaiev. Mă întreb dacă această întâlnire îmi va aduce vreun folos.

— Să sperăm, zise scurt ungurul. Dar este singurul mijloc de a intra în cercul de intimi al lui Karim Nazarbaiev. Dacă-l atacaţi direct, vă veţi lovi de un zid. Să fiţi totuşi prudent. Se pare că el i-a spus cecenului să-i aducă testiculele tuturor celor pe care i-ar vedea că îi dau târcoale Zakrei.

Capitolul IV

O ploaie măruntă şi tenace îneca Budapesta, îngreunând şi mai mult circulaţia. Maşinile se târau pe superbul pod metalic Szabadség, exact peste drum de *Gellért*. Malko găsise uşor un loc pe trotuar, în faţa vechiului hotel, vestigiu maiestuos al secolului habsburgilor, cu termele sale pe faţada de nord. Pătrunse în hol şi avu impresia că intra în castelul de la Marienbad *[numele nemţesc al localităţii cehe Marianske Lázne]*. Acelaşi farmec rococo, aceeaşi ambianţă ruptă de exterior. Reperă de îndată barul, la dreapta intrării. Minuscul: de mărimea unei cuşete dintr-un vagon de dormit. Două mese rotunde, o banchetă în fund; în faţa barului oficia un băiat cu ochii lipiţi de un televizor suspendat în plafon. Malko se instală şi trebui să ceară de trei ori o vodcă înainte ca băiatul să se smulgă din contemplarea unui meci de fotbal.

Ora cinci şi douăzeci. Nicio urmă de Zakra.

Era la a doua vodcă atunci când – în sfârşit – apăru şi ea. Mereu învăluită în mantia sa, însă părul roşcat, lung, îi cădea de astă dată în cascade pe umeri, ca un nor de foc.

— Să nu rămânem aici, îi spuse ea în treacăt lui Malko fără să se aşeze.

Plăti şi se reîntâlniră în holul sobru.

— Unde e maşina dumneavoastră? întrebă ea.

— În faţă, pe dreapta, un Mercedes 190 albastru.

— Plecaţi înainte, vin pe urmă.

Femeia traversă pieziş holul, trecând pe la salonul de ceai ca să nu iasă împreună cu Malko. Lucrurile păreau mai complicate decât se prevăzuse.

Zakra descinse repede, îndată după el, şi se trânti pe scaun.

— Demaraţi! Luaţi-o la dreapta spre Citadelă, prin strada Bartók Béla!

În timp ce el accelera, îşi descheie mantia şi o dădu la o parte. De data asta, purta un pulover negru din lână fină care punea în evidenţă un piept ce-i păru lui Malko şi mai extraordinar ca în ajun. Pantalonii

erau şi ei negri şi supermulaţi. Dădea impresia că se scufundase într-o baie de parfum. În timp ce înaintau spre vârful Muntelui Gellért, ea se întoarse şi privi în urmă de mai multe ori.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

Îi adresă un surâs feroce.

— Am spus că mă duc la terme. Pe urmă, am trecut prin interiorul hotelului. Însă Grosny este ca un câine de vânătoare, mă adulmecă peste tot.

— Cine-i Grosny?

— Cel care era cu mine, ieri.

— Văd, făcu Malko.

Urcară până la Citadelă, construită cândva de austrieci pentru a controla Budapesta. Vederea era nemaipomenită. Luminile Budei şi ale Pestei separate de cursul sumbru al Dunării.

Zakra, vizibil puţin sensibilă la poezia locurilor, îi arătă lui Malko un parching liber al cărui parapet domina un perete vertical de peste o sută de metri.

— Aici e bine.

El opri motorul şi nu se mai auzi decât zgomotul ploii pe geamuri. Dată fiind vremea, nu riscau să fie văzuţi de prea mulţi…

Zakra părea mai destinsă. Cu un surâs care-i mărea şi mai mult gura, ea întrebă pe o voce potolită:

— I-aţi spus lui Tibor că vă este dor să mă vedeţi. De ce?

Imposibil să poţi citi ceva în pupilele ei de un negru strălucitor.

Mirosul parfumului era aproape, apăsător şi spectacolul pieptului ridicând cu regularitate puloverul îl hipnotiza pe Malko. CIA era la distanţă de miliarde de ani-lumină. El puse o mână foarte sus, pe coapsa subţire, şi spuse simplu:

— Ghiciţi!

Ea nu răspunse. Prinzând curaj, el părăsi coapsa şi-i atinse uşor sânii. Din nou dinţii albi apărură în mijlocul fructului roşu şi, cu dosul mâinii, ca pentru a se distra, ea mângâie rapid partea de sus a coapselor lui Malko. Feţele lor erau foarte aproape una de alta.

De data aceasta, Malko se opri la sfârcul unui sân. O sărută feroce şi lacom, sărut care-l ţintui de scaun. El crezu că Zakra îl va înăbuşi cu limba sa.

La rându-i, se hotărî şi el să profite de farmecele ei, explorând-o cu vârful degetelor. La fiecare loc sensibil, femeia era cuprinsă de o bruscă tresărire, care aproape o îndepărta de el. Sărutul lor, ca o ventuză, se prelungea. Când îşi strecură o mână între coapsele ei, Zakra scoase un geamăt sălbatic şi picioarele sale se desfăcură atât de violent, încât lovi portiera din dreapta şi maneta schimbătorului de viteze la stânga. Malko reveni la atac şi, de data asta, ea îi îndepărtă mâna cu un mârâit de animal rănit.

— Iartă-mă, făcu ea imediat, sunt prea excitată. Mi-era tare poftă de tine. Dar aşa, doar puţin, nu pot.

Ea gâfâia, sânii i se ridicau foarte repede şi avea o privire de nebună.

Geamurile erau aburite şi Malko nu vedea nimic afară. O singură idee îi galopa în cap: să facă dragoste cu această femelă care se agita în braţele sale. El îşi reluă masajul, împotriva rugăminţii ei. Cu capul dat pe spate, cu degetele înfipte în scaun, ea sălta cu mormăituri răguşite, decolând de fiecare dată încât capul ei lovea plafonul maşinii!

Un adevărat rodeo. Dar ea nu mai căuta să îndepărteze degetele lui Malko care-i apăsau diabolic punctul cel mai sensibil.

— Ah!

Un răcnet de fiară. Ea îşi muşca mâna, iar el îi putea distinge muşchii maxilarului crispaţi. El acceleră mişcarea rotită şi, deodată, ea se porni să facă salturi mari, dezordonate. În ciuda mâinii pe care şi-o muşca, un strigăt violent, animalic, ţâşni din gâtul ei. Coapsele ei se strânseră ca o menghină şi ea rămase gâfâind, mută şi satisfăcută.

Malko ar fi sodomizat şi o capră, atât era de excitat. Dar Zakra, cu privirea înecată, îşi savura orgasmul, fără a-i mai păsa de el.

Jignit, el nu mai avu dorinţa să o mângâie, iar ea îşi întoarse capul cu un surâs complice.

— N-ar fi trebuit! Acum, nu mai sunt bună de nimic.

Îşi scutură încet capul.

— Nu, nu de data aceasta, nu mai am timp.

Malko îşi înăbuşi furia. Zakra se comportă ca un bărbat egoist.

Cu pântecele liniştit, îl vedea pe Malko cu alţi ochi, fără a voi să remarce erecţia sa tenace.

*

* *

Mercedesul prăfuit se opri pe strada Ostrom, chiar în faţa *Edenului*. Pavel Saharov coborî şi se întinse. Aproape două mii de kilometri de drum de la Atena, iar în Iugoslavia au scăpat ca prin urechile acului de o ambuscadă. Însă dacă trupul îi era obosit, creierul, în schimb, îl avea limpede… Şoferul său rămase la volan, iar el se îndreptă spre poarta *Edenului*, escortat de cele două gărzi de corp, foşti luptători la Circul Mare din Moscova, masivi, puternici, deplasându-se silenţios pe cizmele lor moi.

Unul dintre ei bătu la uşă mai multe minute până ce apăru un portar galonat cu o tunică descheiată.

— Vedeţi bine că este închis! se răsti el arţăgos. Se deschide la ora zece.

Una dintre cele două gărzi avea deja piciorul în uşă şi îl împinse, nu cu violenţă, dar cu suficientă forţă, încât portarul se lovi de unul din cele două jocuri video de la intrare. Pavel Saharov închise uşa în urma lor. Ochii săi de un albastru deschis, fără expresie, îl ţintuiră pe portar.

— Karim e aici? întrebă el.

Mărul lui Adam al bărbatului urcă şi coborî repede.

— Cred că da.

— Du-ne la el.

— Trebuie să vă anunţ.

Pavel Saharov făcu un semn cu capul. Una dintre cele două gărzi înaintă, îl luă pe portar de gât şi îl ridică de pe sol.

— Nu merită să-l deranjezi, spuse el cu o voce dulce. O să-i facem o surpriză.

Portarul luă repede o decizie: simţi că cei trei erau şi mai periculoşi decât patronul. De îndată ce picioarele sale atinseră din nou solul, îşi aranjă haina şi porni înaintea lor spre marea sală goală. Puţin mai departe, făcu să pivoteze o oglindă enormă, dând la iveală un culoar zugrăvit în negru. După colţ, era o uşă roşie, masivă, cu o clanţă de aramă.

— Aici este, spuse el.

Pavel Saharov îi mulţumi cu un surâs glacial, apoi apăsă clanţa şi împinse uşa. Canatul descoperi o cameră mică cu pereţii acoperiţi de fotografiile fetelor în ţinută lejeră. În faţa celor trei, un birou încărcat, unde un bărbat în cămaşă, cu mânecile suflecate făcea socoteli. În spatele său, o veche şi enormă casă de bani, cenuşie. La zgomotul uşii, Karim Nazarbaiev înălţă capul. Preţ de o fracţiune de secundă, ochii săi plutiră în orbite, apoi se opriră, parcă fixaţi cu ace de gămălie invizibile. Încă vreo câteva fracţiuni de secundă şi un fals surâs călduros se lipi de faţa mafiotului kyrgyzs.

— Pavel!

— Fără nume, i-o reteză rusul cu un surâs de aisberg.

Ordinul categoric pornise ca o lovitură de bici. Saharov aducea irezistibil a ofiţer SS: un cap de şarpe rece, fruntea dezgolită, ochii albaştri foarte spălăciţi, bustul drept. Deloc liniştitor.

Karim Nazarbaiev ocoli biroul şi strânse mâna fără să-i pese de cei doi bărbaţi care se sprijiniseră de canatul uşii.

— Aşază-te, îl sfătui Pavel Saharov, nu rămân mult timp. Treceam din întâmplare prin Budapesta, am vrut să te salut şi să aflu veşti despre afacerile noastre.

Mafiotul kyrgyzs se reinstalase la biroul său şi Pavel Saharov se aşeză familiar, pe margine, jucându-se cu o scrumieră.

— Totul a decurs bine pentru mica noastră afacere? întrebă el pe un ton liniştit.

Privirea lui Karim Nazarbaiev pluti o fracţiune de secundă, apoi colţurile gurii i se lăsară în jos. Era momentul dificil. Degeaba se pregătise el, cuvintele nu-i veneau.

— Nu, mărturisi el jalnic. Aşteptam să te înapoiezi din călătorie pentru a-ţi spune. A fost o problemă.

— Care?

Vocea lui Pavel Saharov era tăioasă ca un brici.

— Nu ştiu exact, răspunse Karim Nazarbaiev. Precum fusese prevăzut, l-am trimis pe unul din oamenii mei – cel mai sigur – să-i predea contactului tău ceea ce mi-ai dat. Totul era aranjat prin reţeaua iraniană de aici şi totul părea bine stabilit.

— Şi atunci? întrebă Pavel Saharov, fără a ridica tonul.

Mafiotul kyrgyzs nu reuşea să înfrunte privirea interlocutorului său.

— Nu ştiu ce s-a petrecut, mărturisi el. Cei trei oameni au fost lichidaţi de cei cu care aveau întâlnire. Poliţia ungară a fost cea care i-a descoperit în aceeaşi seară. Nu înţeleg.

Tăcu, înghiţindu-şi saliva cu dificultate. Pavel Saharov îl observă privindu-l ca o cobră pe punctul de a gusta un iepure deosebit de fraged. Se delecta. Obişnuit de multă vreme cu interogatoriile, „simţea" tulburarea interlocutorului său.

— Şi eşantionul? întrebă el calm. L-ai recuperat?

Incapabil să răspundă, Karim Nazarbaiev îl dezaprobă.

— De ce?

— Poliţia era deja acolo, bâigui el.

Pavel Saharov se aplecase instinctiv înainte. Se intra în zona roşie. Chiar şi în cele mai urâte coşmaruri ale sale, nu se gândise că într-o zi, catastrofa putea să se întindă până acolo! Karim Nazarbaiev simţi tensiunea care plutea şi-i trebui un timp pentru a putea răspunde cu o falsă siguranţă.

— Ştefan a trebuit să fie înmormântat cu el. Sau mostra a căzut pe pământ şi nimeni nu i-a dat atenţie, sau iranienii l-au ciugulit.

— N-aveau de ce să-l „ciugulească", sublinie Pavel Saharov, pentru că le era oferit. Tu n-ai încercat cumva să li-l vinzi?

— Eşti nebun! strigă Karim Nazarbaiev.

Ochii lui Pavel Saharov se îngustară. Încercă să-şi imagineze ce putuse să i se întâmple eşantionului de plutoniu 239. Desigur, putea rămâne în hainele rusului. Dar dacă cineva deştept dăduse peste el, era o catastrofă…

Sudoarea acoperea fruntea mafiotului. Una dintre gărzile de corp ale lui Saharov alunecă de-a lungul peretelui ca un păianjen şi ajunse să se sprijine pe casa de bani. Atmosfera era insuportabilă. Pavel Saharov îşi dădu seama că nu ar fi putut scoate nimic de la traficantul kyrgyzs. Cel mai rău era că acesta nici măcar nu realiza amploarea catastrofei. Înălţă capul şi făcu trist:

— Îţi acordasem încrederea mea, Karim.

Nazarbaiev îşi îndepărtă mâinile cu un gest de neputinţă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Arabii ăştia sunt nebuni.

Pavel Saharov expiră aerul din plămâni cu o încetineală voită, apoi se aplecă până aproape de obrazul celuilalt şi scăpă cu voce joasă:

— Minţi, Karim! Îţi voi spune eu ce s-a întâmplat. În loc de a transmite simplu ceea ce-ţi încredinţasem, tu ai vrut să te dedai la una din escrocheriile tale împuţite încercând să-i vinzi „Red Mercury”. Cum erau serioşi, au interpretat rău povestea şi m-au anunţat prin acest mesaj.

— Un mesaj. Ce mesaj? întrebă kyrgyzsul brusc înnebunit.

Pavel Saharov surâse cu cruzime:

— Ştefan al tău şi ceilalţi doi.

— Nu-i adevărat, încercă kyrgyzsul să repare ceva.

Pavel Saharov întinse palma pe deasupra biroului.

— Dă-mi cheia casei tale de bani.

Karim Nazarbaiev nici nu încercă să se opună. Garda de corp făcu să pivoteze uşa grea a seifului. Pavel Saharov examină conţinutul dintr-o privire şi ochii îi căzură pe lădiţa metalică aşezată pe etajera inferioară. O scoase şi o deschise. Conţinea săculeţe cu pudră roşiatică, înghesuite unele lângă altele.

Încercând să deschidă sertarul biroului său, Karim Nazarbaiev se făcu alb ca varul. Pavel Saharov îl lăsă, apoi, când degetele sale se aflau introduse în deschizătură, cu o lovitură brutală dată cu genunchiul, închise sertarul… Mafiotul scoase un urlet şi deveni mai livid.

Pavel Saharov deschise din nou complet sertarul, observând un pistolet automat mare, negru, pe care el îl scoase ţinându-l de ţeavă. Kyrgyzsul îşi freca degetele dureroase cu o strâmbătură de suferinţă.

— Asta este ce voiai să apuci? întrebă Pavel Saharov cu un ton glacial.

Celălalt, disperat, nu mai răspunse.

— Karim, zise rusul după o scurtă linişte, ar trebui să-mi spui adevărul. Noi suntem vechi prieteni şi toată lumea poate să greşească, nu?

Karim Nazarbaiev îşi luă inima în dinţi. Ştia că, la ora aceea, gărzile sale de corp nu se găseau prin apropiere. Nu putea să conteze decât pe el însuşi.

— Ascultă, e adevărat, am făcut o porcărie, mărturisi el cu un ton plângăreţ. În afară de şmecheria ta, am vrut să le propun şi „Red Mercury”. Eu, eu nu sunt savant, sunt oameni care spun că este foarte

util. Dar i-am atras atenţia lui Ştefan să le dea mai întâi eşantionul, pe urmă, dacă ei erau interesaţi…

Pavel Saharov îl fixă îndelung, plin de dispreţ, cu ochii şi mai palizi.

— Karim, este foarte rău să-i acuzi pe morţi, asta poartă ghinion.

Karim Nazarbaiev ajunse să înfrunte privirea glacială şi înţelese că această ultimă frază nu era spusă la întâmplare.

*

* *

Protejată de lumea exterioară prin geamurile aburite, Zakra îl săruta pe Malko cu disperare, cu o mână aşezată între picioare, masând delicat erecţia sa dureroasă.

— Mâine, promise ea. Mă voi aranja.

El nu mai avu timp să răspundă.

Portiera din partea sa se deschise brutal, lăsând să intre o rafală de aer îngheţat. Avu impresia că un urs îi smulgea umărul şi bascula afară, căzând pe pietrişul parkingului. Atât reuşi să surprindă: o siluetă masivă aplecată asupra lui, cu ochii mici… negri şi migdalaţi, un bot feroce şi o mână enormă ridicată spre a-i aplica o lovitură mortală.

Cecenul Grosny îi găsise.

Capitolul V

Ţipătul Zakrei păru a veni din adâncul timpurilor. Sfredeli timpanul lui Malko şi reuşi să oprească masa pregătită să-l calce în picioare. Într-un reflex de supravieţuire, Malko se rostogoli, încercând să scape de adversarul său. Zece secunde mai târziu, două braţe îl strângeau ca nişte cleşti din metal, aproape sufocându-l. Se simţi ridicat de la sol şi văzu apropiindu-se parapetul care delimita vidul de peste o sută de metri. Degeaba încercă să se opintească, să se apere, adversarul său părea insensibil la lovituri.

Cu brutalitate, Zakra, ciufulită, înfuriată, ţâşni înaintea lor împingând masa celor două corpuri spre interiorul ridicăturii de

pământ. În acelaşi timp, ea arunca ordine guturale în cecenă, precum face un dresor care încearcă să calmeze o fiară. Toate acestea păreau interminabile, apoi Malko simţi că începe să coboare din nou şi că picioarele sale reluau contactul cu solul. Laţul care-l împiedica să respire se slăbi la rândul său…

Până la urmă, cecenul ascultă. Mai trebuiră multe cuvinte calmante ale Zakrei pentru ca acesta să se destindă complet. Ea se întoarse pe urmă spre Malko şi întrebă scurt:

— Ai dolari?

— Da.

— Dă-mi o sută.

Malko se execută şi Zakra îndesă bancnotele în mâna cecenului care se duse cuminte să se aşeze la volan. Era frig şi ploua, dar Malko nu simţea nimic decât plăcerea de a fi în viaţă. Zakra era furioasă.

— Este într-adevăr o bestie! mormăi ea. M-a văzut urcându-mă în maşina ta şi ne-a urmărit pe jos până aici! Îţi dai seama!

Malko îşi dădea seama. Viitorul imediat era senin, dar mai departe? Zakra se duse să-şi ia mantia şi se înveli cu ea.

— Proiectele noastre par compromise, remarcă Malko.

Ea îi aruncă o privire inexpresivă şi spuse cu o voce uniformă:

— Încă nu ştiu. Nu va vorbi imediat, însă Karim îl va descoase, iar el e prea prost să evite capcanele. Iar Karim s-ar putea să se răzbune pe tine. Dacă vrei, am putea încerca ceva aici.

— Ce?

— Eu îi spun să iasă din maşina ta, că am pierdut ceva lângă parapet. Când va fi aproape, tu îl împingi.

Malko nu răspunse: nu se vedea efectuând cu sânge rece un omor. Chiar şi asupra unui *yeti*… Zakra simţi reţinerea sa şi-i adresă o privire plină de dispreţ:

— Dacă ai fi trecut prin ce am trecut eu, ai face şi tu ca mine. *Nicevo*, să nu mai vorbim de asta. Şi pe urmă, poate că ai dreptate: dacă am da greş, ar deveni cu *adevărat* rău.

Se urcară în maşina lui Malko şi ea îi ordonă cecenului să coboare serpentinele care duceau la *Gellért*. Sosiţi în faţa hotelului, Grosny coborî fără o vorbă şi se duse imediat la maşina kyrgyzsei. Aceasta, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, aruncă:

— Mai vrei să mă revezi?

— Bineînţeles, spuse Malko.

— Bun, zise ea. Tu locuieşti la Hilton. Ce cameră?

— 516.

— Te voi suna. Foarte repede. De data aceasta, vom avea timp…

Se aplecă să-l sărute şi el îi simţi din nou sânii grei zdrobindu-se de torsul său, apoi femeia se îndepărtă cu paşi grăbiţi, fâlfâind marginile pelerinei sale.

Malko o privi perplex, urcându-se în maşina ei. Contactul era stabilit, însă el era din ce în ce mai puţin sigur că acest lucru ar ajuta să avanseze misiunea.

*

* *

Karim Nazarbaiev nu reuşea să vorbească, în aşa hal i se înghesuiau cuvintele în gură. Zicea de toate: josnicia sa, ordinele pe care le dăduse nefericitului Ştefan, pentru a câştiga dolari cu gândul de a cumpăra alte localuri de noapte… Pavel Saharov îl asculta încremenit. Dacă n-ar fi fost dispariţia plutoniului, toate acestea n-ar fi fost prea grave. Nimeni nu reclama corpul lui Ştefan Sevcenko şi nu mai trebuia decât să se înalţe rugăciuni la Sfintele Icoane pentru ca cele câteva grame de plutoniu să fie pierdute odată cu echipajul şi să se reînceapă operaţia. Timpul era scurt…

Se ridică, abandonând biroul la care se aşezase.

— Mi-ai adus multe necazuri, Karim, făcu el cu o voce constantă, însă te iert, pentru că eşti băiat cumsecade.

Nebun de recunoştinţă, Karim Nazarbaiev îşi ridică privirea asupra rusului, ceea ce-l împiedică să vadă că una din gărzile de corp scoteau de sub cămaşa largă un pumnal lung. Când i-l înfipse în piept, exact sub stern, era prea târziu. Cu o forţă herculeană, ucigaşul deschise torsul de-a curmezişul, până la măruntaie, secţionând stomacul, mai multe vase importante, tăind intestinele, deşirând peritoneul.

O baltă de sânge inundă de îndată cămaşa şi pantalonul mafiotului kyrgyzs. Nu putu nici măcar să se scoale de pe scaun şi nu avu decât uşoare tresăriri, fulgerat de hemoragia puternică. Pavel Saharov îl mai contempla cu un aer dezgustător, când uşa se deschise brusc.

Zakra pătrunse în cameră ca o tornadă şi se opri brusc. Privirea sa trecu peste casa de bani deschisă, apoi peste muribund, pentru a se opri pe faţa rece şi indiferentă a lui Pavel Saharov. Instantaneu, ea cântări pericolul pe care acesta putea să-l reprezinte. Nu era un mic golan precum Karim. Ea recunoştea speţa de superioritate a „Organelor”, cei care au avut mult timp putere de viaţă şi de moarte asupra popoarelor din Uniunea Sovietică. În ciuda neaşteptatei sale sosiri, rusul nu schiţă niciun gest de surpriză sau de nelinişte.

Cu gravitate, ca şi cum nimic nu era anormal, Zakra începu să-şi desfacă nasturii mantiei, lăsând-o să cadă pe jos. Împotriva circumstanţelor şi a indiferenţei sale obişnuite, Pavel Saharov nu putea să nu fie fascinat de frumuseţea tinerei femei. Această pereche de sâni parcă fixaţi, atât erau de tari şi ascuţiţi, mulaţi pe un pulover negru, coapsele lungi şi subţiri, talia îngustă şi mai ales obrazul unde se amestecau duritatea şi senzualitatea animală.

— Ia te uită, o remarcă el cu un ton glacial pe noua venită. Cineva şi-a încheiat în fine socotelile cu acest porc gras.

Cum nimeni nu spunea nimic, ea ocoli biroul şi se cufundă în casa de bani. Pavel Saharov o văzu luând o mână de paşapoarte, triindu-le rapid şi scoţând unul din teanc, pe care şi-l puse în buzunar.

— Este al meu, preciză ea.

Una din gorilele lui Pavel Saharov dădu să i-l ia, dar Zakra făcu un pas înapoi şi, cu un gest graţios, se aplecă de parcă ar fi dorit să-şi aranjeze ghetuţa. Când se ridică, ţinea orizontal un pumnal, luat din cizmă, al cărui vârf pică exact la înălţimea inimii rusului.

— La o parte! făcu ea.

Pavel Saharov lansă un ordin scurt şi omul se dădu înapoi. Zakra avu un surâs de tigroaică sătulă şi se apropie de el mai să-l atingă. El privi în ochii ei cu o licărire puţin nebună şi admiră râsul feroce. Încă nu văzuse o femeie aşa de excitantă.

— Deci, tu eşti noul patron? întrebă tânăra kyrgyzsă cu o voce dulce. Bun venit la *Eden*. Eu mă numesc Zakra şi sper că mă vei regula mai bine ca această mare slănină. Aveam impresia că ţin un cârnat urât în mine. Dacă ştii cum să mă iei, pot fi foarte dulce.

Ea îl prinse de mână şi-l trase spre uşă.

— Astă-seară, zise ea, mergem să bem şampanie şi vodcă, să

mâncăm multe icre negre şi să ne regulăm ca lumea.

În faţa ezitării vizibile a rusului, ea se opri brusc.

— Nu-ţi plac?

— Ba da, admise el puţin convins.

— Atunci să plecăm de aici. Miroase a hoit, termină ea.

El o urmă pe culoarul întunecat, zicându-şi că îi putea fi utilă o creatură de acest soi, care cunoştea bine afacerile mafiotului kyrgyzs.

*

* *

Pavel Saharov stătea cu ochii deschişi, lungit în imensul pat unde dormise cândva Karim Nazarbaiev. Zakra, cu părul desfăcut, goală, frumoasă ca o nălucă, alături de el. Seara se derulase exact cum prevăzuse ea. Ea a cerut graţierea când îl devora ca o leoaică, ea făcea dragoste cu violenţă şi îndemânare, punctându-şi strânsorile în braţe cu ţipete ascuţite ale unei voci deodată cristaline când el o făcea să juiseze.

Acum, trebuia să treacă şi la treburi serioase. O întrebare îl obseda pe Pavel Saharov: unde se găsea eşantionul de plutoniu 239? Dacă se afla pe mâini proaste, atunci trebuia să afle repede. Primul punct: reluarea contactului cu cumpărătorul şi informarea lui că operaţiunea continua şi că el o dirija personal.

Era mult prea periculos de telefonat din Budapesta. Deci, trebuia să recurgă la procedeul pe care-l mai folosise o dată, trecând prin Karim Nazarbaiev, al cărui cadavru, discret transportat într-o pătură de doi din cecenii săi, se odihnea acum pe fundul Dunării, atârnat cu o greutate de fontă care-l împiedica să urce la suprafaţă vreo câteva secole. Fotoliul său, inundat de sânge, fusese ars, ca şi mocheta din birou. Afacerile continuau. Zakra îi explicase în ce constau activităţile lui Nazarbaiev. Transferarea puterii se făcuse fără ciocniri. Zakra îl convocase pe un anume Gregor, mâna dreaptă a lui Nazarbaiev, şi-i explicase că mafiotul kyrgyzs îl escrocase pe Pavel care venise să se răzbune. Acesta, spre a-şi recupera drepturile, urma să administreze un anumit timp afacerile lui Karim Nazarbaiev.

Ea însăşi avea să facă legătura între noul şef şi executanţi. Nimeni nu pusese nicio întrebare. De acum, cel care comanda era „Pavel”.

Acesta din urmă decisese să rămână la Budapesta până la sfârşitul operaţiunii. Era mult prea uşor pentru comunicaţii şi nimeni nu ar veni să-l caute aici. Prezenţa Zakrei, căreia se hotărâse să-i acorde o relativă încredere, îl ajuta să evite contactele nepotrivite. În plus, nu era dezagreabil s-o aibă în patul său.

— La ce te gândeşti?

Pavel Saharov tresări: vocea caldă şi calmă îl surprinsese. Zakra, minunat de frumoasă, îl privea sprijinită într-un cot.

— Am nevoie de tine, făcu el, simplu. Pentru a-i găsi pe cei care l-au lichidat pe Ştefan şi pe cei doi ceceni. Crezi că s-ar putea?

— O să încerc, promise Zakra.

— Este foarte important şi foarte urgent, insistă el. Dacă reuşeşti, nu te voi uita.

Ea surâse, blazată. Pavel era un derbedeu rece ca un şarpe, infinit mai periculos decât Karim. Însă, pentru moment, avea interes să colaboreze.

— Ai încredere în mine.

*

* *

Un vânt tăios mătura *Váci utca*, strada pietonală cea mai elegantă din Budapesta, care şerpuia de la Vamaz Korút până la Piaţa Vörösmarty, aliniind buticurile de modă şi pasajele comerciale. Pe toată lungimea străzii, agenţi clandestini de schimb, toţi arabi, tropăiau în mici grupuri pentru a-şi încălzi picioarele, pândind turiştii neexperimentaţi. În realitate, diferenţa între cursul oficial şi al lor era mică, însă ei se despăgubeau punând în circulaţie bancnote scoase din uz.

Era unul din micile sectoare pe care lumea interlopă ungară şi mafioţii ruşi îl cedau. Adăpostit de vânt la intrarea Galeriei Taverna Udvar, văzu brusc o siluetă masivă ieşind din mulţime.

Un cecen.

Cu mâinile în bluzonul său roz, amplu, el se opri în faţa pasajului, examinând agenţii de schimb. Privirea i se opri asupra lui Ali care simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Era Grosny, şeful mercenarilor lui Karim Nazarbaiev… După cele ce se petrecuseră, nu era un semn

bun. Cecenul înaintă în direcţia sa. Instinctiv, Ali se dădu înapoi în pasaj, dându-şi seama imediat de greşeala sa: pasajul era o fundătură.

Cu un şuierat strident, încercă să atragă atenţia altor agenţi, care se veseleau precum un stol de vrăbii.

Înnebunit, îl văzu pe cecen apropiindu-se, acoperind aproape întreg culoarul. Rătăci prin pasajul comercial, încercând să se piardă în mulţime. Toată drojdia Budapestei ştia că cecenii juraseră să-i răzbune pe cei doi colegi asasinaţi.

Ali privi peste umărul său: Grosny era acolo. Sfârşi prin a se refugia într-un butic cu îmbrăcăminte, ţinut de o fată cu un piept impozant. Cecenul sosi repede.

— Am un mesaj pentru tine! zise el într-o ungurească stricată. Pleci înainte şi te duci la cabina telefonică, în faţă la Fontana. Imediat.

Ali privi în jurul său şi mai speriat: desigur, era o capcană pentru a-l face să iasă. Cecenul întinse braţul şi-l strânse pe Ali. Iranianului i se păru o menghină de oţel.

— Vino! repetă Grosny.

Îl împinse înaintea lui.

Când ajunseră la cabină, cecenul îşi îndesă victima înăuntru şi rămase în faţă pentru ca Ali să nu fie tentat să fugă. Câteva clipe mai târziu, telefonul sună şi Grosny îi făcu semn lui Ali să răspundă.

*

* *

Malko era în cameră, contemplând dincolo de mănăstirea lângă care era construit *Hiltonul*, peste Dunăre, Pesta înecată într-o ceaţă deasă. De două zile bătea pasul pe loc. Nicio veste de la Tibor Zala şi încă mai puţin de la kyrgyzsă.

Misiunea sa era pe cale să se termine brusc. Se hotărâse să mai aştepte douăzeci şi patru de ore înainte de a-l căuta pe Tibor, singurul capabil să restabilească contactul. Telefonul îl smulse din gândurile sale morocănoase. Privi mult timp aparatul înainte de a-l ridica, pentru a implora destinul.

— Nu mă aşteptai?

Vocea Zakrei era caldă şi suavă.

— Ba da, afirmă Malko.

— Totul merge bine, anunţă ea. Mai vrei să mă vezi?

— Bineînţeles.

— Atunci ia o hârtie şi notează. Te duci spre nord, în cartierul Óbuda. Traversezi podul Margit şi o iei la stânga pe malul apei până la capăt. Când ieşi, continui pe Népfürdö, spre podul Árpád. Treci de încrucişarea cu strada Révész. La colţul lui Népfürdö este o mare uzină dezafectată. Opreşte maşina în faţa intrării, la Révész. Te aştept acolo peste o oră.

*

* *

La nord de Pesta, pe malul Dunării, era deosebit de deprimant. Un cartier de locuinţe ieftin aliniate ca dominourile, întretăiate de străzi întregi mărginite cu uzine, dintre care multe nu mai funcţionau de mult timp. Zona industrială era sinistră, precum comunismul. Malko urmase cu exactitate instrucţiunile Zakrei. Se opri în faţa unei enorme uzine din cărămidă odinioară roşie, acum înnegrită de intemperii şi de trecerea timpului. Peste drum, o centrală electrică scuipa valuri de fum greţos spre cerul cenuşiu. Nicio suflare. Îşi pipăi maşinal tocul pistoletului extraplat de sub scaun, cu un glonţ pe ţeavă. În mod logic, întâlnirea dată de tânăra kyrgyzsă nu era deloc liniştitoare. El n-o văzuse decât de două ori şi înflăcărarea sexuală pe care i-o dovedise nu făcea din ea o prietenă din copilărie… Dimpotrivă, numitul Grosny putuse vorbi. Privi poarta uzinei ce părea condamnată. Batantul din fier ruginit se deschise deodată. Zakra stătea la intrare: somptuoasă, cu mantia lungă descheiată peste o rochie gata să-i plesnească peste sâni, cu cizme şi ciorapi negri. Fără a se mişca, îi făcu semn lui Malko să o ajungă din urmă.

Capitolul VI

Cu mâna pe clanţa portierei, Malko ezită o fracţiune de secundă. Această superbă femeie care-i făcea semn s-o urmeze în acest decor sinistru, asta mirosea a capcană. Odată intrat în această uzină pustie, rămânea pe mâna ei. Îl revăzu pe Grosny, cecenul. Dacă doi sau trei

ca el îl aşteptau undeva înăuntru, nu va mai ieşi. În sfârşit, se hotărî dintr-odată, strecurându-şi pistoletul extraplat între curea şi cămaşă, la înălţimea coloanei vertebrale.

Traversă strada din trei salturi. Zakra se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă şi împinse poarta care pocni în spatele său cu un neliniştitor zgomot de metal. Malko descoperi un imens hol gol, afară de câteva grămezi de fierărie, unde domnea un frig polar.

— Vino, zise Zakra. N-am mult timp.

Straniu loc pentru o întâlnire amoroasă… În fundul holului, ea o luă pe o scară din fier în spirală, care cobora de la înălţimea solului. Totul era murdar, ruginit, strâmb. Vântul rece pătrundea prin nenumăratele geamuri sparte. Jos, era la fel. Zakra se opri înaintea unei porţi metalice vopsită în gri şi scoase o cheie din buzunar. De îndată ce deschise, Malko primi în plin obraz o adiere de căldură.

Aici, era un alt univers. Parcurseră un culoar zugrăvit recent, care deservea birouri ultramoderne, însă goale. Într-unul din ele, cutii cu televizoare şi cu video Akai şi Samsung se înghesuiau suprapuse până în plafon. Zakra deschise o altă uşă, spre o sală de gimnastică de aproape douăzeci de metri lungime, cu pereţi de un alb discret, aproape prea încălzită, cu o grămadă de instrumente, ca de tortură, pentru sport de cameră. O oglindă ocupa un panou întreg. Zakra se opri lângă o saltea mare din burete şi-şi scoase pelerina. Liniştea era absolută. Ea se apropie de Malko şi se frecă de el.

— Aici suntem liniştiţi, afirmă ea.

— Este un loc straniu, remarcă el.

— Karim l-a cumpărat acum şase luni, explică ea. Serveşte la multe…

Gura i se lipi de a lui. Un sărut arzător care declanşă frenezia sexuală a tinerei kyrgyzse. Malko abia avu timp să realizeze că Zakra era deja goală. Ea îi adresă un surâs dezarmant.

— Ştii, mie îmi place să fac dragoste goală.

Cum Malko începu la rândul său să se dezbrace, un adevărat ciclon se abătu asupra lui. Într-o clipită, nu-i mai rămăsese nici ceasul. Pistoletul extraplat zăcea cu restul lucrurilor sale răspândite pe covor. Zakra nu părea să fi remarcat ceva. În cercurile în care trăia, toată lumea era înarmată.

Ea îl îmbrăţişă cu tot corpul, cu toţi muşchii, cu o violenţă de animal. Brusc, abandonă gura lui Malko pentru sexul pe care aproape îl înghiţi fulgerător. Malko se trezi pe spate, pe saltea, cu acest demon somptuos agăţat de el, cu degetele pipăindu-l peste tot, o tornadă tropicală în cameră. Gura ei explora toate ungherele cele mai secrete, revenea la activitatea iniţială, începea din nou. Zakra se învârtea, se urca, se înfăşura, ca un şarpe, înfigea deodată o limbă întărită şi pipăia acolo unde trebuia, pe urmă îl lingea pe Malko precum un animal.

În oglinda mare, Malko, între două rafale, îi admira curba crupei sale superbe, masa sânilor ei orgolioşi. Pe urmă, ea se aşeză în patru labe pe saltea, cu crupa atrăgătoare şi se întoarse, cu ochii aproape sticloşi de dorinţă. Când el se înfundă în ea, Zakra urlă de plăcere, crupa i se redresă şi mai mult, mişcându-se frenetic ca pentru a se dezlipi de membrul care o străpungea. Dar când Malko ieşi involuntar din „cuptor”, ea scoase un strigăt atroce ca şi cum ar fi fost martirizată.

El reveni asupra ei, de data asta ţinându-i şoldurile cu amândouă mâinile. Ea prinsese salteaua cu dinţii pentru a nu urla şi privea în oglindă, cu ochii congestionaţi. Malko o prinse prin spate; era ca şi cum călărea un armăsar. Acceleră, simţind că i se urca seva din adâncuri, iar ea se agita în spasme frenetice care o ridicau de pe sol.

Când juisă, se auzi acelaşi urlet ca în maşină, dar mult mai puternic… După o ultimă tresărire, ea rămase lungită pe saltea, cu Malko încă în ea, până când se scutură şi spuse repede:

— Mi-a fost tare poftă de tine zilele trecute la *Gerbaud*. Ochii tăi… Hai, acum am treabă.

Se îmbrăcă tot atât de repede precum se dezbrăcase. Malko începea să înţeleagă de ce îl adusese în acest loc pustiu. În orice hotel normal, acest gen de dragoste ar fi declanşat o alarmă de incendiu…

— Ce bine este, suspină Zakra. Derbedeul de tata mi-a deschis gustul pentru bărbaţi. Când aveam cincisprezece ani, el m-a violat. Eu dormeam, era foarte cald. Am crezut că venea să-mi dea bună ziua, însă el s-a culcat pe spatele meu, cât era de lung, ca pentru a se juca. N-am avut timp să-mi fie frică, îmi şi plantase scula sa mare în mijlocul feselor… Mai târziu, la ureche, şi-a cerut iertare, mi-a spus că

aveam o crupă creată de Satana, pentru pierderea bărbaţilor. Dar, trei zile mai târziu, a revenit. Încetul cu încetul, m-am obişnuit. După aceea, am avut mulţi bărbaţi. Îmi plac cei puternici şi tari în membru. Unul din primele amoruri lucra la un circ, era atlet. Într-o zi, m-am distrat făcându-l să juiseze în gura mea în timp ce el purta la antrenament cinci oameni pe umerii săi. Am crezut că era gata să moară de plăcere.

Tot vorbind, se remachiase. Ce personaj! Alături de ea, sulfuroasa Mandy Brown era Maica Tereza. Ea se întoarse şi îl întrebă cu un surâs provocator:

— Acum, că îmi cunoşti viaţa, vrei să ne căsătorim?

*

* *

Malko cercetă îndelung ochii negri pentru a vedea dacă Zakra glumea. Repede, ea îşi băgă mâna în buzunar scoţând un paşaport roşu ex-sovietic şi i-l întinse lui Malko.

— Sunt din nou o fiinţă umană, anunţă ea triumfal. Mi-am recuperat paşaportul. A avut loc o schimbare: patronul lui Karim a sosit şi l-a pus pe liber. Acum, eu fac parte din Organizaţie. Nu mai mi-e teamă de nimeni.

— Bravo, făcu Malko, dar…

Kyrgyzsa îl întrerupse.

— Este bine, dar nu suficient. Pot fi expulzată din Ungaria în zece minute, nu mai vreau să trăiesc cu teamă. Cu acest petec de hârtie nu pot pleca nicăieri. Tu eşti austriac, nu? Căsătoreşte-te cu mine, nu te voi plictisi. Îţi dau zece mii de dolari şi dreptul de a te servi de mine. De îndată ce va trebui, divorţăm. Apropo, eşti căsătorit?

— Nu, mărturisi Malko.

Zakra avu un surâs de triumf.

— Deci, nu sunt probleme! Vei spune prietenilor tăi că este o glumă. Doar afaceri. Pe urmă, mă descurc eu singură.

Malko se şi vedea explicându-i Alexandrei subtilităţile mariajului pur, iar ea scoţându-i ochii şi înghiţindu-i pe nemestecate, înainte ca el să-şi fi terminat fraza. Abilă, Zakra veni să se lipească de el.

— N-ai poftă să facem dragoste?

— Mă mai gândesc, promise Malko.

— Gândeşte-te repede, i-o tăie Zakra. Aşteaptă-mă aici, am ceva treabă sus. Mă întorc după răspuns.

Fugi, dispărând pe culoar.

*

* *

Cirus şi Ali aşteptau într-un vechi Mercedes 300 staţionat la intrarea străzii Révész. Fiecare cu câte un MP5 pe genunchi, ascuns într-un ziar. Oarecum liniştiţi. Cartierul nu le spunea nimic, cu atât mai puţin această uzină abandonată. Se aşteptau în fiecare secundă să vadă ţâşnind o bandă de ceceni care i-ar fi făcut ţăndări. Scârţâitul porţii uzinei îi făcu să tresară. Apariţia Zakrei puse capăt întrebărilor. Balansându-şi puţin şoldurile, cu sânii punctând orgolios bluza roşie, cu coapsele mulate în negru, cu cordonul atârnându-i pe burtă, cu părul desfăcut, era reîncarnarea fecioarelor păzind paradisul lui Allah.

Ea le adresă un surâs ucigător, pivotând încet, ca pentru a le arăta că nu era înarmată. Apoi, cu un semn, le ceru s-o urmeze.

Cei doi iranieni se consultară din priviri, neliniştiţi, aveau instrucţiuni imperative. Cu arma lipită de corp, ajunseră alergând la uzina dezafectată. Zakra se dăduse înapoi şi, într-o clipită, îşi puteau da seama că marele hol era pustiu, ceea ce le scăzu tensiunea. Kyrgyzsa îi contempla cu un aer ironic.

— Vă este frică? întrebă ea.

— De ce ne-ar fi? întrebă Cirus agresiv.

Zakra întinse mâna, ridicând mâneca iranianului şi descoperind Rollex-ul pe care îl purta la încheietura mâinii stângi.

— Din cauza ăstuia, zise ea, eram cu Ştefan când l-a cumpărat. Acum ştiu cine l-a omorât.

Ali şi Cirus încremeniră, privind maşinal împrejurul lor. Deveniră dintr-odată nervoşi.

— *Nicevo*, continuă tânăra kyrgyzsă. Astăzi am doar un mesaj să vă transmit.

*

* *

Malko se urcă cu paşi de lup pe scara ruginită ce ducea de la subsol la parter, cu pistoletul în mână. Capul său atinse uşor nivelul holului, observând trei perechi de picioare: ale Zakrei şi două în blugi. Partea de sus a corpurilor era mascată de o grindă, iar el se afla prea departe pentru a înţelege ce spuneau.

Urcă şi ultimele trepte, înaintând ascuns de stâlpii care nu mai rezistau decât prin rugina lor. Era atât de atent să nu fie văzut, încât nu observă o tijă din oţel strâmbată, ataşată de o grămadă de fier. Când o lovi, se făcu un tărăboi extraordinar.

Se opri, cu toţi muşchii încordaţi, auzind un strigăt scurt:

— *Inja (Aici)*.

De îndată, zgomotul sacadat al unei rafale de armă automată alungă liniştea. Gloanţele ricoşau în toate colţurile şi Malko, gata să riposteze, încercă să se topească în stâlp. Aparent, interlocutorii cărnoasei kyrgyzse erau nervoşi. Riscă să arunce o privire şi observă un profil cu o claie de păr negru ondulat. Unul din Orientul Mijlociu.

Zarva detonaţiilor continua să se repercuteze în enorma structură metalică. Încărcătorul gol de la MP5 căzu pe jos, înlocuit de îndată cu altul. Ali, cu picioarele depărtate şi cu pistolul mitralieră gata să tragă, observă holul.

— Ce este acest tărăboi? aruncă el, ameninţător. Este cineva aici.

Zakra izbucni într-un râs dispreţuitor.

— În afară de voi nu sunt decât şobolani aici. Acum plecaţi. În două zile, vrem un răspuns. Aici, la aceeaşi oră.

Cei doi iranieni îi aruncară priviri întunecate, visând la ceea ce le-ar fi plăcut să-i facă, apoi bătură în retragere. Când maşina lor se îndepărtase, Zakra, cu trăsăturile crispate de furie se grăbi spre fundul holului. Malko se îndepărtă de stâlpul său acoperit de rugină, după ce-şi pusese prudent pistoletul la loc.

— Ţi-am spus să nu te mişti! strigă ea, spumegând de furie, aproape ameninţătoare.

— Mă plictiseam.

Se înfruntară din priviri, apoi kyrgyzsa se îndulci brusc.

— Ascultă, *golubcik (porumbelule)*, spuse ea, mă îndoiesc să fii în *nastaiaşîi biznis*, altfel nu te-ai plimba cu asta.

Trecu un braţ în jurul taliei lui Malko, atingându-i patul

pistoletului. Cu ochii aţintiţi în ai lui, continuă:

— Mi se fâlfâie de ce faci, dar nu cumva să te amesteci în afacerile *mele*. Te-am adus aici pentru că aveam poftă să mă regulez cu tine şi am profitat de această întâlnire. Nu vreau să fim văzuţi prea mult împreună.

— Şi Grosny? întrebă Malko.

— Lui Grosny i-am spus că aveam chef să fac dragoste cu tine, i-o tăie ea. Lui i se rupe… Te-ai gândit la propunerea mea?

Malko înţelese că dacă evita problema, ar putea pierde acest preţios contact. Avea în faţa sa o Mandy Brown bis, mult mai feroce, cu un potenţial şi mai mare.

— Dacă arăţi puţină drăgălăşenie, mi-ar face plăcere să mă căsătoresc cu tine, spuse el, şi chiar să te prezint familiei mele.

Ea îl privi cu ochii holbaţi.

— Ce?

Malko îi oferi cel mai angelic surâs.

— Asta merge repede, doar o vizită la cimitir…

Zakra îl îmbrăţişă râzând, adorând vizibil această formă de umor. Corpul ei era într-adevăr de necrezut, o creatură de bandă desenată.

— Te rog să mă laşi acasă, făcu ea. Pe urmă, nu ne mai vedem timp de două zile. Am multe lucruri de făcut. Te voi suna la hotel de îndată ce voi fi liberă.

*

* *

Alan Spencer îşi frecă stomacul cu o grimasă de durere pe chip. Sigur, *foie-gras*-ul fript şi ceapa prăjită nu-i conveneau şi americanul flirta în permanenţă cu ulcerul. Afară, Piaţa Markus exploda de soare, ceea ce nu-l liniştea pe şeful de birou CIA.

Suntem într-un punct mort, mărturisi el. Imposibil chiar de ştiut unde se află Ishan Kambiz. Se crede că este la Damasc, dar sirienii pretind contrariul. Văd că nici la dumneavoastră lucrurile nu stau mai bine.

— Am obţinut totuşi o cerere în căsătorie, ironiză Malko, care-i povestise totul americanului.

— Se spune că acest Karim Nazarbaiev a fost lichidat de amicii săi,

continuă şeful de birou. Tibor m-a informat. Dar nu sunt probe.

Se aşternu o tăcere grea, tulburată de violoniştii de la *Mátyás Pince*.

— Ceea ce este bizar, remarcă Malko, este că aceşti mafioţi nu sunt genul care vând plutoniu. Mă întreb însă ce pune Zakra la cale cu cei doi iranieni. Poate avem un mijloc să avansăm pe această pistă. Dumneavoastră sunteţi în bune relaţii cu poliţia ungară?

— Excelente. De ce?

— După ce-am însoţit-o pe Zakra, m-am întors la uzina dezafectată. Am putut să intru acolo prin curtea ce dă spre Népfürdö. Am recuperat câteva din gloanţele care au fost trase asupra mea.

Malko scoase din buzunar patru bucăţi mici de metal răsucit şi le puse pe birou.

— Două sunt aproape în bună stare. Aţi putea cere să se facă o comparaţie cu cele găsite în capul celor doi ceceni asasinaţi pe strada Lendvay?

*

* *

Un mesager politicos şi copleşit de respect aştepta în holul somptuos al lui Ishan Kambiz. Acesta din urmă îşi termina o siestă activă în compania Lindei. Tânărul bărbos, al cărui vis era de a semăna cu Profetul, nu ştia unde să se uite mai repede: la panourile de lac ornate cu femei goale, la mobilele aurite ori la comode. Decorul luxos creat de Claude Dalie, amestec de simplitate şi rafinament, înălţat de panouri de lac roşu întunecat, îi tăia respiraţia tânărului hezbollah.

Din cauza covorului gros, tânărul bărbos nu-l auzi pe stăpânul casei care intra, în picioarele goale, învelit într-un halat de baie ce ascundea insuficient o protuberanţă suspectă deasupra cingătorii.

Trimisul Teheranului îşi întoarse cu repeziciune ochii, roşu la faţă. Allah avea căi foarte stranii. Când era paznic al sinistrei închisori de la Evin, oameni ca Ishan Kambiz erau zilnic bătuţi cu biciul până la moarte.

— Ce vrei? întrebă sec iranianul, furios că a fost deranjat.

— În numele lui Allah cel Milostiv, începu tânărul cu o voce imperceptibilă, înecată în respect, iată mesajul pe care trebuie să vi-l

transmit.

Ishan Kambiz ascultă până la capăt, stăpânit de sentimente contradictorii. Era răspunsul vânzătorului său, în sfârşit. În condiţii normale, ar fi trebuit să sară în primul avion, nebun de bucurie. Numai că intervenise un fapt nou. Un prieten sigur de la Poliţia Federală – FBI-ul brazilian – îl informase că americanii se interesau mult de el, difuzând afişe de căutare în toate punctele cardinale. Chiar cu paşaport fals, era riscant să părăsească Brazilia în acest moment. Pe de altă parte, nu putea face pe mortul. Afacerile erau prea importante.

— Spune-le că nu mă pot deplasa în acest moment. Trebuie să vină ei aici să mă vadă.

Înaintea oricărei tranzacţii serioase, era esenţial să se verifice dacă marfa propusă de ruşi era plutoniu 239 şi nu o porcărie fără valoare. Salută cu un semn al capului, lăsându-şi mesagerul abătut. Un dus-întors Brasilia–Rio în aceeaşi zi nu era o bucurie, nici chiar pentru marea glorie a lui Allah.

*

* *

Pavel Saharov aştepta întoarcerea Zakrei, trăgând fumuri grăbite din mica havană, alungit pe un pat de campanie instalat într-unul din birourile uzinei dezafectate. Se arăta cât mai puţin pe la *Eden*. Era inutil să atragă atenţia asupra lui. Zakra conducea localul şi fetele cu o mână de fier, iar pentru rest, echipele de rakeţi funcţionau de la sine. Saharov găsea asta jalnic, gândindu-se la miza afacerii. Până la începutul lui 1991, el desfăşurase o carieră fără probleme în KGB, urcând treptele până la stelele de general. Trimis la Direcţia a Treia, era director adjunct al contraspionajului în cadrul Armatei Roşii. Altfel spus, „supracomisar politic". Puciul şi bulversările ulterioare i-au modificat profund existenţa. Mai întâi, Direcţia a Treia a fost dizolvată. Pavel Saharov, care ştiuse să se ţină deoparte şi având prieteni în toate taberele, a putut duce la MSB (Ministerul Securităţii Statului), fostul Directorat Secund, devenit Serviciul de Securitate Interioară al CSI, sub bagheta lui Victor Baranikov, un om al lui Boris Elţîn.

Întâmplarea a făcut ca, începând cu septembrie 1991, Pavel

Saharov să fie trimis la subdirecţia responsabilă cu protecţia nucleară.

Nu i-a trebuit mult timp să priceapă că era aşezat pe o movilă de aur. Meticulos, el a explorat subiectul până ce întâmplarea a făcut să reîntâlnească un vechi amic. Graţie postului său, el ştia cu relativă precizie unde se găseau stocurile de plutoniu 239 militar, mult mai accesibile decât armele deja fabricate.

Restul era doar o chestiune de organizare. Slavă Domnului, Pavel îşi păstrase mulţi prieteni în fostul Directorat Secund; aceştia nu cereau decât să-i ajute, contra unui pumn de dolari.

În ianuarie 1992, MSB-ul devenise MBRF – Ministerul Securităţii Rusiei, dar asta nu schimbase cu nimic planurile sale.

Puţin îi păsa dacă Iranul arunca bombe nucleare asupra vecinilor săi. În secret, el chiar dorea ca asta să se întâmple şi să vadă ca represaliii bărboşi fripţi ca puii de găină. Îi ura pe iranieni de când nişte amici ai săi din KGB fuseseră masacraţi la Beirut de Hezbollah.

Pentru a pune la punct proiectul, generalul Pavel Saharov studiase mult timp problema. La momentul oportun, n-a avut nevoie decât de zece minute pentru a face să dispară, graţie ordinatorului său, stocurile de plutoniu pe care dorea să le comercializeze… Autorităţile CSI şi chiar controlorii internaţionali nu ar înţelege nimic. Din o sută de tone de plutoniu, nimeni nu ar găsi o sută de kilograme volatilizate. Doar că acest edificiu fragil se sprijinea pe viteză. Americanii şi israelienii îl asediau pe Boris Elţîn pentru ca acesta să aibă un control mai strict al unităţilor KGB care vegheau asupra materialelor fisionabile.

Zgomote de cizme îi tulburară gândurile. Zakra pătrunse în birou, cu părul fluturându-i în vânt. Aruncă o privire amuzantă spre Makarovul cu piedica ridicată, aşezat peste hârtii. Pavel Saharov era un om prudent. Chiar în fundul acestei uzine, nu avea încredere.

— Am răspunsul! anunţă ea. Prietenul tău spune că nu poate veni. Trebuie să te duci tu să-l vezi.

— Ce?!

Kyrgyzsa ridică din umeri.

— Este ceea ce mi-au spus ei, eu nu ştiu nimic în plus.

El nu-i împărtăşise gândurile. Fără a insista, ea părăsi subsolul.

Deranjat, Pavel reîncepu să tragă din trabuc. De dimineaţă avea un

nou eşantion de plutoniu 239, adus din Ucraina printr-un curier şi pe care el îl păstra asupra lui. Doar n-avea să-l trimită cu poşta în Brazilia, cu atât mai puţin să-l livreze el însuşi. În secunda în care oricine din comunitatea Rusiei s-ar asocia cu Ishan Kambiz, ar începe necazurile. Mari necazuri.

Deodată avu o idee. Găsise soluţia. Aproape fără riscuri.

*

* *

Zakra nu-şi credea ochilor. Nimeni nu-i făcuse vreodată un cadou. În fine, niciodată un adevărat cadou, fără contrapartidă.

— Este pentru mine? întrebă ea

— Da.

Spontan, ea se aruncă în braţele lui Pavel Saharov, după ce îşi trecu împrejurul gâtului colierul din perle de aur pe care el tocmai îl scosese din scrin.

Se privi în oglindă. Colierul cobora până unde începeau sânii ei splendizi.

Pavel o observă, mai puţin glacial ca de obicei.

— O să-mi faci un serviciu, spuse el.

— Tot ce vrei tu.

— Te vei duce să-l întâlneşti pe unul din prietenii mei. La Rio (Rio de Janeiro). În Brazilia.

— Rio?

Văzuse cărţi poştale din Brazilia, dar niciodată în viaţa ei nu ar fi visat să ajungă acolo. Părea prea frumos.

Pavel Saharov continuă:

— Îi vei duce o scrisoare din partea mea.

Zakra îl fixă aeriană.

— O scrisoare! Nu poţi să i-o trimiţi prin poştă?

— Nu, este o scrisoare foarte importantă, foarte urgentă şi foarte secretă.

Asta părea o nebunie pentru tânăra kyrgyzsă, să traversezi jumătate din glob pentru a înmâna o simplă scrisoare, dar dacă asta putea să-i facă plăcere lui…

— Îi vei da paşaportul tău lui Grosny, se ocupă el de viză. Costă

ceva bani, explică Pavel.

*
* *

— Este aceeaşi armă cu cea care a fost omorât unul dintre ceceni! anunţă Alan Spencer. Laboratorul *ORFK*-ului *(Departamentul Criminalistic al Poliţiei)* e categoric.

Şeful de birou CIA sărea în sus de bucurie. În fine, după zile de angoasă, se pornea din nou. Malko îi diminuă puţin entuziasmul:

— Nu i-am văzut bine pe aceşti doi iranieni, aş putea la nevoie să-l recunosc doar pe unul. Şi, în afară de a o descoase direct pe Zakra, nu văd cum aş putea să-i identific. Doar dacă ei trag din nou asupra mea. Ceea ce este puţin probabil.

— Zakra şi amicii ei vor trebui filaţi continuu. Voi solicita acest lucru poliţiei ungare, fără a le revela ceea ce ştim noi.

— Riscant, remarcă Malko. Există acum cel puţin o şansă ca filiera plutoniului să se realizeze, dar noi nu ştim cum. Voi încerca mai curând să o trag de limbă pe Zakra. Cu siguranţă ea doreşte foarte mult să se mărite…

*
* *

Zakra contempla cu o încântare copilărească biletele de avion, teancul de dolari şi paşaportul cu viza braziliană care ocupa o pagină întreagă. Pavel Saharov, aşezat în faţa ei, îşi aţinti ochii albaştri spălăciţi asupra ei.

— Dacă te întreabă ceva la intrarea în Brazilia, o sfătui el, spui că vrei să petreci Carnavalul la prieteni.

— Şi pe urmă?

El îi arătă plicul cu biletele de avion unde era notat un număr de telefon.

— Când ajungi la hotel, la *Caesar Park*, suni la acest număr. Spui că vii de la Budapesta şi ţi se vor da instrucţiuni. Clar?

— Da.

— Încă ceva, adăugă el. Ai văzut ce i s-a întâmplat lui Karim? Dacă vorbeşti cuiva ceva de această călătorie, ţi se va întâmpla acelaşi

lucru.

Tânăra kyrgyzsă, deşi învăţată cu un asemenea limbaj, simţi cum îi curge transpiraţia pe spinare. Revăzu pumnalul care-l spintecase pe fostul său amant. Omul din faţa ei era rece şi inexpresiv ca un aisberg. Ochii lui o fixau ca două obiective de aparat fotografic, iar ea îşi dădu seama că ar sugruma-o fără să clipească, chiar după ce ar fi făcut amor cu ea.

— Nu voi spune nimic nimănui, promise ea.

Părăsi camera, ştiind că va fi obligată să mintă. Trebuia să găsească o explicaţie pentru logodnicul său. Dacă nu, s-ar putea ca el să nu mai aştepte întoarcerea ei şi nu voia cu niciun preţ un asemenea deznodământ, chiar dacă trebuia să-şi sacrifice viaţa.

Capitolul VII

— Sunt noutăţi. Veniţi repede!

Vocea şefului biroului CIA din Budapesta tremura de excitare. Malko se întorsese din filarea organizată pe strada Révész, fără a vedea nimic suspect în jurul uzinei dezafectate. Tibor Zala era de negăsit, răspundea numai robotul.

Cinci minute mai târziu, reuşea să găsească un loc la piciorul obeliscului ridicat în cinstea Armatei Roşii, în Piaţa Szabadság. Alan Spencer îl primi cu un surâs larg.

— Logodnica dumneavoastră, Miss Zakra Grosnev, pleacă la Rio de Janeiro, anunţă americanul.

— De unde ştiţi?

— Verificarea de rutină! Am cerut la BRFK să-mi comunice toate cererile de ieşire de pe teritoriul ungar prezentate de străini. Zakra Grosnev este rezidentă ungară cu paşaport sovietic. A depus o cerere de viză de ieşire şi de intrare având ca destinaţie Brazilia. Am verificat la consulatul brazilian.

— Pleacă singură?

— Da.

— Straniu… Şi dacă este cumva implicată în afacerea noastră? Nu mi-aţi spus că Ishan Kambiz deţine un apartament în Brazilia?

— Este adevărat, dar…

— Trebuie urmărită, tranşă Malko, asta nu va fi uşor, mă cunoaşte.

— Am data plecării ei şi zborul. Dumneavoastră veţi pleca în ajun, adică mâine, via Paris prin Air France, şi o prindeţi la sosire. Dacă aveţi dreptate, vă va duce direct la Ishan. Mă ocup eu de tot.

*

* *

Abia se întorsese Malko la *Hilton* şi telefonul sună. Vocea Zakrei era neobişnuit de alintătoare. Aproape că şoptea la telefon.

— Am probleme, mărturisi ea de la început. Karim s-a întors şi este mai gelos ca oricând. Mă încuie şi vrea să mă ducă în Ucraina. Aş vrea să te văd înainte.

— La uzina de pe *Révész utca?*

— Nu. Cunoşti *Váci utca?* Strada pietonală? Mă duc la cumpărături. Există o galerie comercială la subsol, Taverna Udver. Voi fi acolo pe la trei. Aşteaptă-mă înăuntru, dar n-o să putem face mare lucru…

Malko închise, rămânând perplex. Zakra minţea. Brazilia nu era Ucraina. Trebuia să verifice un punct important.

Linia directă a rezidentului KGB sună de cel puţin douăzeci de ori înainte să ridice receptorul.

— Ambasada Rusiei. Primul consilier.

— Caviarul a fost delicios, anunţă Malko fără preambul după ce identificase vocea lui Serghei Ulanov. Eu sunt cel care vă invită astăzi. Acelaşi loc, aceeaşi oră.

O ezitare imperceptibilă, apoi o mare explozie de râs fericit.

— Aveam un dejun aranjat, dar *nicevo!* Era totuşi o unguroaică superbă, caldă ca iadul.

Malko se duse să hoinărească pe străzile oraşului vechi până la ora dejunului. În sfârşit, treaba începea să se mişte. Mai multe elemente începeau să se lege. Mai întâi, graţie identificării gloanţelor, Malko ştia că Zakra îi întâlnise pe asasinii omului asupra căruia se găsise eşantionul de plutoniu. Acum, aceeaşi Zakra o ştergea în Brazilia unde se găsea poate cumpărătorul plutoniului 239. Şi, în sfârşit, îl minţea pe Malko, pretinzând că se duce în Ucraina.

Ploua din nou la Budapesta. Când Malko sosi la *Margitkert*, rusul era ca totdeauna fidel lui Johnnie Walker… Se reîntâlniră ca nişte vechi camarazi, gustară împreună un caviar delicios şi Malko intră direct în subiect.

— Am nevoie de informaţii precise despre Karim Nazarbaiev, ceru el. Sunt gata să plătesc.

Serghei Ulanov se jucă îndelung cu o bucăţică de pâine, înainte de a scăpa, cu o voce uşor cleioasă şi un surâs complice:

— Am să mă compromit pentru tine. Şi asta fiindcă nu eşti un *nietkulturnîi*. Tu nu-l confunzi pe Tolstoi cu o marcă de automobil. Cunosc un tip care ştie multe lucruri. Ferencz Korvin, un ungur, fost ofiţer la MVA (Securitatea Ungară). Lucra pentru predecesorul meu şi ne-a adus mari servicii. De asemenea, la schimbarea regimului, noi le-am cerut ungurilor să-l lase în pace.

— Voiau să-l cheme în judecată?

Rezidentul KGB surâse, amuzat

— Nu. Politic, era imposibil. Dar câţiva poliţişti ai noii echipe voiau să-l lichideze discret.

— Unde este acum?

— Aici, la Budapesta, continuă rusul. Are un taxi-radio. Am să-l previn şi-i voi spune că poate vorbi cu tine. Du-te pe la şase pe bulevardul Andrássy 27. Stă la etajul trei. O iei pe scara principală până la etajul doi, pe urmă ocoleşti o galerie exterioară pe stânga şi urci o scară mică. Este prima uşă pe dreapta. Dacă vrei ca el să coopereze, dă-i de la început o sută de dolari. Însă, orice ţi-ar spune, nu depăşi mia. Nu trebuie stricat preţul. Şi, mulţumesc pentru icrele negre.

*

* *

Zakra depăşea celelalte cliente cu mai bine de un cap. Chiar şi fără asta, remarcabilul păr roşu o făcea reperabilă în mijlocul mulţimii ca un far în plină noapte. Tocmai examina nişte dantele când ajunse Malko. Privirea lui se încrucişă indiferentă cu a ei, iar Zakra îşi retrase buza superioară în surâsul ei feroce. Pentru prima oară ea nu purta pelerina, ci un fel de canadiană mov, deformată de pieptul ei

impozant.

— Vino pe aici! zise ea.

El o urmă până la o galerie de pictură absolut goală, aflată undeva alături. La intrare, o fată blondă în uniformă albastră le aruncă o privire indiferentă. Galeria era în formă de L, având la capăt un fel de rotondă de mărimea unui dulap mare. Zakra intră direct acolo şi se sprijini de perete sub un tablou abstract trăgându-l pe Malko lângă ea, apoi zise surâzând:

— Stăm bine aici…

Cu siguranţă, studiase locurile. Pântecele ei se sprijini de el şi limba sa porni ca o săgeată, într-unul din săruturile tornadă. Când se retrase, îi zise:

— Plec poimâine la Kiev cu Karim, dar voi fi înapoi peste opt zile. El rămâne acolo. Eşti în continuare de acord să te căsătoreşti cu mine?

— Bineînţeles, răspunse Malko.

Zakra scoase un suspin răguşit şi îi muşcă urechea.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine…

Trecu un înger, decorat cu Medaliile de Aur ale Ipocriziei şi Minciunii reunite…

Malko nu voi să rămână dator.

— O să-mi lipseşti! suspină el.

Ca şi cum această frază fusese un semnal, tornada se dezlănţui. Zakra provocă desfacerea rapidă a tuturor butonilor canadienei mov şi, lipită de Malko precum un timbru poştal, plonjă în isteria sa obişnuită, dar ceva mai silenţioasă. Se bâţâiau ca nişte beţivi în mica rotondă. Pantalonul hipercolant pe care îl purta Zakra interzicea orice familiaritate serioasă, dar ea, cu violenţa-i obişnuită, smulse practic fermoarul lui Malko. Când degetele sale se strânseră împrejurul virilităţii lui, scoase un răget aspru de leoaică apucându-şi prada. Ca un pelican plonjând asupra peştelui, ea se lăsă jos în faţa lui, înghiţindu-l dintr-o singură mişcare, nepăsându-i de locul unde se aflau, apoi începu să-l aspire repede şi ritmic. Malko nu rezistă mult.

Zakra se ridică, cu gura umedă şi pupilele dilatate.

— Te vei gândi la mine?

Era aproape un ordin.

— Cu siguranţă, zise Malko.

— Vei mai fi la Budapesta la întoarcerea mea?

— Da.

— Vreau să ştiu unde te găsesc, dacă eşti obligat să pleci. Dă-mi numele şi adresa din Austria.

Prevăzuse această eventualitate. Pe o bucată de hârtie, mâzgăli: *Malko Linz. Rupertstrasse 45, Viena, tel. 6/54398*. O casă clandestină de întâlnire a CIA. Telefonul ajungea în birourile de la Companie, unde era un agent gata prevenit.

— Când te revăd? întrebă el.

— Te sun peste o săptămână.

Din nou se lipi de el cu tot corpul.

— Mă voi gândi la tine, murmură ea.

Când trecură prin faţa fetei în albastru, aceasta le aruncă o privire ironică.

*

* *

La numărul 27, pe bulevardul Andrássy se găsea un impunător imobil neogotic, cândva pe la finele secolului trecut. Astăzi, cu patiseria sa modestă de la parter, cu faţada neagră de funingine, părea jalnic. Malko pătrunse pe sub porticul monumental şi intră într-o casă a scării din fier forjat ruginit, ca ieşită direct dintr-un decor de Fellini. Zugrăveala nu mai fusese refăcută de cel puţin cincizeci de ani şi se scorojea în plăci, treptele putrede cedau sub paşi, plafoanele solzoase erau acoperite cu pete de umezeală. Câteva cutii de scrisori atârnau sparte pe pereţi. Cincizeci de ani de comunism trecuseră pe acolo.

Ascensorul era închis cu cheia, probabil pentru a economisi electricitatea. Malko urcă pe scări cele două etaje, găsi la stânga galeria exterioară pe care o ocoli, plonjând într-o gaură neagră! Niciun automat, nicio lumină. Înaintă pe dibuite, ca un speolog şi sfârşi prin a descoperi o altă scară. Ajuns pe palierul al treilea, simţi contururile unei uşi pe dreapta şi bătu pe batant. Auzi paşi grei de partea cealaltă şi uşa se deschise, dând într-o cameră puţin mai luminată decât culoarul.

O masă impresionantă se găsea în deschizătură: un mastodont. Amestec de „Hell's Angels" şi luptător de bâlci. O caschetă jegoasă de

ofiţer de marină dată spre ceafă, un păr gras căzând sub formă de breton până în ochi şi o barbă zbârlită încrustată cu resturi de mâncare. Un maiou de corp tricotat în ochiuri largi permitea să se vadă diverse tatuaje şi o burtă ce semăna cu un butoi de bere, abia susţinută de o centură lată. În mâna dreaptă, necunoscutul ţinea un levier lung pentru cauciucuri de camion. Primitor.

— Dumneavoastră sunteţi Ferencz? întrebă Malko.

Se adresase în rusă, aşa cum fusese convenit.

— *Da*, făcu fostul poliţist. Korvin Ferencz.

În manieră ungurească, el îşi spunea întâi numele de familie şi pe urmă prenumele.

Se dădu într-o parte spre a-l lăsa să intre pe vizitatorul său care nu reuşi să evite pântecele lui enorm. Ferencz Korvin înlocui atunci levierul cu o cutie de bere şi se aşeză într-un fotoliu. Camera nu avea decât o fereastră acoperită de o perdea neagră, un pat de campanie, o sfoară întinsă între doi pereţi pe care atârnau câteva haine şi un reşou Mirosul care domnea acolo ar fi pus pe fugă şi un dihor. Malko găsi un taburet cu trei picioare, scoase din buzunar un bilet de o sută de dolari şi-l puse pe pat. Ferencz Korvin nu clinti.

— Nu lucrezi pentru curcani? grohăi el. Pentru spurcaţii de la ORFV?

— Nu, îl asigură Malko.

Ochii mici injectaţi îl fixară cu un amestec de răutate şi mizerie. Brusc, fostul poliţist îşi scoase maioul de corp dezgolind cicatrice rozalii şi foarte rotunde pe torsul său palid.

— Mizerabilii ăştia m-au mai pus o dată la zid, în ’56, mormăi el. Aveam douăzeci de ani. Voiau să mă arunce sub şenilele unui tanc fiindcă nu mai mişcăm, când…

Când oamenii KGB-ului i-au salvat viaţa. Acestea sunt experienţe care nu se uită. Dar Ferencz, ca să fi fost împuşcat la douăzeci de ani, nu ieşise probabil de la maici… Văzându-i mâinile, ţi le imaginai strânse împrejurul unui gât. Respira greu privindu-l pe sub ochi pe Malko. Cutii de conserve goale se găseau adunate într-un colţ. O viaţă nu tocmai veselă. Malko nu avea intenţia să îmbătrânească într-o astfel de cocioabă.

— Vreau informaţii asupra lui Karim Nazarbaiev, zise el.

O licărire de surpriză trecu prin ochii mici ai lui Ferencz Korvin.

— Karim Nazarbaiev? repetă el.

— Da, insistă Malko. Ce face? Cu cine lucrează? Se pare că trebuie să se ducă în Ucraina. Ce afaceri învârte? Cum poate fi abordat printr-o filieră sigură?

Ferencz Korvin îl fixă neîncrezător câteva secunde, apoi izbucni într-un râs nestăvilit.

— În Ucraina! explodă el. El nu riscă să se ducă în Ucraina. La Belgrad, poate.

— De ce la Belgrad?

Ungurul se aplecă asupra lui, ceea ce-i comprimă burta, declanşând un sughiţ greţos.

— Deoarece Dunărea curge spre Belgrad, spuse el spontan pe un ton confidenţial, iar Karim Nazarbaiev este pe fundul Dunării.

— De unde ştiţi?

— Eu l-am aranjat.

Fostul poliţist îşi scutură obrajii moi.

— De fapt, am făcut doar curăţenia. Am o rablă şi ştiu să-mi ţin fleanca, mi se dau asemenea sarcini. În orice caz, erau multe murdării pe biroul său. Tipul care l-a tăiat în două îşi cunoştea bine meseria.

Ferencz vorbea ca un expert.

— Când a murit?

Korvin se sculă şi se duse să-şi ia un carneţel soios pe care-l frunzări, punând în final arătătorul pe o pagină.

— Uite! Marţea trecută.

Ziua flirtului arzător al lui Malko cu cărnoasa kyrgyzsă… Iată de ce era ea atât de liniştită. Ferencz Korvin îl privea ca un câine care-şi aşteaptă răsplata. Un al doilea bilet de o sută de dolari. Trebuia încurajată turnătoria.

— Cine l-a omorât? întrebă Malko.

— Ah, nu ştiu. Eu am venit numai pentru curăţenie.

Malko simţi că asupra acestui punct nu va afla nimic. Totuşi ceva îl intriga.

— Este o reglare de conturi între mafioţi? insistă el. Karim dirija o afacere. Cine l-a înlocuit?

Ezitare. Încă o sută de dolari.

— Un tip pe care nu-l cunoşteam, sfârşi prin a scăpa ungurul. Se ştie doar prenumele: Pavel. A sosit în ziua în care…

Nu mai era nevoie să schiţeze gestul. Numitul Pavel îl lichidase pe Karim. Malko începea să-şi facă o idee mai exactă asupra situaţiei.

— Cum arată? întrebă Malko.

Ferencz Korvin îşi dădu cascheta pe spate, îmbufnat.

— Nu l-am văzut. Dar se pare că este un blond înalt şi zdravăn… Bun, trebuie să mă duc la lucru.

Se sculă, umerii săi aproape atingeau zidurile… Malko, în pragul uşii, mai puse o întrebare:

— Cei trei oameni care au fost asasinaţi în *Lendvay utca*… Cine a dat lovitura?

— Putorile de arabi! mormăi ex-poliţistul. Toată banda care se târâie la *Semiramis*.

Malko se trezi în întuneric, relativ satisfăcut. Cu aceste revelaţii, avea cum s-o înfrunte pe Zakra. Frumoasa kyrgyzsă se dovedea tot atât de periculoasă ca un păianjen aducător de moarte.

*

* *

Ploua peste Rio. Prin peretele de sticlă, Ishan Kambiz contempla apele gri ale Golfului Ipanema. Carnavalul începea peste două zile şi, ca totdeauna, timpul era groaznic. De o oră ştia că Pavel Saharov îi trimitea un mesager, fără alte detalii, care va trage la hotelul *Caesar Park*, nu departe de el.

O idee bună. Acolo dispunea de o echipă de tehnicieni care să examineze calitatea plutoniului 239, dacă despre aşa ceva era vorba într-adevăr. În acest caz, va reuşi cea mai frumoasă lovitură a vieţii sale. Nu numai că ar deveni colosal de bogat, dar ar avea dreptul la recunoştinţa eternă a ayatolahilor. Ideea că asta ar putea să-l coste viaţa a câteva sute de mii de nevinovaţi îl lăsa complet indiferent. Singura sa problemă era să păstreze afacerea în cel mai mare secret.

La fiecare pas greşit, Ishan Kambiz avea pe urmele lui pe toţi „Câinii de Război” ai lumii, cu mijloacele lor nelimitate. Nu l-ar fi putut proteja cei câţiva gardieni ai Revoluţiei.

*

* *

Aeroportul Roissy 2 era plin de animaţie, zeci de avioane ale Companiei Air France, între care zborul Recife – Rio – São Paulo erau gata de plecare. Înregistrarea automată şi apropierea de avioane estompau hărmălaia. Malko sosise după-amiaza aceea, pentru a nu zbura de la Budapesta chiar în acelaşi avion cu Zakra, după o lungă şedinţă de lucru în Piaţa Szabadság. În acest moment, Chris Jones şi Milton Brabeck, „gorilele" sale preferate, se găseau undeva între Washington şi Rio de Janeiro. Toate birourile CIA din America Latină erau alertate, în mod special cele de la Brasilia.

Fotografii ale Zakrei fuseseră luate la Budapesta de oamenii CIA şi difuzate imediat. Bagajele ei examinate pe ascuns graţie ungurilor, nu arătaseră nimic, în ciuda trecerii prin faţa unui contor Geiger. Malko se întreba dacă, până la urmă, nu se afla pe o pistă greşită. Înainte de plecare, avusese timpul să descopere restaurantul *Semiramis*, în spatele Parlamentului – care semăna cu Westminster – exact în capătul de sus al străzii Alkotmány. Un local minuscul unde se ţârâiau câţiva arabi. Asta va fi la întoarcere, dacă va mai fi… Nimeni nu i-a putut procura o fotografie recentă a lui Ishan Kambiz. În ceea pe care i-o dăduse CIA, iranianul semăna vag cu Faruk, având aceeaşi coroană de păr negru.

— Pasagerii pentru zborul spre Rio, sunt poftiţi la avion, anunţă o voce în difuzor.

Malko observă strălucitorul păr roşu al „logodnicei" sale şi o lăsă să treacă înainte. Graţie prietenilor de la CIA, li se atribuiseră locuri vecine, la clasa întâi, dar ea încă nu ştia acest lucru.

Aşteptă ca Zakra să dispară în pasarelă pentru a intra la rândul său, salutat de stewardese. Cabina de clasa întâi era pe jumătate goală. Malko îşi puse servieta diplomat şi se aşeză alături de Zakra care privea prin hublou. Prezenţa cuiva alături o făcu să întoarcă capul, dând nas în nas cu el. Malko îi văzu clar pupilele mărite şi maxilarul lăsându-se în jos; rămase mută de stupefacţie.

El se aplecă şi o sărută tandru.

— Ai greşit avionul, remarcă el calm, cu ăsta nu vei ajunge niciodată la Kiev.

Tânăra kyrgyzsă se scutură, înghiţi în sec şi reuşi să spună:

— Dar tu ce faci aici?

— Nu puteam să mă lipsesc de tine, zise suav Malko. Deoarece ne vom căsători, plecăm chiar acum în călătorie de nuntă…

Pentru prima oară de la întâlnirea lor, Malko o văzu pe dura kyrgyzsă debusolată. Îl privea ca pe o fantomă. Când stewardesa trecu ducând o sticlă de *Moët*, ea luă o cupă şi o dădu peste cap înainte de a întreba cu o voce sugrumată:

— Unde te duci?

— Tot la Rio.

— La Rio? Imposibil!

Era ceva mai mult decât un refuz în strigătul ei. Privirea i se tulbură. Malko citi deodată în ochii ei ceva nou: frica. De ce?

— Te vei întâlni cu un bărbat? întrebă el.

Privirea lui, fixată în a ei, nu părăsea pupilele întunecate. Ea se tulbură.

— Da. Nu. În fine, nu pot să-ţi spun.

Ieşită din mediul ei natural, semăna cu o fetiţă, în ciuda capului său de cocotă şi a sânilor ei de bronz. Boeingul 747 tocmai urca rapid, iar ei tăcură câteva clipe, din cauza uruitului motoarelor. Malko se hotărâse ca, în loc de a adulmeca pe furiş să atace direct. Socotea că avea şanse destule să o „întoarcă”. Îi mai lipseau însă câteva elemente, iar ea părea să-şi fi regăsit sângele rece. Aproape patetică, se întoarse spre Malko şi zise cu o voce gravă:

— Ascultă, te-am minţit, e adevărat, pentru că este vorba de un business. Karim m-a însărcinat să fac ceva pentru el, însă n-am voie să spun nimănui nimic.

— Droguri?

— Nu, făcu ea. Nu pot să-ţi spun. Cum ai ştiut că sunt în acest avion? Şi de ce ai venit? Credeam că ai treabă la Budapesta.

— Pentru moment, n-aveam nimic de făcut. Şi cum vreau să mă căsătoresc cu tine, voiam să ştiu ce ai de făcut în Brazilia.

Ea îl privi deodată descumpănită.

— Cine eşti?… Nu cumva eşti tot în *nastaiaşîi biznis?*

Părea sincer intrigată.

Malko prinse ocazia şi spuse misterios:

— Da, oarecum.

— Pentru cine lucrezi?

— Asta depinde, spuse el. Sunt un intermediar.

Ea se regăsea în teren cunoscut, cu toate că ceva îi scăpa. Deodată, Zakra zise, ca pentru a schimba conversaţia:

— Am telefonat la numărul pe care mi l-ai dat. Mi s-a spus că eşti pe drum.

— Îl cunoşti pe un anume Ishan Kambiz? o întrebă el pe neaşteptate.

O incapacitate totală de a înţelege cuprinse trăsăturile tinerei femei.

— Ishan… cum?

Nu minţea. Aparent, Malko se înşelase. Enormul dispozitiv organizat la Rio pentru protecţia sa risca să nu servească la nimic. Atunci, va fi pregătit pentru o frumoasă călătorie obositoare. Însă ce dracu' putea să facă ea acolo? Din nou, teama îi crispă trăsăturile.

— Trebuie să-mi promiţi ceva, zise ea cu o voce neobişnuit de dură.

— Ce?

— La Rio trebuie să te prefaci că nu mă cunoşti… Dacă nu, m-ar putea costa scump. Ieşind din avion, vom pleca separat. Îţi voi spune la ce hotel sunt. La *Caesar Park*. Ne vom putea vedea pe ascuns. De acord?

Asta depăşea chiar speranţele lui Malko.

— De acord, făcu acesta din urmă.

Li se aduse cina. În timp ce întindea icrele negre pe pâinea prăjită, Malko se întreba pe cine avea să mai întâlnească Zakra în Brazilia. Ea continua să-l mintă. Karim era mort, deci altcineva o trimisese pentru o misiune foarte precisă. Probabil misteriosul Pavel.

După-masă, Zakra ceru stewardesei două *Cointreau on ice*, unul pentru ea, unul pentru Malko. Pe urmă, îşi alungiră fotoliile până luară aproape forma unor paturi. Transportul aerian se îmbunătăţise mult de pe vremea când îţi trebuia o săptămână într-un DC3, pe scaune de pânză, pentru a ajunge din Europa în Asia. Torsul reactoarelor de pe 747 al lui Air France era abia perceptibil; cu luminile sale discrete, cu păturile moi, aveau impresia că se aflau într-un hotel de lux şi nu la zece mii de metri altitudine pentru a traversa

Atlanticul de Sud.

Malko îşi întoarse capul spre tânăra vecină şi remarcă deodată la ea un obiect nou: un colier din sfere de aur ce cobora până în zona sânilor.

— Ai un colier frumos, spuse el.

— Este un cadou, răspunse ea fără comentarii.

Maşinal, cântări în mână bulele aurite. Îi trebuiră câteva secunde pentru a analiza senzaţia stranie pe care o avu. Colierul îi încălzea uşor degetele. Mai întâi, crezu că era vorba de căldura naturală a Zakrei. Aceasta închisese ochii. Cu pulsul la 120, se străduí să facă la fel şi aşteptă. Tânăra femeie adormi pe loc, epuizată de emoţii şi de şampanie.

Pe urmă aşteptă vreo zece minute şi când Zakra era deja adormită, puse din nou mâna pe colierul cuibărit în golul sânilor ei şi trecu uşor peste mai multe bule aurite la rând. Câteva clipe mai târziu, ştia de ce kyrgyzsa mergea la Rio.

Capitolul VII

Zakra transporta în jurul gâtului, amestecate cu mărgele adevărate din aur, bile de plutoniu 239 acoperite cu o pojghiţă de aur. Cele cu plutoniu, pe care Malko le atinsese mai înainte, degajau o uşoară căldură.

Nu mai trebuia descoperit decât cui trebuia Zakra să predea colierul. Încântat, Malko adormi, legănat în torsul motoarelor.

Soarele orbitor l-a trezit. 747 era pe cale să vireze împrejurul lui *Páo de Açucar (Căpăţân de zahăr)* pentru a-şi căuta pista pe aeroportul Galeáo. Rio era aşa cum îl lăsase el cu ani în urmă. *Morros (Coline împădurite)* răsăreau printre zgârie-nori albaştri, ca nişte mari ciuperci verzi, plaje înnegrite de oameni, mărginite de un adevărat zid de beton… Atlanticul era cenuşiu, cu valuri mari, îndepărtându-i pe cei care doreau să înoate. Zakra deschisese ochii.

— Începând din clipa asta nu mai vorbim, spuse ea. La ce hotel tragi?

— Acelaşi ca al tău. Te caut eu.

— Nu! corectă ea. Lasă-mi numai numărul camerei tale la recepţie în căsuţa mea. Te rog, cât mai discret.

Malko avea ferma intenţie de a nu se pierde. Dacă Zakra s-ar evapora într-un oraş de douăsprezece milioane de locuitori, se chema că făcuse douăzeci şi cinci de mii de kilometri degeaba.

De îndată ce aparatul se opri, Malko ieşi primul pentru a evita orice surpriză neplăcută. De abia ajunsese în sala bagajelor, că văzu ţâşnind o siluetă familiară: Chris Jones, în cămaşă cu mânecă scurtă, descoperindu-şi braţele ca nişte şunci de Virginia şi cu ochii ascunşi de ochelari negri.

Alături de el tropăia un bonom grăsuliu, cu vagi trăsături negroide, purtând nişte enormi ochelari cu ramă de baga.

— Bun venit în infern! salută gorila de la CIA. Astăzi nu sunt decât 40 de grade, dar se speră într-o încălzire după-masă… Vi-l prezint pe locotenentul Prudente Freitas de la Poliţia Federală. A venit de la Brasilia special să ne ajute.

Poliţistul brazilian strânse călduros mâna lui Malko şi-i luă tichetul de bagaje.

— Milton aşteaptă afară cu un automobil, preciză Chris.

Malko îl urmă pe Chris Jones, tăindu-şi drum în mulţimea care-i aştepta pe cei sosiţi. Milton Brabeck era la volanul unui Golf verzui şi turtit, părând epuizat. Într-un vacarm infernal o instalaţie de climatizare astmatică sufla un aer oarecum răcoros.

— Povestiţi-mi cum este zăpada, aruncă el lui Malko. Cât despre haleală… Chiar şi cantina de la Langley este mai bună. Din fericire, există bere…

Malko privi intrigat ţinuta lor lejeră, pantaloni de vară şi cămăşi subţiri.

— Voi sunteţi înarmaţi?

Cu un surâs larg, Milton ridică uşurel cracul pantalonului, descoperind un *„ankle-holster” [toc de pistol pentru glezne]* de care era agăţat un „38” de două degete.

— Chris are acelaşi model, explică el. În caz de conversaţie mai serioasă, avem unelte în cufăr. Asta se poartă aici. Afară de nou-născuţi, aici toată lumea e înarmată. Deci, ce facem?

Malko observă o superbă fotografie a Zakrei pusă în faţa volanului.

Părul ei era şi mai arămiu ca în realitate.

— O urmărim pe această doamnă, făcu Malko.

— Dată fiind alura sa, nu va fi greu, remarcă Milton. M-ar fi mirat să vă văd debarcând cu Maica Tereza.

Douăzeci de minute mai târziu, coama roşcată a Zakrei apăru în hol.

Chris Jones şuieră printre dinţi.

— Târfa! Regret că nu am înclinaţii pederaste.

Kyrgyzsa se îndreptă spre taxiuri. Golful era în spate. Poliţistul brazilian îi ajunse, în momentul în care demarau după Zakra.

— Nimeni n-a vorbit cu ea! anunţă el.

O ţinură drept pe *Avenida Brasil*, într-o sinistră periferie ocupată în principal de negustori de maşini şi de antrepozite. Prudente Freitas îl asigură pe Malko de totala sa colaborare. FBI-ul ceruse Poliţiei Federale să-i ajute într-o importantă afacere cu contrabandă de arme, fără a da prea multe detalii. Cum Brazilia nu refuza nimic Statelor Unite… Urmărind în continuare taxiul, intrară rapid în interminabilul tunel Antonio Reboucas, care-i ducea în spatele Copacabanei, evitând centrul.

Plaja cea mai cunoscută din Rio se schimbase mult!

Trotuarele erau invadate de tarabe şi o faună neliniştitoare dădea târcoale. Vechiul *Copacabana Palace*, cu faţada gălbuie şi calcinată, arăta jalnic. Ipanema, plaja următoare, arăta categoric mai bine, iar *Caesar Park* – cu totul convenabil: un turn modern plin de japonezi, în marginea *Avenidei Vieira Souto*. Poliţistul brazilian se duse de îndată la recepţie şi, când Malko şi gorilele sosiră, totul era aranjat. Aveau camerele 1804 şi 1306. Zakra purta încă discuţii la birou.

— Eu urc, spuse Malko, n-o slăbiţi.

Afară, căldura era copleşitoare, făcând să se topească asfaltul. Ajuns în cameră, Malko atinse marele perete de sticlă: frigea. Plaja colcăia de lume. Câteva minute mai târziu, auzi două bătăi în uşă şi Milton Brabeck intră.

— Ea este la 1103, anunţă el. Negrul a întrebat dacă să pună telefonul sub supraveghere.

Malko era pe cale să spună da, dar se răzgândi. Era inutil ca brazilienii să afle prea multe. Dispozitivul era instalat. Prudente şi

Milton în hol, Chris Jones afară, la volanul Golfului. Malko putea să-şi facă un duş.

*
* *

Ishan Kambiz ridică telefonul portabil, stând pe jumătate cufundat în mica piscină instalată în partea superioară a duplexului său, apărată de vânt prin pereţi de sticlă. Se auzi o voce plăcută de femeie ce vorbea prost englezeşte.

— Mi s-a spus să vă telefonez. Vin de la Budapesta, anunţă ea. Sunt la *Caesar Park*.

Iranianul se simţi deodată uşurat şi agasat. O femeie! Pentru ce trimisese o femeie? în plus, trebuia totdeauna să se ferească de o capcană.

— Foarte bine, făcu el cu o voce neutră.

— Ce fac? întrebă mesagera lui Pavel.

Părea descumpănită, ceea ce-l îngrijoră. Hotărât lucru, ruşii nu erau nişte profesionişti… Înainte de orice, trebuia să verifice că totul era clar.

— În ce cameră sunteţi?

— 1103.

— Foarte bine, duceţi-vă la piscina hotelului între orele două şi trei. Vă chem la telefon.

Închisese ca ea să nu pună alte întrebări jenante şi se grăbi să-şi pună în mişcare dispozitivul.

*
* *

— Femeia e la piscină, la etajul 23, îl anunţă Chris Jones pe Malko la telefon.

— Vă găsesc acolo, spuse acesta din urmă.

Caesar Park poseda o mică piscină la ultimul etaj, alături de restaurantul *Tiberius*. Îi găsi acolo pe Chris şi pe Milton aşezaţi la o masă umbrită în faţa unui Johnnie Walker, iar pe Zakra lungită pe un şezlong, plesnind de frumuseţe într-un bikini alb, complet nou, care exploda sub masa sânilor ei, mângâiată de ochii tuturor masculilor

prezenţi şi chiar şi ai câtorva femei. La *Tiberius*, alăturat piscinei, o mulţime zgomotoasă gusta *feijoada* de sâmbătă. Chris Jones căscă.

— Mi-e foame!

— Veţi face cunoştinţă cu mâncarea naţională, anunţă Malko. Este felul zilei. Haideţi!

Docile, cele două gorile îl urmară şi se opriră şocate în faţa ceaunelor în care fierbeau diferitele componente ale mâncării tradiţionale braziliene.

— *My God!* Asta se mănâncă? întrebă Milton Brabeck în faţa ceaunului cu fasole neagră fierbând în sucul propriu şi cu un miros respingător.

Era o adevărată *feijoada*. Cu intestine de porc, jareturi, urechi, rât, coadă, cârnaţi şi chiar puţină carne. Numele ingredientelor erau detaliate cu amabilitate pe etichete în portugheză şi engleză.

— O să halim asemenea porcării! făcu plângăreţ Chris Jones. Dacă un tip de la DFA ar trece pe aici, i s-ar face rău.

[DFA – Administraţia pentru medicamente şi alimentaţie.]

— Brazilienii se dau în vânt după *feijoada*, îi asigură Malko. Mănâncă cel puţin o dată pe săptămână.

— Eu nu vreau să crăp, zise curajos Milton Brabeck.

Îşi umplu farfuria cu unt, pâine şi luă trei iaurturi, plin de greaţa provocată de mirosul care scăpa din cazane, şi-l regăsi pe Malko deja aşezat la masă. La cinci metri de Zakra, mereu lungită pe burtă, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari negri imenşi, ea schiţă un vag surâs în direcţia lui, înainte de a trage din paiul cufundat într-un pahar de whisky plin cu Cointreau şi cuburi de gheaţă. Nimic nu se petrecu timp de o jumătate de oră, apoi un difuzor sfârâi anunţând:

— *Room 1103, telephone please*.

Anunţul fu repetat de mai multe ori până ce Zakra se ridică să plece spre bar, ondulându-şi crupa incendiară. Luă telefonul în mână, ascultă câteva secunde şi închise pentru a reveni la loc pe şezlong.

Un brazilian gras, prăbuşindu-se sub nişte lanţuri de aur, veni să se lungească lângă ea, însă ea îi întoarse spatele. I se fixase o întâlnire? Malko ardea de dorinţa de a-i vorbi, însă era prea riscant. Chris şi Milton transpirau ca nişte nefericiţi. Cu efectul de seră al pereţilor de sticlă, temperatura trebuia să se apropie de 40°. Malko permise celor

două gorile să se răcorească în camera lor, el rămânând s-o supravegheze pe Zakra. Ceva mai târziu, aceasta îşi scoase ochelarii şi se duse să se răcorească. Se vedea de la o poştă că nu ştia să înoate, după stângăcia mişcărilor sale…

Când ieşi, încă mai sexy cu minusculul *deux-pieces* lipit de curbele sale, trimise o ocheadă asasină lui Malko înainte de a se înfăşură într-un halat de baie, părăsind piscina. Colierul din aur şi plutoniu 239 încă atârna în jurul gâtului.

*
* *

Ishan Kambiz asculta cu atenţie raportul iranianului pe care-l trimise să supravegheze apelul telefonic. Acesta avea ca obiectiv principal s-o identifice pe emisara lui Pavel Saharov. Treaba era rezolvată şi asta îl surprindea, mai ales pentru că femeia semăna mai curând a *call-girl* de mare calibru decât a traficantă. Descrierea pe care i-o făcuse despre ea îi stârni curiozitatea. Alături, Linda, mica sa braziliană, îi părea fadă dintr-odată. În orice caz, în timpul celor două ore de când fusese observată fără voia ei, nimeni n-o abordase, afară de agăţătorii profesionişti.

— Hashemi, ceru el, aranjează să i se transporte la hotel costumul şi spune-i că o să venim s-o căutăm spre ora unsprezece pentru bal.

Era o ocazie nimerită. În acea seară, la *Scala*, la Leblon, era „Marele Bal vesel”. În mijlocul mulţimii de travestiuri, era locul ideal pentru o întâlnire discretă. Mai ales că el rezervase acolo, la primul etaj, o *camarote (lojă)*, care domina mulţimea invitaţilor ordinari, şi al căror acces era strict reglementat.

În câteva ore, avea să ştie dacă povestea plutoniului 239 era o nouă escrocherie sau o afacere serioasă. Cărnoasa trimisă de Pavel Saharov îl făcea să saliveze. Nimic nu-i interzicea să îmbine agreabilul cu utilul.

*
* *

Telefonul sună în camera lui Malko. Era vocea drăgăstoasă a „logodnicei” sale.

— Sunt în cameră, anunţă ea, vino să mă vezi, n-am chef să mă mişc deocamdată, e prea cald şi am să-ţi povestesc şi câte ceva.

Riscul era limitat. Le preveni pe cele două gorile ascunse în hol şi coborî la etajul unsprezece. Deşi cheia se afla în uşa camerei 1103, totuşi el bătu. Zakra îi deschise învelită doar într-o pareo înnodat foarte jos pe talie, cu sânii grei complet goi şi deja arsă de soare. Kyrgyzsa traversă camera, balansându-şi şoldurile în ritmul chinuitor al unei samba ce răsuna din televizorul Akai. Ea se întoarse, dansând pe loc. Ochii îi străluceau de o bucurie copilărească.

— Aş vrea să trăiesc aici! anunţă ea. Este formidabil, bărbaţii te mănâncă din priviri, marea, soarele, hainele nemaipomenite.

Colierul i se legăna între sâni, făcând-o şi mai tentantă.

— Care sunt proiectele tale cele mai apropiate? întrebă Malko. Vrei să cinezi astă-seară cu mine?

Surâsul ei se şterse.

— Nu, astă-seară trebuie să văd pe cineva. Afaceri. Mi s-a telefonat adineaori. Dar mă gândesc că, începând de mâine, voi fi mai liberă.

— Un brazilian nu te-ar lăsa să-i scapi aşa uşor, remarcă Malko.

Zakra nu-l asculta, privind ecranul televizorului, unde o negresă, aproape tot atât de frumoasă ca ea, plină de erotism, era gata să-şi rupă şoldurile în ritmul lui *E Carnaval*, succesul Carnavalului 1992… Ea începu s-o imite, mişcându-se în ritmul tobelor şi atingându-l din când în când cu pântecele pe Malko. Învăţa repede, iar el era pe punctul de a-i smulge bruma de îmbrăcăminte de pe ea, când cineva bătu la uşă. Zakra, fără a înceta să danseze, se duse să deschidă, în timp ce Malko, prudent, o şterse în baie. Zakra veni apoi să-l caute, ducând o cutie mare în braţe. Deschise plicul lipit cu scotch şi înălţă capul spre Malko.

— Sunt invitată la un bal! anunţă ea. La balul pederaştilor. Super! Iar ăsta este costumul. Ce păcat că nu poţi veni şi tu!

— O să te privesc de la distanţă, promise Malko, jumătate acru, jumătate dulce.

Zakra se întunecă.

— Te rog, nu-mi face probleme! Prefer să nu vii… Dacă vrei, ne întâlnim aici după bal.

O rază de soare lumină camera şi Zakra scoase un strigăt de

bucurie.

— Timpul se schimbă, mă duc pe plajă! Pe diseară!

Tropăia ca o fetiţă. Malko se hotărî să dispară, pentru a organiza seara.

*

* *

Ascensorul se opri cu o zguduitură la etajul treisprezece, iar Chris Jones intră acolo primul, precedându-l pe Milton, care roşea ca la prima împărtăşanie. O jumătate de duzină de negrese ocupau cabina, una mai frumoasă ca alta, îmbrăcate doar cu minuscule maiouri cu paiete, machiate şi cu gene false de un kilometru. Ele ocupau aproape tot spaţiul… Erau înalte de peste 1,80 m. Era prima dată când cele două gorile puteau să privească o femeie în ochi fără să se aplece. Ele vorbeau zgomotos în portugheză, mişcând fără încetare crupe cambrate şi dure. Văzându-i pe cei doi bărbaţi, începură să gângurească, aruncându-le ocheade lansatoare de flăcări.

Dansatoare ale unei şcoli de samba…

Milton Brabeck se trezi înghesuit între un fund aproape gol şi un şold cărnos a cărui proprietară se distra dându-i mici lovituri. Răsuflă uşurat văzând uşile deschizându-se la parter. Fetele se îndreptară ondulându-se, semeţe şi târfe în acelaşi timp, făcându-i să viseze pe toţi cei cu care se întâlneau…

— *Holy shit!* Ce fete! suspină Chris Jones regăsindu-l pe Malko. Era una care-şi pusese curul tare ca marmura în căuşul palmei mele. Dacă am fi fost singuri…

Soarele din Rio făcea să se topească ca zăpada la soare vechiul său fond de puritanism. Malko trebui să se abţină să nu pufnească.

— Chris, mă întreb dacă sunteţi prada unor instincte contra naturii. Soarele tropical e dăunător sănătăţii…

— De ce? făcu acesta uimit.

— Pentru că sunt bărbaţi. Travestiuri, specialitate braziliană. Aceste fese pe care voi le atingeaţi erau jumătate silicon, jumătate hormoni… Dar trebuie să recunosc că, la prima vedere, este tentant.

— *My God!*

Chris îşi privea mâinile, ca şi cum rănile lui Cristos urmau să apară

acolo. Milton Brabeck rânji.

— Când am să le spun la Langley că ai vrut să-ţi oferi un bărbat…

Chris l-ar fi omorât. Din fericire, cărnoasele androgine dispăruseră. Cei trei bărbaţi traversară bulevardul Vieira Souto pentru a ajunge la plaja mişunând de lume. N-a fost greu de reperat părul roşcat al Zakrei. Tânăra femeie se instalase aproape de margine într-un şezlong, încercuită de toţi celibatarii locului care se apropiau de ea urcând pe nisip precum melcii.

Malko şi cele două gorile luară o poziţie strategică ceva mai departe. Chris şi Milton înfriguraţi, sub o umbrelă, atât de acoperiţi cu cremă solară că-i puteai crede indieni gata de luptă. Chris fixa deja cu o privire bănuitoare toate fetele care se plimbau cu maiouri braziliene, compuse din minuscule triunghiuri în faţă şi de o sfoară între fese, provocatoare ca nişte drăcoaice, cu crupele bine cambrate. Sfârşeai prin a nu mai vedea decât asta. Nimeni nu se îmbăia, atât de tulbure şi periculoasă era marea. Canalele de scurgere se vărsau exact în faţa plajei celei mai şic a oraşului Rio… Înainte să se aşeze, Malko îi ceruse lui Prudente Freitas să le procure locuri la balul travestiurilor.

Îşi atingea ţinta. În cazul în care corespondentul Zakrei era Ishan Kambiz, câştigase…

— Se mişcă! anunţă Milton Brabeck.

Zakra, sătulă de soare, plecă să-şi ude picioarele în valuri.

Câteva minute mai târziu, ei erau depistaţi de poliţistul brazilian cu câte un pistolet discret ascuns în prosopul rulat. De altfel, ca mulţi simpli turişti.

Rio devenise un oraş periculos, unde puteai fi omorât pentru un dolar sau pentru un ceas Swatch.

*

* *

Bernardo Malcher nu se născuse sub o stea bună. Când nu avea decât patru ani, tatăl său, spărgător notoriu, fusese doborât de către un „Escadron al Morţii”. Corpul său ciuruit de gloanţe fusese găsit într-o groapă publică de gunoi din *morro* Babylonia, deja consumat binişor de vulturi. În urma acestui incident regretabil, mama lui

Bernardo apucase o ocazie rară în aceste timpuri de şomaj. Un loc de cocotă cu program complet în districtul Minos Gerais, în plină expansiune.

Probabil pentru a nu-i îndurera pe cei patru copii, ea părăsise *morro* Babylonia fără a-i preveni, după ce vânduse pe câţiva *cruzeiros (monedă braziliană)* tot ce era în cabana lor de lemn.

Soarta continuase să se înverşuneze pe familia Malcher. Fratelui mai mare al lui Bernardo, Gustavo, i s-a zdrobit capul cu lovituri de piatră de unul din *narcos*, cei care domneau în *morro*, pentru că-i furase 5.000 cruzeiros. Al doilea frate, Leonel, specializat în spargeri în buticuri din Leblon, primise o încărcătură de riotgun care nu-i lăsase decât o jumătate din cap, în urma unei expediţii punitive a comercianţilor păcăliţi.

Bernardo, pe atunci în vârstă de doisprezece ani, se grăbise să-şi vândă sora, care nu avea decât zece ani, unui furnizor al şantierelor Transamazonienei care-i dăduse 100.000 de cruzeiros (echivalent a 60 de dolari).

Graţie acestei sume neaşteptate, luase cu chirie o cabană şi instală acolo o bandă de copii. Ei cerşeau în restaurantele din Copacabana şi, în restul timpului, îi jefuiau pe turişti. Activitate lucrativă şi nu prea periculoasă ce permitea, în plus, un trai în aer liber, esenţialul activităţii desfăşurându-se pe diferitele plaje din Rio.

Trecuse o bucată de timp de când Bernardo, alungit pe nisip, îşi privea cu coada ochiului prada. Un superb colier de aur la gâtul unei fete frumoase cu pielea albă, desigur sosită de curând, dată fiind imprudenţa sa. Obişnuiţii purtau doar sandale… În jurul lui, „oamenii” săi aşteptau instrucţiuni. Fata se ridică, plecând spre valuri, îndepărtându-se puţin de oamenii de pe plajă. Bernardo făcu la fel, mobilizându-şi haita cu un semn discret.

*

* *

Malko n-o slăbea din ochi pe Zakra, uşor de reperat datorită părului său de foc şi deux-pieces-ul verde fosforescent.

O bandă de copii tocmai ţâşnise, învârtindu-se în jurul ei, oferindu-i fleacuri, jurnale, cerşind amabil. Unul din ei îi luă mâna, făcând gestul

de a o antrena în apă. Malko observă jocul acesta fermecător, când un băiat de vreo doisprezece ani apăru brusc ca o maimuţă şi-i smulse colierul de la gât.

Cel care o antrena spre apă îi trase cu violenţă braţul, făcând-o să cadă jos, în timp ce al treilea îi trase o lovitură de picior în tâmplă, gata s-o omoare.

O secundă mai târziu, copiii fugeau ca vulturii. Malko sărise deja în picioare, alertându-i pe Chris şi Milton.

— Colierul! urlă el pentru a domina zgomotul valurilor.

Capitolul IX

Chris şi Milton asistaseră şi ei la atac, aruncându-se înainte spre a tăia retragerea micilor golani… Zakra se sculase şi, cu picioarele sale lungi, alerga în spatele grupului. Văzându-se gata să fie ajuns, unul dintre puştani se întoarse cu un cuţit în mână şi atacă, încercând s-o spintece pe tânăra femeie.

Lumea de pe plajă privea neclintită această scenă cotidiană a vieţii braziliene. De ce să rişte o lovitură de cuţit pentru ceva ce nu le aparţinea? În plus, aceşti adorabili copii aveau uneori şi arme de foc. Cu o lună în urmă, la Copacabana, uciseseră o familie ce refuzase să se lase prădată.

Se auzi o pocnitură. Prudente Freitas acţionă la rândul său, tăind drumul fugarilor. Aceştia reveniră printre umbrele, învârtind cuţitele, ajungând direct în braţele lui Chris şi Milton.

Şeful, cel care furase colierul, forţă spre Milton, cu pumnalul la orizontală. Gorila îl aştepta pregătită. Era prima oară în lunga sa carieră când îl ataca un copil… Când puştiul vru să-l deschidă ca pe o cutie de conserve, el plonjă în faţă, cu pumnii strânşi, stopând atacul şi răsucindu-i braţul. Dus de elan, copilul zbură pe deasupra umărului lui Milton şi căzu câţiva metri mai încolo, în mijlocul unei familii braziliene pe cale de a-şi lua picnicul.

Bernardo Malcher n-avu timp să se ridice. Grăsuţ, dar încă sprinten, şeful familiei smulse din nisip umbrela care le adăpostea agapele şi-i plantă cu toate forţele tija în abdomenul băiatului. De îndată, ceilalţi

se aruncară şi ei în luptă împărţind lovituri de picior, pumni, şi aruncând cu tot ce le cădea la îndemână. O femeie începu să-i sfâşie obrazul cu o furculiţă, zgâriindu-i în trecere. În câteva minute, Bernardo Malcher fu ciopârţit de viu. Un vânzător de frigărui le sări în ajutor şi dădu lovitura de graţie înfigând o frigare de oţel în pieptul copilului. Toţi se răzbunau pentru frica permanentă semănată de aceste bande de derbedei.

Chris Jones îl alungă pe puştiul care încerca s-o înjunghie pe Zakra. Înţelegând că poate împărtăşi soarta şefului său, nu insistă şi o întinse drept spre bulevardul Vieira Souto.

Prudente Freitas încerca să-i calmeze pe exaltaţii care-l linşau pe băiat. După ce sosi şi Malko, el observă cu tristeţe:

— Anul trecut, au fost omorâţi peste şapte sute de copii la Rio: „Escadroanele Morţii" sau comercianţii care erau sătui de a fi jecmăniţi.

Apăru şi Zakra, încă şocată, sub protecţia celor două gorile. Văzând-o, omul care plantase umbrela în abdomenul copilului recuperă colierul dintre degetele crispate şi venind i-l oferi tinerei kyrgyzse, cu un surâs cuceritor stopat repede de soţia sa. Zakra îi mulţumi şi-şi prinse colierul la gât, înainte de a se îndrepta spre *Caesar Park*, escortată de Malko şi de cele două gorile. Preocupat. Malko îşi şterse fruntea. Toată operaţiunea complexă pe care el o conducea fusese cât pe ce să eşueze din cauza unui golan brazilian.

*
* *

Ishan Kambiz avea impresia că i se înfigea o tijă de fier roşu în intestine. Cu o mână tremurătoare, umplu ochi un pahar cu Gaston de Lagrange XO şi se chinui să-l bea cu mici înghiţituri. Alcoolul îl destinse puţin. Said, unul dintre cei care o supravegheau pe Zakra, tocmai se înapoiase, şi-i relata incidentul de pe plajă. Pentru iranian, era clar: trimisa lui Pavel avea în jurul ei un dispozitiv de securitate eficace şi puternic. Oameni pe care ea îi cunoştea.

Şi nu brazilieni, ceea ce însemna că operaţiunea „Darius" fusese pătrunsă de un alt serviciu – probabil americanii – şi că el era în pericol de moarte.

Numai că îi era imposibil să renunţe la întâlnirea de la *Scala*. Trebuia să afle dacă această femeie chiar adusese eşantionul de plutoniu. În orice caz, planurile sale erau date peste cap.

— Said, cu ce seamănă ăştia trei care au arestat hoţii?

— Sunt profesionişti, nu le-a fost frică de cuţit. Era şi un poliţist cu ei, un brazilian cu revolver.

Era din ce în ce mai rău! Ishan Kambiz beneficia totuşi de sprijin din partea multor personalităţi din guvernul brazilian. Avea la dispoziţie numeroase paşapoarte false, pentru călătorii în Iran. Îşi propusese să-l contacteze pe şeful Poliţiei Federale căruia îi făcuse multiple cadouri. Prin el, avea să afle mai multe despre aceşti necunoscuţi care vegheau asupra trimisei lui Pavel. Cine erau?

Americani?

Israelieni?

Sau, mai simplu, concurenţi?

În toate cazurile, trebuia să-şi dubleze prudenţa.

Odată eşantionul de plutoniu recuperat, n-avea să mai întârzie permanent la Rio. Rămânea de văzut cum se va descurca la marele Bal al Travestiurilor. Acolo, riscul era maxim. Se întoarse spre Said.

— Astă-seară vii cu Hashemi şi cu Mohsein. Poate va trebui să acţionaţi. Până atunci, du-te să-l înlocuieşti pe Hashemi şi n-o slăbi din ochi pe fată.

*

* *

O mulţime felliniană se înghesuia în holul hotelului *Caesar Park*, toţi cei sau toate cele care se pregăteau să plece la Balul Travestiurilor. Zakra încă nu se arătase. Malko îi privea cu coada ochiului pe Milton şi pe Chris. Cu părul tăiat foarte scurt, îmbrăcaţi în cămăşi albe cu mânecă scurtă şi cu pantaloni gri, abia cuprinzându-le puternicul gabarit, ei semănau cu ceea ce şi erau: gorile. În ambianţa pestriţă a balului, vor fi remarcaţi ca muştele într-un pahar cu lapte, ceea ce nu era chiar ideal. Dar ce era de făcut? Era prea târziu pentru deghizare…

Deodată, trei oameni coborâră din ascensor, vorbind foarte tare, aşezându-se nu departe de ei. Americani, după accent. Pederaşti. Într-

o ţinută suprarealistă: tunşi aproape la fel de scurt ca Chris şi Milton, cu foarte puţin machiaj pe ochi, îmbrăcaţi doar într-un box-short şi pantofi, un papion împrejurul gâtului, direct pe piele.

Malko avu o idee. Se aplecă spre Chris Jones.

— Chris, zise el, vă cer un sacrificiu. Sunteţi prea bătători la ochi. Îmbrăcaţi-vă ca ăştia şi veţi trece neobservaţi. Fac eu rost de papioane.

Chris Jones era cât pe ce să cadă jos de pe banchetă.

— Glumiţi!

— Nu, zise Malko.

Pentru a reteza orice încercare de rezistenţă, adăugă:

— Este un ordin.

— Se poate, gemu Milton Brabeck, dar artileria noastră?

— Acolo n-aveţi nevoie de ea, sublinie Malko. Este plin de poliţişti brazilieni. Inutil de declanşat un masacru. Urcaţi-vă, fac eu rost de tot ce vă trebuie.

*

* *

Chris Jones, cu papionul înnodat în jurul gâtului, avea aerul înflorit al unei carmelite deghizată în animatoare de revistă. Evident, în această ţinută, nimeni din lume n-ar fi putut bănui că era vorba de agenţi ai CIA. În nebunia din jur, treceau complet neobservaţi, confundându-se cu cei trei pederaşti vecini care tot mai staţionau în hol. Unul dintre ei se ridică şi se ondulă până la gorile cu un surâs senzual către pectoralii lor.

— Ne-aţi copiat! lansă el cu o voce ascuţită. Ce muşchi frumoşi! Sunteţi de la Venice?

[Venice – celebră plajă din California, vestită pentru sălile sale de antrenament.]

Chris Jones păli sub privirea arzătoare a tânărului bărbat şi murmură printre dinţi:

— Dacă mă atinge, îl omor…

— Trebuie să poţi alături de noi, continuă un alt „gay”. După bal, avem o mică serată dansantă cu prietene braziliene. Va fi foarte vesel.

Râse, încântat de jocul său de cuvinte.

— Veţi alege şi o Miss Sida? mormăi Milton Brabeck, traumatizat.

— Oh! Ce răi sunteţi! aruncă pederastul. Nu trebuie să-ţi baţi joc de aceste lucruri. Asta i se poate întâmpla oricui.

Un fulger luminos tăie răspunsul lui Chris. Un fotograf tocmai prinsese grupul. Cu un urlet strangulat, Chris Jones se aruncă asupra lui şi-i smulse aparatul. Fotograful, un brazilian, bătu în retragere chiţăind, refugiindu-se în spatele recepţiei. Malko îşi calmă gorila.

— *Quiet!* Este pentru folosinţa locală. Nu faceţi scandal.

— Dar vă daţi seama! Dacă e tipărit într-o revistă, protestă acesta, şi află Serviciul de Securitate de la Langley, sunt zburat. Cât despre prieteni…

— Voi garanta eu că aţi fost în serviciu comandat, îl linişti Malko, şi-i voi asigura că aţi acţionat sub ordinele mele. Atenţie, iat-o!

Un nou şoc: un personaj bizar ieşea din ascensor. Jumătate maică, jumătate târfă. Frumoasa faţă a Zakrei era încadrată de o togă religioasă ovală, alb-neagră, un ansamblu care îi acoperea umerii cu o pelerină scrobită, ceva ca un costum de scafandru, până la înălţimea sânilor, ascunşi de o ţesătură rigidă. I l-ai fi dat pe bunul Dumnezeu spre spovedanie, inclusiv marele crucifix care îi atârna pe piept, în ciuda privirii de jăratic şi a gurii mari roşii care distona puţin…

Plecând de la talie, lucrurile se stricau. Zakra purta un pantalon colant spintecat de sus până jos, lăsând să se vadă de fiecare parte piciorul gol, dovedind că nu avea nimic altceva dedesubt… Pantalonul se mula pe crupa incendiară, făcând să pălească de invidie toate travestiurile din lume. Înălţată pe nişte tocuri de cincisprezece centimetri, îi depăşea pe toţi cu un cap… Traversă holul cu un mers legănat şi semeţ, urmărită de privirile tuturor masculilor.

În trecere, Malko observă colierul de aur sub crucifix.

O văzu înfundându-se într-un Cadillac cu geamuri negre care demară de îndată. Toată lumea plecă şi ei făcură la fel. Singura problemă era că nu-l cunoşteau pe Ishan Kambiz, în afara neconcludentului portret-robot compus din fotografii vechi.

O mulţime densă înconjura *Scala*, pe *Avenida Afranio de Melo Franco*, aplaudând sosirea participanţilor. Chris şi Milton nu îndrăzneau să iasă din maşină, muţi de ruşine. A fost nevoie ca Malko să-i împingă afară.

*

* *

Un bărbos superb se înclină adânc în întâmpinarea invitaţilor, făcând să se rotească amplu trena rochiei sale de mireasă.

În ritmul melodiei *E carnaval*, pe o masă dansau două travestiuri în corset şi ciorapi negri, afişând nişte coapse superbe, în faţa unui negru cu pielea presărată de paiete de aur, îmbrăcat doar cu un minuscul slip cu model în panteră, dilatat de o superbă erecţie. Un dezgustător miros de vomă plutea în jurul barului unde se înghesuiau o mulţime de sexe nedeterminate în ţinutele cele mai abracadabrante. Câţiva pederaşti bătrâni îşi plimbau plictiseala în mijlocul vacarmului, indiferenţi la tot. Sala se compunea dintr-un parter cu un podium, unde se schimbau orchestrele, şi un etaj în formă de galerie, unde se aflau invitaţii de vază. Ringul de dans se umplea încetul cu încetul cu „femei", una mai sexy ca alta.

„Bum-bum-bum", răsuna samba lovind capetele, ritmând evoluţia, mult mai aproape de tam-tam-ul african decât de Brahms. Din când în când, un travesti – dornic să se remarce – urca pe o masă şi începea exhibiţia…

Chris şi Milton cu papioanele lor, se încadrau perfect în ambianţa balului, dar Malko, într-o cămaşă cu mâneci scurte şi pantaloni, nu prea se remarca. Milton observă o splendidă creatură cu fese frumoase care dansa la trei metri de el, adresându-i ocheade capabile să excite şi un ayatolah.

— Nu se poate, nu e bărbat! strecură el la urechea lui Malko. I-ai văzut fundul şi sânii…

— *Este* bărbat, corectă Malko. Sânii sunt de silicon, iar fesele – injecţii cu hormoni. Cât despre aparatul genital, şi-l strânge între fese cu un plasture. Dacă vreţi să vă convingeţi, duceţi-vă să vedeţi…

Alături, un travesti era pe cale să-şi picteze torsul în direct, scoţându-şi pe rând îmbrăcămintea. Un negru atletic se apropie de Chris Jones şi-i propuse să-l iniţieze în samba… Necăjit de refuzul indignat, se mulţumi cu un dans al pântecelui în faţa lui, cu mimica cea mai demonstrativă. Gorila nu ştia unde să mai stea. Cu cât alcoolul circula mai mult, cu atât creştea temperatura. „Creaturile"

efectuau un du-te-vino continuu între sală şi toalete pentru a-şi reface machiajul, căldura topind fondul de ten.

Malko se sculă şi începu să exploreze boxele din fund. Când se întoarse, un sfert de oră mai târziu, era sigur de un lucru: Zakra nu se găsea acolo, era pe undeva pe la primul etaj, din care nu se vedea decât balconul. Şi bărbatul pe care ea trebuia să-l întâlnească. Acesta din urmă îşi montase bine lovitura. Dacă Malko nu reuşea să-i vadă împreună, călătoria sa n-ar fi servit la mare lucru, căci Zakra s-ar întoarce desigur fără colier. Numai că locurile de sus, cele de o mie de dolari, erau păzite cu străşnicie.

*

* *

Aşezat în fundul unui separeu, Ishan Kambiz se ridică pentru a o primi pe Zakra. Cu toate că oamenii săi i-o descriseseră, avu un şoc. Deghizarea îi dădea un aer necrezut de sulfuros, iar contrastul dintre veşmintele religioase cuminţi şi sânii săi enormi, care înţepau sub scrobeală, ar fi excitat şi un mort. Când trecu prin faţa lui pentru a se aşeza, el îşi zise că nicicând nu văzuse un fund ca acesta. Nu se putu abţine să n-o atingă „din neatenţie”, iar ea se întoarse cu un surâs complice.

Uitând de toate problemele, el se jură că nu va termina noaptea fără a o avea. Linda, mica braziliană, începu să facă mutre în colţul ei, fără iluzii. Nu putea să lupte. Patern, Ishan Kambiz puse deja o mână posesivă pe coapsa mulată a Zakrei.

— Aţi călătorit bine? întrebă el. Ce mai face prietenul meu Pavel?

— Foarte bine, zise kyrgyzsa. El mi-a dat asta.

Îi întinse un plic sigilat. În interior, nu era decât un carton satinat, alb, şi un cuvânt: *colierul*. El ridică ochii, văzu perlele aurite şi înţelese imediat. Colierul va fi recuperat mai târziu, avea la îndemână toată noaptea.

— Mulţumesc, spuse el. Acum, să ne distrăm. O *capirinha?*

Puţin surprinsă de a vedea că misiunea ei se termina aşa de repede, Zakra acceptă.

Bău două *capirinha* una după alta. Amestecul de *cachaga* – alcool de trestie de zahăr –, de lămâie stoarsă şi de zahăr, era teribil.

Ochii kyrgyzsei începură să strălucească sub pălăria de carmelită. Vederea şoldului ei gol, revelat prin spintecătură făcea să crească presiunea arterială a iranianului, fără însă a-i îndepărta în acest timp toată prudenţa.

— N-aţi întâlnit pe nimeni la sosire? întrebă el.

— Nu, făcu ea ochi în ochi cu el, nu cunosc pe nimeni la Rio. În afară de dumneavoastră. De altfel, nici numele dumneavoastră nu-l ştiu.

— Ishan, spuse el, un nume arab.

Întristat, se ridică din adâncul canapelei unde se tolăniseră. Această fată îl minţea. Deci nu se punea problema s-o lase să plece. De altfel, n-ar putea profita de ea decât în această noapte.

— Veniţi, spuse el. Vom privi fauna de jos.

Ea îl urmă până la balustrada acoperită de catifea roşie, dominând pista de dans şi mesele. Merita osteneala. Bărbosul în rochie de mireasă dansa ca un nebun la braţul altui negru înalt, cu picioarele încorsetate de un colant în fileu, mulându-i atributele sexuale impresionante. O frumoasă noapte de nuntă în perspectivă… Discret, Ishan strecură mâna sub ţesătura scrobită, luând prizonier un sân călduţ al cărui contact îi trimise o împroşcătură de adrenalină în artere. Zakra, fascinată de travestiuri, nu părea să-şi dea seama. Li se aduseră noi *capirinha* şi, puţin mai târziu, ea îşi întoarse spre el ochii negri plini de o expresie tulbure.

— Ăştia sunt într-adevăr bărbaţi?

— Nu sunt mai frumoşi ca dumneavoastră, murmură iranianul.

Mâna sa îi mângâie şoldul, iar Zakra se cabră ca o pisică atunci când bărbatul îi urmă curba şoldurilor. În penumbră, se putea face orice. Alături, un cuplu de travestiuri se săruta pe gură în disperare, apoi dispărură într-un separeu pentru lucruri mai serioase.

Hashemi, secretarul lui Ishan Kambiz, veni să-i şoptească ceva la ureche, arătând spre un grup de la parter, lângă orchestră. Iranianul îi urmări privirea şi observă trei bărbaţi. Doi, cu torsul nud, care semănau cu toţi nebunii locului, şi un al treilea, îmbrăcat normal, cu cămaşă şi pantaloni.

— Sunt tipii de pe plajă, murmură el.

Iranianul simţi că i se contractă stomacul. Cele mai rele temeri ale

sale se confirmau. Fata pe care el o ţinea în braţe adusese după ea echipa unui mare serviciu, americani sau israelieni. Ăştia nu fac cadouri. Mai avea o noapte în avantajul său şi trebuia să profite. Îi fotografie pe blond şi pe cei doi acoliţi ai săi, pe urmă se retrase în umbră.

— Vino, îi spuse Zakrei. Să ne odihnim puţin.

În intimitatea unui separeu toată lumea începea să flirteze. Abia aşezaţi, îşi puse liniştit mâna între picioarele Zakrei şi o lăsă acolo, declanşând un răget al tinerei femei. Îi privi faţa de cocotă încadrată de toga religioasă şi fu pe punctul să explodeze imediat. Zakra îşi trecu limba peste buze, încetişor, cu privirea într-a lui. *Capirinha* era pe cale să-şi facă efectul. Micul bărbat pe jumătate chel nu o excita în mod deosebit, dar atmosfera tulbure a acestei petreceri făcea să-i clocotească sângele în vene. Ea dorea sexul în străfundul pântecelui. Oricare.

Păstrase în ochi imaginea unui negru înalt, foarte frumos, care dansa singur în mijlocul ringului. Un atlet. Zakra închise ochii, imaginându-şi mărimea membrului său. Simţea dureri în pântece. Deodată se întoarse spre Ishan Kambiz.

— Am chef să dansez, ţâşni ea. Mă întorc.

Înainte ca el s-o poată împiedica, ea o şterse spre una din cele două scări care duceau la parter.

Sufocându-se de turbare, Ishan Kambiz îi aruncă lui Hashemi:

— Ad-o înapoi!

Nu voia să fie văzut jos.

Zakra ajunsese deja pe ringul de dans. Negrul se ondula acolo, mereu pe loc, rotindu-şi şoldurile de o manieră obscenă. Tânăra kyrgyzsă veni să se planteze în faţa lui şi începu, la rându-i, să mimeze amorul. Negrul îi adresă un surâs vag, nimic mai mult. Nu-şi credea ochilor. Oricare alt bărbat ar fi violat-o pe loc…

Exasperată, năpădită de dorinţă, se apropie şi îşi lipi pântecul de sexul lui mare, comprimat în ţinuta argintie.

Timp de câteva secunde, simţi că se topeşte. Apoi îşi încrucişă privirea cu a dansatorului, mai întâi incapabilă să înţeleagă, apoi dezgustată! El o împinse şi, cu demnitate, se urcă pe o masă spre a continua să danseze singur.

Zakra avea ochii în lacrimi. Jignită peste măsură, părăsi ringul.

*

* *

Malko observase toată scena. Când Zakra se îndreptă spre fundul localului *Scala*, el plonjă în mijlocul mulţimii şi o ajunse exact când ea era pe punctul de a depăşi barajul ce apăra primul etaj.

— Zakra!

Ea se întoarse, făcu o pauză şi schiţă un surâs. Era aeriană. Malko o ajunse şi-i luă mâna, conducând-o spre scară. Cerberii o reperaseră pe Zakra. Ştiau că era vorba de invitaţii iranianului, dar nu îndrăzniră să le blocheze trecerea, îndepărtându-se fără entuziasm.

Ajuns sus, Malko lăsă mâna Zakrei şi dispăru în penumbră, lăsând-o să-şi continue drumul singură.

*

* *

Ishan Kambiz o săruta pe gură, din plin, pe Linda, despuiată la piept, prea fericită de plecarea rivalei sale, când fidelul Hashemi se prinse de umărul iranianului.

— Ai adus-o? întrebă acesta din urmă.

— Tipul blond a urcat împreună cu ea. E aici.

Zakra apăru, lăsându-se pe divan. Exact în spatele ei, Ishan Kambiz îl remarcă pe blondul zărit la parter, în curs de a-l observa, apoi acesta se pierdu în mulţime.

— Du-te după el, spuse cu autoritate iranianul.

Zakra era îmbufnată şi privea împrejur. În separeul vecin, un travesti alunecase în genunchi şi, la umbra mesei, administra o felaţie conştiincioasă unui grăsan nemişcat, cu ochii sticloşi de dorinţă. În cursul balului, mulţi brazilieni „normali” veneau să-şi satisfacă fantasmele pentru câteva ore. N-ar fi îndrăznit niciodată să meargă în travesti pe *Avenida Atlantica* ori pe Copacabana. Aici însă aveau impresia că totul era altfel.

Hashemi reveni câteva minute mai târziu, trist.

— A coborât.

— Găsiţi-l şi ucideţi-l, spuse calm în farsi iranianul. Noi plecăm.

Hashemi nu se mişcă, prevăzuse ce se putea întâmpla şi-şi luase deja măsurile de rigoare.

La *Scala*, bătăile erau frecvente. Trebuia câştigat timp.

Iranianul îi şopti Zakrei la ureche:

— Hai acasă!

Capitolul X

Pe marginea ringului de dans, unde se dezlănţuiau travestiurile mişcându-şi crupele artificiale, Malko supraveghea cele două scări ducând spre separeurile de la primul etaj. Avusese timp să-l fotografieze mintal pe însoţitorul Zakrei, care într-adevăr semăna cu vechea fotografie a lui Ishan Kambiz. Era sigur că cei doi vor dispărea rapid. Alături de el, o masă ameninţa să se prăbuşească sub greutatea unui cvartet de „creaturi” în plină samba. Milton Brabeck şi Chris Jones vegheau lângă ieşire, asistaţi de Prudente Freitas.

Într-adevăr, câteva clipe mai târziu. Malko văzu ivindu-se pe scara de lângă ieşire o togă religioasă puţin strâmtă. În spate venea micul mustăcios gras şi chel, în smoching, cu jabou dantelat. Abia ajungea la umărul Zakrei. Malko se pregăti să se năpustească prin mulţime pentru a-l urmări, când o puternică lovitură în umăr îl dezechilibră. Un brunet cu păr creţ îl îmbrâncise şi, în loc să se scuze, se întorcea asupra lui, cu o faţă rea, bombănind înjurături în portugheză. O a doua lovitură îl făcu pe Malko să ajungă până la orchestră.

Milton şi Chris erau departe în mulţime şi nu-l puteau vedea. De jur-împrejur, oamenii continuau să danseze, nepăsători. Toate privirile erau atrase de un superb travesti de peste un metru optzeci, strâns cu un corset fosforescent, cu ciorapi lungi negri şi o crupă nemaivăzută pe care el o balansa într-un fel obscen fredonând *E Carnaval*. Orchestra îşi dădea osteneala, făcând să explodeze alămurile. Cineva îi dădu un pumn în rinichi şi-l proiectă la marginea estradei orchestrei. Malko se întoarse pentru a se găsi nas în nas cu un negru foarte slab, în şort de nailon roşu, cu pielea unsă şi cu părul dat cu briantină. Avea braţele de-a lungul corpului şi Malko văzu imediat pumnalul pe care-l ţinea strâns în mâna dreaptă. O nouă lovitură îl proiectă

înainte, direct spre pumnalul pe care negrul îl ridicase la orizontală. În ultimul moment, Malko reuşi să-i devieze traiectoria şi se prăbuşi pe o masă. *E Carnaval*, urlau travestiurile în jurul lui, în timp ce se încerca asasinarea sa. Trei bărbaţi îl antrenară într-o falsă răfuială cu bătaie care trecea complet neobservată în hărmălaia din jur. Cu toată forţa plămânilor, el urlă:

— Chris! Milton!

Exact în momentul unui solo de trompetă… Cei trei asasini se apropiară în arc de cerc. Malko făcu ocolul estradei pentru a le scăpa şi căzu în braţele unuia din acei *gay* cu papion întâlniţi în holul lui *Caesar Park*. Tânărul îl cuprinse în braţe, explodând de râs.

— Aşadar, unde sunt minunaţii dumneavoastră prieteni?

Cu ochii sticlind şi cu pectoralii imenşi, omul era bine montat. Malko prinse din zbor ocazia.

— Acolo, făcu el, arătând ieşirea, şi am nevoie de ei, nu-i puteţi chema?

— Fac mutre?

— Nu, mărturisi Malko, eu am o problemă cu ăştia trei.

Îi arătă cu capul pe cei trei brazilieni ameninţători care se distingeau net de inofensivii travesti.

— *O.K., buddy!* făcu gay-ul, mă duc acolo, sunt indivizi ciudaţi aici.

Acesta se îndepărtă, ocolind ringul. Cei trei brazilieni avansau. Malko îl văzu pe marele slăbănog destinzându-se şi făcu o săritură laterală. Cuţitul îi sfâşie cămaşa, plantându-se în lemnul estradei. Acum, asasinii nici măcar nu mai încercau să-i ofere un schimb. Nimic nu-i mai împiedica să-l omoare. Malko reuşi să pareze o nouă lovitură. Apoi, pentru a câştiga timp, se urcă pe estradă, alături de orchestră. Din această poziţie înălţată, îl observă pe *gay* chiar în clipa în care îl lua pe Chris Jones de braţ. Apoi cineva îl prinse de gleznă.

Se agăţă de perdea, însă adversarul îl trăgea cu toată greutatea. Oamenii râdeau în sală, crezând că era joaca unor beţivi. Malko se văzu pe unul din cele două mari ecrane de televiziune suspendate de fiecare parte a orchestrei, retransmiţând spectacolul în direct. Îşi blestema hotărârea de a nu-şi fi luat o armă. Perdeaua scenei se deşiră cu brutalitate, iar el căzu greu de la o înălţime de peste doi metri, aterizând peste un grup care se depărtă cu chiţăituri vesele. Dădu să

se scoale, când o lovitură puternică de picior în tâmplă îl făcu să cadă din nou. De îndată, brazilianul slab se lăsă cu genunchii pe pieptul său şi-i prinse gâtul cu mâna stângă. Malko reuşi să-i blocheze încheietura mâinii drepte şi îndepărtă pumnalul, însă, cu coada ochiului, observă un al doilea agresor, care se apropia lateral cu un brici în mână. O secundă mai târziu, avu impresia că un tren de mare viteză îl lovise în plin.

Omul, călare pe pieptul său, păru deodată înzestrat cu aripi şi zbură pentru a cădea pe pistă în mijlocul dansatorilor pe care îi busculă ca pe nişte popice. Briciul celui de-al doilea nu mai ajunse la stomacul lui Malko. Cu o formidabilă lovitură de picior, care-l aducea pe Milton Brabeck la nivelul lui Pele, americanul îi detaşă practic capul de trunchi. Individul se prăbuşi pe spate şi rămase lăţit cu braţele în cruce, pe mocheta jegoasă.

Al treilea agresor încă avea chef de luptă. Se repezi cu pumnalul înainte. Cu o lovitură de cot, Chris Jones îi devie traiectoria şi lama se înfundă până la mâner în pântecele bărbosului deghizat în mireasă.

Nefericitul scoase un strigăt surd şi se îndoi, în timp ce un val de sânge îi inunda frumoasa rochie albă. Năucit, ucigaşul încercă să fugă, însă urmă un iureş general. Prietenii travestiului se aruncară asupra lui, îl trântiră la pământ, lovindu-l cu o sacoşă şi cu pantofi cu tocuri cui. Un pantof propulsat de optzeci şi cinci de kilograme de muşchi devine o armă de temut. Gărzile de securitate sosiră în sfârşit, împrăştiară travestiurile, salvând viaţa ucigaşului, în sunetele zvâcnitorului *E Carnaval*, „mireasa” lividă, pe cale de-a pierde tot sângele, a fost dusă la spital.

— Unde s-au dus Zakra şi iranianul? întrebă Malko, abia ridicându-se.

— Au plecat într-un Cadillac, îl informă Milton Brabeck.

Îşi croiră drum spre ieşire, regăsindu-l pe Prudente, poliţistul federal, alături de maşină. Blocat în parching, nu putuse urmări Cadillacul. Se precipitară spre *Caesar Park*, dar Zakra nu se găsea acolo, desigur. Peste Malko trecu o undă de descurajare. Atâtea eforturi pentru a eşua în ultima clipă. Cum s-o regăseşti pe kyrgyzsă într-un oraş de douăsprezece milioane de locuitori, în plină isterie a Carnavalului? Administraţiile nu funcţionau timp de opt zile, totul se

oprea la Rio, în afară de defilările şcolilor de samba…

Malko îşi dădu seama că-i era ruptă cămaşa, pătată cu sânge şi că avea o tăietură mare pe abdomen.

— Aici se omoară oameni pentru douăzeci de dolari, explică poliţistul brazilian. Ucigaşii au fost recrutaţi pe loc. Li se arată ţinta şi li se plăteşte. Nu se pun întrebări. Douăzeci de dolari înseamnă treizeci de mii de cruzeiros, destul ca să bea bere pe tot timpul întregului Carnaval.

Malko ceru o vodcă la barul *Caesar Park*. Zakra era în pericol de moarte. Agresiunea, al cărei obiect fusese el, dovedea că fuseseră remarcaţi de Ishan Kambiz. Sau poate ea făcuse joc dublu şi-l denunţase pe Malko. În amândouă cazurile, trebuia găsită şi Kambiz scos în afara jocului. Altfel, femeia l-ar putea alarma pe vânzător, probabil misteriosul Pavel. Căci miza finală a acestei hăituieli era vânzătorul de plutoniu 239.

— Să mergem să-i inspectăm camera, propuse el, după ce şi-a revenit.

Prudente aranjase să pătrundă fără dificultate, cu ajutorul cameristei. Percheziţia se termină repede. Erau gata să plece, când Malko se aplecă şi adună din coşul de hârtii o poşetă cu bilete Air France. Un număr era mâzgălit deasupra. Îl arătă poliţistului brazilian.

— Poate fi un număr din Rio?

— Da, făcu acesta din urmă. E uşor de verificat. N-avem decât să sunăm.

Malko îl opri la timp. Dacă era cel al lui Ishan Kambiz, un apel bizar l-ar alarma imediat şi ar avea de o sută de ori timpul să le scape.

— Puteţi afla numele şi adresa abonatului? întrebă el.

Poliţistul federal părea perplex.

— Pot să încerc, zise el, dar este Carnaval. Mi-e teamă că nu răspunde nimeni la Informaţii.

— Şi prin poliţie?

— Sunt toţi în stradă. Voi încerca totuşi prin poliţia federală din Brasilia.

Se aşezară, în timp ce el forma numărul 102. După douăzeci de minute, numărul nu răspunsese. Malko se stăpânea cu greu. CIA ţinută

în frâu de Carnaval, nu era chiar aşa de trist. Dar această nebunie rituală înflăcăra tot oraşul Rio. De pe toate posturile de radio, din toate televizoarele, ieşea aceeaşi arie pulsatoare. *E Carnaval*. Refrenul anului pe fond de tam-tam. Pe ecranul televizorului din cameră în prim plan, o tânără îşi balansa şoldurile, ca dezarticulată, făcând să-i tremure sânii, să-i freamăte pântecele, urlând şi ea *E Carnaval*.

*

* *

Ishan Kambiz, cu ochii sticlind de dorinţă, o contempla pe Zakra care, cu o *capirinha* în mână, se ondula încet pe podiumul pe care se găsea o magnifică masă de sufragerie în os încrustat cu aur, creată special de Claude Dalie pentru miliardarul iranian. Era la al şaptelea pahar şi kyrgyzsa nu mai ştia bine cum se numea. De altfel, nici nu şi-a dat seama când iranianul o uşurase de colier. Alcoolul îi încălzea ovarele, iar ea se gândea cu ciudă amestecată cu dorinţă la superbul negru homosexual care o respinsese. Această muzică, atât de îndepărtată de ceea ce cunoştea ea, o înnebunea, fără a mai socoti praful de cocaină pe care Kambiz o făcuse să-l consume. Acesta îşi fixase programul: va pleca la ora şase dimineaţa la Teheran, printr-un itinerar complicat. Colierul era în servieta sa diplomat. Un cadou pentru soţie, dacă vameşii îi cereau vreo explicaţie.

Se debarasase de Linda, iar gărzile vegheau la etajul inferior al duplexului.

Înaintea plecării, avea două sarcini de îndeplinit. Mai întâi să profite de Zakra şi pe urmă s-o facă să vorbească. *Trebuia* să ştie cine erau cei care se lipiseră de paşii ei şi, mai ales, până la ce punct se implicaseră în operaţiunea „Darius”. Dacă era ceva putred, o va abandona. Pentru moment, se hotărî să se consacre primului dintre obiective: cel mai plăcut. Silueta Zakrei îl îmbolnăvea de dorinţă.

Veni lângă ea, îi trecu un braţ în jurul taliei şi începu să „danseze” cu ea, adică să se frece de tânăra kyrgyzsă precum un cimpanzeu în rut. În câteva minute, avea o erecţie de cal pe care o scoase la vedere fără ruşine. Zakra nici măcar nu şi-a dat seama. Abia se agita când Ishan îi desfăcu cordonul pantalonului colant. Nu mai trebui decât să-l ajute puţin şi acesta căzu grămadă pe jos. Zakra se mulţumi să

pufnească de râs… îmbrăcată doar cu toga religioasă şi cu escarpenii, ea era cumplit de erotică. Alcoolul o făcuse parţial insensibilă, însă îşi manifestă sonor excitaţia când degetele iranianului puseseră stăpânire pe ea.

El o sprijini de zid şi mâinile sale plecară spre sânii umflaţi, luându-i prizonieri în acelaşi timp, măcinându-le sfârcurile. Gâfâia ca un bolnav şi această mângâiere o dezlănţui pe Zakra. Avea din nou lavă în stare de fuziune în pântece. Ishan Kambiz mârâi. Cu o lovitură puternică de genunchi, el deschise compasul lungilor coapse ale femeii şi nu mai trebui decât să vină cu un puternic impuls spre a pătrunde vertical în ea. Dată fiind talia lui mică, era poziţia ideală. Ţinând-o pe Zakra de şolduri, el începu s-o lovească turbat. Zakra, pătrunsă brutal, urlă de moarte! Plăcerea era atât de violentă, încât ea începu să tremure, să ţopăie în toate sensurile, într-atât, încât îi scăpă iranianului. Mai făcu doar câţiva paşi clătinându-se şi se prăbuşi, îngenuncheată, în faţa canapelei mari.

Această vedere făcu să-i sară toate siguranţele lui Ishan Kambiz. Se aruncă după ea. Se lipi de crupa ei care îl făcea să fantasmeze şi o penetra, suflând ca o focă. Zakra scoase un urlet răguşit. Mai avu timp să se agite puţin înainte de a exploda, rămânând lipit de tânăra femeie ca un câine de o căţea. Ar fi vrut ca momentul să nu se sfârşească niciodată.

Zakra, fulgerată de un orgasm pustiitor, nu mai mişca. Îşi smulse unghiile din mătasea divanului pentru a se descotorosi de toga religioasă.

— E caldă şmecheria asta, spuse ea cu o voce cleioasă.

Ishan Kambiz se smulse din ea, calmat. Trebuia trecut la afaceri serioase.

— Îl voi chema pe Hashemi să ne aducă ceva de băut, zise el.

— Nu mai beau, protestă Zakra. Mi se învârte capul. Poate doar un Cointreau, cu cuburi de gheaţă.

— Hai în baie!

El o împinse în piscină. Mai avea chef să-şi potolească foamea sexuală în ea, dar mai întâi trebuia să-şi liniştească angoasa. Zakra revenea la suprafaţa apei, când el o cuprinse cu braţul pe la spate. Simţindu-se incomodată de escarpeni şi neştiind să înoate, ea voi să şi-

i scoată. Din nou, râzând, iranianul o băgă sub apă. Se jucară astfel câteva minute, apropiindu-se cu încetul de partea cea mai adâncă. Zakra începea să se enerveze. Ultima dată când scoase capul afară, înghiţind puţină apă clorată, ea îi strigă brutal:

— Opreşte, m-am săturat!

Două mâini îi apăsară umerii pe la spate. Ea întoarse capul şi, printre stropii de apă, observă privirea rece a lui Hashemi. El îi apăsă din nou umerii şi capul îi intră din nou sub apă. Înnebunită, femeia se zbătea degeaba, sufocându-se câte puţin. Era aproape să se sufoce când putu, în fine, să respire. Scuipând apa, aproape asfixiată, îl văzu în faţa ei pe Ishan Kambiz, rece ca un aisberg.

— Târfo! aruncă iranianul, vorbeşte sau te înec!

Zakra scuipă puţină apă şi protestă:

— Să vorbesc! Cum adică? Ce să vorbesc?

Iranianul făcu un gest discret şi Hashemi apăsă din nou capul tinerei femei. Când îi îngădui să iasă la suprafaţă, scuipând şi tuşind, Kambiz preciză:

— Cine este bărbatul blond care te-a însoţit la Rio? Pentru cine lucrează el?

Cum ea nu răspunse destul de repede, fu din nou sub apă. De data asta, Hashemi o trase afară în ultimul moment… A fost nevoie să aştepte mai multe minute ca ea să-şi reia suflul. Cu privirea înecată şi vocea spartă, Zakra imploră:

— Încetaţi! Vă înşelaţi, n-am făcut nimic rău.

— Cine este?

— Logodnicul meu, reuşi ea să spună între două accese de tuse.

Ishan Kambiz nu-şi credea urechilor.

— Ce tot trăncăneşti?

Agăţată de marginea piscinei, kyrgyzsa îşi goli tot sacul. Obişnuită cu violenţa, simţea ca cei doi erau capabili s-o omoare. Astfel, cu frânturi de fraze, ea le explică felul în care Malko intrase în viaţa ei. Iranianul asculta, îngheţat până în măduva oaselor. Era mai grav decât îşi imaginase.

— Cum a ştiut că veneai în Brazilia? Tu i-ai spus? întrebă el cu o voce dulce.

Zakra nu-şi dădea seama că fiecare cuvânt pe care îl pronunţa era

un cui înfipt în propriul ei sicriu.

— Nu, nu, protestă ea, habar n-am cum a ştiut. Eu nu i-am vorbit niciodată de dumneavoastră.

— Nici de colier?

— De colier? De ce i-aş fi vorbit de colier? Dar unde e?

— L-am pus bine, răspunse calm Kambiz. Mi-era teamă că o să-l pierzi.

Neştiinţa Zakrei în ce privea colierul îi ungea puţin inima. Dar bărbatul care o urmase la Rio, date fiind mijloacele de care dispunea, aparţinea cu siguranţă unui mare serviciu. Dacă el s-a interesat pe plajă de colier, nu era din întâmplare. Toate acestea miroseau a Mossad. Pentru a se consola, Ishan îşi zise că bărbatul blond trebuia să fie deja la morga din Rio.

Scoase un surâs fermecător.

— Scuză-ne, zise el Zakrei, îmi dau seama că n-ai făcut nimic rău, dar eu am mulţi duşmani. Trebuie să fiu prudent. O să ne odihnim puţin şi pe urmă te voi duce înapoi la hotel.

În farsi, el îi spuse lui Hashemi.

— Mă mai servesc de ea o dată şi pe urmă te vei ocupa tu de ea. Spune-i lui Mohsein că noi plecăm spre aeroport la ora cinci şi jumătate.

Galant, Hashemi o ajută pe Zakra să iasă din piscină, ba, mai mult, o şterse cu un prosop mare de baie. Năucită, tânăra femeie se trânti pe canapea. Ishan Kambiz îi întinse o *capirinha* pe care ea o bău cu sete pentru a scăpa de gustul acru al clorului din gură. Nu mai avea decât o idee în cap, să părăsească acest apartament şi să doarmă.

— Condu-mă, zise ea cu o voce pe moarte.

— Da, da, zise Kambiz.

Trei minute mai târziu, capul Zakrei bascula. Dormea, doborâtă de *capirinha*.

*

* *

Obosiţi, ochii lui Prudente Freitas păreau a se cufunda în fiecare clipă tot mai mult în orbite. De o oră era la telefon, răbdător, alintător. Din aparat ieşeau frânturi de samba, dar nu informaţii…

Malko nu mai avea astâmpăr. Îmbrăcate din nou, înarmate până în dinţi, cele două gorile aşteptau să li se desemneze un obiectiv.

Deodată, Malko văzu un surâs luminând faţa poliţistului brazilian care începuse să noteze ceva cu febrilitate, înainte de a pune la loc receptorul.

— *Todo bem! (Totul merge bine!)* aruncă el. Numărul corespunde unui imobil din Ipanema, *Avenida Vieira Santo*, 240. Un apartament pe numele unei societăţi *MBA Engineering*.

— Mergem acolo! zise Malko.

Capitolul XI

Portarul galonat de la *Edifício Biarritz*, o superbă clădire cu faţadă în marmură neagră, având la intrare un somptuos hol în marmură roz, situat la cinci sute de metri de *Caesar Park*, în bordura lui Praia de Ipanema, tresări văzând patru oameni pătrunzând în imobil. Instantaneu, scoase un *riot-gun* de sub ghişeu şi-l îndreptă spre cei sosiţi.

— *Policia Federal!* urlă Prudente Freitas pentru a acoperi samba vomitată de combina Samsung pusă pe biroul portarului.

La această oră târzie, la Rio, când un vizitator necunoscut se prezenta într-un astfel de imobil, era mai întâi omorât şi abia pe urmă întrebat ce doreşte…

Arătându-şi legitimaţia, poliţistul înaintă singur spre portarul neîncrezător, care consimţi până la urmă să-şi coboare arma.

După aceea, Freitas ceru lista ocupanţilor şi-şi aruncă o privire pe ea. Nicio *MBA Engineering*… Atunci începu un dialog dificil între portar, considerabil îmbibat de *batida*, şi poliţist. Malko îi veni în ajutor şi începu descrierea omului pe care-l văzuse în compania Zakrei. O licărire de înţelegere trecu, în fine, prin privirea portarului.

— *Ah, sta bom! O senhor Kambiz (Bineînţeles, domnul Kambiz)*. Îl anunţ…

Nu-şi terminase bine fraza şi se găsea cu braţul răsucit la spate, cu Smith and Wessonul lui Milton Brabeck pe la nas.

Pentru a evita orice nouă tentativă, Chris Jones rupse firul centralei

şi aruncă telefonul jos. În faţa unor argumente atât de convingătoare, portarul nu mai insistă.

— Ce etaj? întrebă poliţistul.

— 17 şi 18, însă nu vă deschide, are uşa blindată. În plus, există un cod pentru ascensor.

— Care? întrebă amabil Prudente Freitas.

După o privire aruncată spre Chris Jones, portarul scăpă:

— 1996.

*

* *

— Lasă-mă în pace, mormăi Zakra, pe jumătate adormită şi furioasă. Aproape m-ai omorât şi acum vrei să mă regulezi.

Ishan Kambiz, gol ca un vierme, cu o erecţie complet nouă, se agita peste ea, însă kyrgyzsa făcea pe moarta. Iranianul îi ciupi un sân şi ea scoase un ţipăt, trimiţându-i şi o lovitură de picior care rată de un milimetru glorioasa sa erecţie. *Capirinha* o făcea dezagreabilă. Ea se sculă şi se îndreptă spre pantalonul său spintecat, începând să-l tragă pe ea. Kambiz, rupt în două de durere, frustrat, beat de turbare, deveni brutal. Apucând *walkie-talkie*-ul, urlă în aparat:

— Hashemi, vino!

Cum Zakra îşi termina de strâns şireturile pantalonului, cu pieptul gol înţepător, în bătaie de joc spre el, acesta îi zvârli:

— O să crapi, căţea!

Deoarece vorbise în farsi, ea nu-l înţelesese, însă vederea lui Hashemi, care tocmai intra cu un pumnal lung în mână şi un surâs murdar pe trăsăturile sale crude, o făcu să-şi dea seama de situaţie. Înnebunită, privi în jur, după care se precipită spre balustrada ce înconjura apartamentul. Nicio urmă de scară de serviciu. Bulevardul Vieira Santo, optsprezece etaje mai jos. Ea se întoarse, dar Hashemi era în spatele ei. Acesta întinse brusc braţul şi vârful se înfipse în şoldul ei stâng. Zakra scoase un urlet.

Iranianul nu mai insistă, lăsând-o să se refugieze puţin mai departe. Se distrase într-o zi, în Liban, cu un prizonier israelian, sângerându-l de moarte puţin câte puţin. Ishan Kambiz contempla scena, lacom. Voia ca târfa să vină să-l implore ca el să-i juiseze în gură, înainte să

crape.

— Nu te grăbi cu căţeaua, îl sfătui el patern.

Podeaua de marmură roz, întretăiată cu romburi negre, o altă creaţie a lui Claude Dalie, ar fi uşor de curăţat. Hashemi înainta legănându-se în faţa Zakrei, care rămânea lipită cu spatele de balustradă. Tânăra kyrgyzsă nu zicea nimic. Crescută la şcoala ferocităţii, ştia că în acest gen de situaţie n-avea rost să implori. Totul era să-ţi alegi moartea. Pumnalul sau saltul în vid. Cea de-a doua soluţie era, probabil, cea mai bună.

Milton Brabeck lipi un cornet de carton de uşa masivă de acaju de la etajul al şaptesprezecelea şi ascultă îndelung. Niciun zgomot; uşa era groasă şi blindată. Exista o sonerie, dar… Malko privi batantul, nu mai putea aştepta.

— Puteţi s-o deschideţi? întrebă el.

Chris Jones veni la rândul său să examineze uşa.

— Fără probleme, afirmă el.

Chris se lăsă pe vine, aşezând la picioarele sale lădiţa metalică pe care o luase din maşină. Scoase ceva care semăna cu un cocoloş de mastic de mărimea unei mandarine, îl rupse în două şi aplică jumătatea la înălţimea broaştei principale. Totul dură doar cât înfipse în Semtex un mic creion aprinzător, apoi se întoarse.

— Ascundeţi-vă pe scara de serviciu!

Milton Brabeck, Prudente Freitas şi Malko ascultară. Chris Jones îi ajunse după ce activase aprinzătorul. Zece secunde, o explozie surdă. Ţâşniră toţi patru pe palierul invadat de fum acru. Armătura blindată a uşii, răsucită în întregime, mai era în picioare, dar panourile se volatilizaseră. Cu o puternică lovitură de umăr, Chris Jones făcu să sară structura rămasă şi pătrunse în interior, cu Beretta 92 în mână.

Descoperea o intrare luxoasă cu pereţi de lac roşu, uşor stricată de explozie. Apartamentul părea imens şi nu se auzea niciun zgomot. Malko îşi aduse aminte că portarul le spusese că era un duplex.

— Sus, ordonă el lansându-se pe scara laterală cu trepte de perpex.

*

* *

Zakra semăna cu sfântul Sebastian. Din torsul şi şoldurile sale

picura sânge. Nu erau răni serioase, ci „înţepături” care o slăbeau şi o făceau să sufere mult. Instalat pe marea canapea unde o sodomizase, Ishan Kambiz asista la agonia ei.

Hashemi hezbollahul se delecta, revenit la timpurile bune ale închisorii de la Evin. Ura aceste femei impudice care-l tulburau pe bărbat, împiedicându-l să se gândească la Dumnezeu. Desigur, Ishan Kambiz se purtase deseori ca un rău musulman, dar devotamentul său pentru cauza integristă făcea să i se ierte multe lucruri.

Iranianul se apropie de Zakra, chircită lângă balustradă, lingându-şi dinainte buzele. Se decise să-i atace sânii.

Tânăra kyrgyzsă îi interceptă privirea şi-şi zise că, dacă mai aştepta, nu ar mai avea puterea să se înalţe deasupra balustradei. Adunându-şi ultimele forţe, se ridică pe braţe încercând să basculeze de partea cealaltă.

— Opreşte-o! urlă de îndată Ishan Kambiz.

Chiar şi la Rio, o femeie care se zdrobeşte pe trotuar atrage atenţia poliţiei. Chiar în momentul în care iranianul se precipita, o explozie surdă scutură apartamentul, făcând să tremure pereţii şi să vibreze ferestrele. La limită, Hashemi reuşi să prindă glezna tinerei kyrgyzse şi s-o tragă spre interior.

Ishan Kambiz se ridică înspăimântat. Said şi Mohsein se găseau în apartament. Dacă se întâmpla ceva, ei ar interveni. În orice caz, uşa era blindată, apărată cu un sistem sofisticat de securitate.

— Termin-o! ordonă el nervos.

Brusc, nu mai avea chef să se joace.

Hashemi o prinse pe Zakra de părul roşu pe care-l răsuci repede împrejurul pumnului său stâng, astfel încât să-i expună gâtul. O tehnică veche a comandourilor siriene unde fusese el format care se rezerva prizonierilor. În momentul în care voia să înfigă pumnalul în gâtul fragil, un zgomot sec, foarte apropiat îl făcu să tresară.

De data aceasta, nu mai era nicio îndoială: era vorba de o armă de foc.

*

* *

Un cap cu păr scurt şi creţ, cu ten mat, se aplecă deasupra

balustradei scării. Chris Jones făcu restul. Înainte să apuce să-şi îndrepte arma, bărbatul primi un glonţ de 9 mm în mijlocul frunţii, care făcu literalmente să-i explodeze capul. Aruncat pe spate, el pivotă şi se întinse pe jos, fulgerat. Chris Jones atinsese deja etajul superior, exact în momentul în care un al doilea bărbat se ivi de la bucătărie. Şi aici efectul – surpriză – funcţionă din plin. Chris şi Milton traseră în acelaşi timp, pentru mai multă siguranţă, fără să se fi sfătuit în prealabil. Într-un ultim reflex, hezbollahul avu timp să apese pe trăgaciul unui MP5. Rafala plecă în plafon şi pe pereţi distrugând mai multe picturi.

Fără a se ocupa de el, cei trei oameni ţâşniră spre o uşă dublă imensă.

De data aceasta, Milton Brabeck fu cel care trecu fără ezitare prin ea. Bubuitul batanţilor izbindu-se de perete avu efectul unui trăsnet. Malko fotografie scena. Ishan Kambiz într-un colţ, un alt bărbat aplecat deasupra Zakrei, cu un pumnal în mână.

Kambiz strigă ceva celui de-al doilea, care apăsă vârful cuţitului pe gâtul fetei şi strigă într-o engleză stricată:

— Opriţi sau o omor!

Aici antrenamentul lui Chris şi Milton făcu minuni. La Fort-Braggs, fuseseră formaţi să înfrunte acest gen de situaţie. Li se predase că rapiditatea şi precizia erau cheia succesului. Nu trebuia să se preocupe de ostatic, ci să se concentreze asupra asasinului. Dacă nu, se pierdeau toate mijloacele şi se oferea adversarului timpul să-şi revină din surpriză.

Cu o mişcare curgătoare şi lină, Milton Brabeck îşi ridică Smith and Wessonul de patru degete, o armă ceva mai precisă ca un pistolet şi pe care o mânuia admirabil. Detonaţia asurzitoare făcu să vibreze geamurile şi proiectilul 357 Magnum îl atinse pe Hashemi deasupra gurii. Maxilarul său superior explodă şi proiectilul, doar prin puterea energiei sale cinetice, provocă o dislocare a cutiei craniene. Când intră în creier, craniul era deja pe cale să se deschidă ca o nucă de cocos putredă. Zakra, stropită de resturi de os şi de materie cervicală, se rostogoli pe jos cu un ţipăt de oroare. Hezbollahul nu mai avusese timp să-şi înfigă pumnalul mai mult de doi sau trei milimetri.

Ishan Kambiz, speriat, alb ca varul, îi fixa pe ceilalţi. Avea impresia

că inima i se făcuse cât un purice. Aceşti indivizi îi provocau o spaimă totală.

Se gândi la servieta sa diplomat deschisă, aflată undeva în cameră. Dacă ar apuca cel puţin s-o închidă şi să pornească mecanismul de autodistrugere în cazul forţării broaştelor! Era mai important, chiar vital. Cunoştea oamenii Serviciilor. În afară de cazul în care exista un ordin categoric de a-l omorî, putea să scape. Cu oameni ca el, se putea încerca oricând o târguială.

Zakra se eliberă de cadavrul lui Hashemi, care se rostogolise peste ea, apoi se ridică îngrozită în picioare! Ceea ce se petrecea îi confirma convingerea intimă, de când descoperise pistoletul „logodnicului" său, că şi el era în „business". Îi mai rămânea să-şi regleze conturile. Se aplecă asupra lui Hashemi şi apucă pumnalul cu care acesta voise să-i taie gâtul, dându-i şi un picior în trecere. Culmea ironiei, şcolile de samba continuau să danseze pe ecranul marelui televizor Akai, cu bubuituri de tam-tam.

— Atenţie!

Malko o văzu pe Zakra repezindu-se fără un cuvânt asupra lui Ishan Kambiz. Chris Jones era cel mai aproape. Cu o lovitură de umăr, credincios obiceiului său, el o dezechilibră şi ea căzu în piscină. Profitând de dezordine, Ishan Kambiz o şterse ca un iepure spre cameră.

Malko ţâşni la rândul său. Cei doi oameni ajunseră practic în acelaşi timp. Malko observă pe pat servieta diplomat deschisă. Iranianul sărise deja deasupra. Malko înţelese imediat că acesta nu voia să ia o armă, ci doar s-o închidă, declanşând probabil un mecanism de autodistrugere. Kambiz prinse capacul şi-l trânti cu violenţă ca să închidă broaştele. Lui Malko îi lipsea o fracţiune de secundă spre a-l împiedica. Atunci, făcu singurul lucru posibil.

Întinzându-şi braţul, băgă mâna înăuntrul servietei ca să nu se închidă.

Durerea îl pătrunse dintr-odată până la umăr, dar servieta rămase deschisă. Ishan Kambiz încerca disperat să scoată mâna lui Malko, dar Chris Jones era deja în spatele lui. Îl ridică pe iranian şi-l aruncă precum un pachet cu rufe murdare într-un colţ al camerei. Cum celălalt încerca să se ridice, fără o vorbă, îndreptă spre iranian o

Beretta 92, cu braţul întins şi piedica ridicată.

Ishan Kambiz înţelese mesajul şi rămase ghemuit în colţul său ca o fiară speriată.

Malko putu în sfârşit să-şi degajeze mâna ce îl durea. Din precauţie, răsturnă pe pat tot conţinutul servietei diplomat. Încă nu trecuseră cinci minute de la explozia uşii… Zakra se ivi din nou, udă, cu privirea halucinată, şi cu pumnalul în mână. Malko fu nevoit să-i aplice o lovitură ca s-o împiedice să deschidă intestinele iranianului. Părea că nici nu-şi dădea seama de sângele care-i curgea din răni. Malko se apropie de ea.

— Zakra, du-te să te odihneşti şi lungeşte-te. Milton se va ocupa de tine.

— Îl vreau pe porcul ăsta, zise ea cu vocea stinsă.

— Imposibil, replică Malko. Fă ce-ţi spun.

Milton Brabeck reuşi s-o ia cu el şi, de data asta, zdrobită, ea nu se mai împotrivi. Trebuia să fie o farmacie în apartamentul acesta imens…

Malko se întoarse spre bărbatul chircit în colţ.

— Sunteţi Ishan Kambiz.

Iranianul nu răspunse. Ca să nu piardă timpul, Malko se duse să privească prin documentele din servieta diplomat. Erau acolo trei paşapoarte cu nume diferite, dintre care unul brazilian. Cel iranian era pe numele de Ishan Kambiz. Malko îl întinse în direcţia prizonierului.

— Cred că ar trebui să colaboraţi.

Ishan Kambiz se trezi deodată.

— Sunt şi cetăţean brazilian, spuse el cu o voce stridentă. Am mulţi prieteni puternici în această ţară. Am să le cer să intervină. Aţi intrat aici prin efracţie, l-aţi asasinat pe secretarul meu şi, probabil, pe doi dintre colaboratorii mei şi acum mă reţineţi împotriva voinţei mele. Acestea sunt crime menţionate de legea federală braziliană.

Prudente Freitas, retras în tot cursul asaltului, ascultă diatriba.

— Cine sunteţi? întrebă el în portugheză.

Poliţistul rămase mut. Afacerea devenea prea sensibilă ca el să ia o poziţie. Malko îi veni în ajutor.

— Este interpretul nostru, zise el.

Uşurat, poliţistul rămase fără glas, îndepărtându-se şi lăsându-l pe

Ishan Kambiz în paza lui Chris.

Malko îl conduse în camera de alături.

— Voi chema Washingtonul pentru a-i pune în legătură cu şefii dumneavoastră, spuse el. Este vorba de o afacere de stat, care pune în joc elemente ultrasecrete. Veţi primi instrucţiuni. Pentru moment, aveţi grijă ca totul să meargă bine. N-o să-i facem niciun rău lui Ishan Kambiz. Trebuie doar să obţinem de la el câteva clarificări.

Poliţistul brazilian dădu din cap şi se duse să se instaleze într-un colţ al camerei. Malko îi şopti lui Chris Jones la ureche:

— Supravegheaţi-l! Să nu telefoneze, să nu plece. Dacă trebuie, îl doborâţi.

Malko îşi roti privirea peste decorul rafinat imaginat de Claude Dalie: pereţi albi, un secreter în palisandru de Makassar, o comodă veche şi superbul pat cu baldachin.

Reveni în cameră, Ishan Kambiz nu mişcase. Malko luă din maldărul etalat pe pat colierul Zakrei şi-l întinse în faţa iranianului.

— Mister Kambiz, dacă nu doriţi ca această vizită să se termine extrem de rău pentru dumneavoastră, va trebui să-mi spuneţi totul despre această afacere cu plutoniu. Cum eu ştiu deja multe, dumneavoastră aveţi interesul să nu minţiţi.

Iranianul rămase tăcut. Creierul îi lucra cu viteza luminii, încercând să deducă ce ştia adversarul său. Colierul era un punct foarte rău. Dar, până la urmă, era doar business. El nu omorâse pe nimeni aici, aşa ceva făptuise, e drept, la Budapesta, iar CIA n-o să facă mare tam-tam pentru trei golani ruşi. Există un amănunt ce trebuia salvat cu orice preţ: numele vânzătorului. Kyrgyzsa însă îl cunoştea…

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, pretinse el.

— Voi studia mai întâi documentele dumneavoastră, pe urmă mai discutăm, replică Malko.

Luă conţinutul servietei diplomat şi-l duse în biroul vecin. Acolo se găseau secretele traficului cu plutoniu 239.

Capitolul XII

Zorile se iveau încetişor în spatele limbii de pământ Copacabana, luminând clădirile ce mărgineau Atlanticul cu o slabă licărire roşiatică. Malko îşi ţinea cu greu ochii deschişi. Milton Brabeck îi adusese de trei ori cafea să ţină trează şi un mort. Un calm aproape chinuitor domnea în apartamentul devastat al lui Ishan Kambiz. Graţie ascensorului cu cod, nu riscau să fie deranjaţi, deşi uşa era distrusă. Pentru orice eventualitate, Chris şi Milton se schimbau la intrare, pentru a face faţă oricărei surprize, împărţindu-şi echitabil conţinutul unei sticle de Gaston de Lagrange XO împrumutată din barul iranianului. Încetul cu încetul, cele două gorile se lăsau cuprinse de civilizaţie. Zakra consimţise să se odihnească, întinsă pe patul iranianului, în timp ce acesta din urmă, imobilizat cu ajutorul unei fâşii late de ţesătură adezivă, moţăia într-un colţ al camerei

Milton Brabeck întărise climatizarea, pentru ca mirosul celor trei cadavre, deşi învelite în pături, să nu îi deranjeze. Parcă era Castelul Frumoasei din Pădurea Adormită. Malko privi ultima dată notele şi hârtiile etalate în faţa lui. Înţelegea acum de ce iranianul voise să facă orice pentru a-l împiedica să intre în posesia lor. Desigur, în afara colierului de aur, nu era acolo nimic privind traficul cu plutoniu propriu-zis. În schimb, servieta diplomat conţinea toate detaliile organizaţiei sale financiare, inclusiv codurile secrete permiţând să se vireze orice sumă de la cont la cont.

Erau în servieta diplomat adresele a cinci conturi bancare „off-shore” care serveau operaţiilor clandestine ale lui Ishan Kambiz. Unul, în mod special, îl interesa pe Malko. Luna trecută, se făcuse un virament în favoarea iranianului în valoare de o sută de milioane de dolari, o sumă colosală, a cărei provenienţă – o bancă din Abu Dhabi – era indicată.

Celelalte extrase de cont, între care unul de la BCCI, indicau mişcări foarte importante. Niciunul dintre aceste conturi, bineînţeles, nu era pe numele iranianului. Cel mai important – cel cu o sută de milioane de dolari – purta denumirea *Global Ressources*. Era o societate „off-shore” din insula Man, unde nu apăreau decât oameni de paie; în acest timp, singura persoană autorizată să semneze

ordinele de virament era Ishan Kambiz, a cărui semnătură trebuia să fie însoţită de un cod. Acesta se găsea într-un carnet găsit în servieta-diplomat cu un număr corespunzător fiecărei unităţi bancare. La Banco de Brasil, Ishan Kambiz dispunea de un sold creditor de 538.638 dolari.

Înainte de a merge mai departe, Malko trebuia, evident, să comunice aceste informaţii la CIA. Formă numărul protejat de la Langley care-l punea în contact cu Direcţia Operaţiilor şi, de îndată ce obţinu centrala, anunţă codul lunii respective. Trei minute mai târziu, îl avea pe fir pe Stanley Fawcett, directorul adjunct al CIA, omul care lansase toată operaţiunea contra lui Ishan Kambiz, câteva săptămâni mai devreme.

— Am documente de transmis, anunţă Malko, şi o relatare importantă de prezentat. Trebuie luate nişte decizii. Cum facem?

— Duceţi-vă la consulat, ceru Stanley Fawcett, avem acolo două persoane şi material de transmisie protejat.

Prudente Freitas cunoştea adresa Consulatului american. *Avenida Presidente Wilson*, în centrul oraşului Rio. Malko închise într-un port-document toată prada, inclusiv colierul, apoi coborî, lăsând apartamentul în paza celor două gorile şi a poliţistului federal.

O jumătate de oră mai târziu, Malko fu primit de un tânăr funcţionar al CIA ale cărui birouri ocupau o treime din consulat. Prevenit de Langley, îl instală pe Malko într-o cameră insonorizată, punându-i la dispoziţie un aparat de cifrat.

De acum, Malko putea să se exprime liber. Stanley Fawcett aştepta probabil lângă telefon, căci el ridică la primul apel. Relatarea dură aproape o jumătate de oră. Când termină, directorul adjunct trase concluzia:

— Voi alerta Casa Albă şi Departamentul de Stat. Ambasadorul nostru va lua imediat legătura cu Poliţia Federală din Brasilia. Ordinele vor fi transmise poliţistului brazilian care se găseşte cu dumneavoastră. Pentru a păstra secretul absolut asupra acestei afaceri, veţi comunica prin intermediul acestui birou. Băiatul care v-a primit, Ted, va face naveta între consulat şi apartamentul lui Ishan Kambiz.

— Cu ăsta ce facem?

— Trebuie să discut cu Casa Albă şi cu procurorul general, anunţă Fawcett. Putem lansa un mandat internaţional de arestare contra lui. A finanţat numeroase operaţii teroriste, este deosebit de periculos.

— Credeţi că brazilienii îl vor extrăda?

Se auzi un suspin resemnat la capătul celălalt al firului.

— Oficial, desigur că nu. Însă există aranjamente. Poate fi „filtrat" discret, iar noi îl arestăm conform regulilor la Miami. Brazilienii au mare nevoie de bani în acest moment. Odihniţi-vă câteva ore, trebuie să analizez aceste documente. Spuneţi-i lui Ted să-mi expedieze colierul pentru analiza plutoniului, să verificăm dacă e vorba de aceeaşi provenienţă ca primul eşantion.

*

* *

De îndată ce Malko părăsi consulatul, căldura îl copleşi ca un bloc de fontă. Erau deja 38°, conform display-urilor presărate peste Ipanema. Când Malko, rupt de oboseală se întoarse la apartamentul lui Ishan Kambiz. Slavă Domnului, o răcoare delicioasă domnea în duplex, graţie climatizării. Zakra şi Ishan Kambiz dormeau în continuare, de asemenea Milton şi Prudente Freitas. Cu pleoapele grele, Chris ceru să fie înlocuit de Milton înainte să se prăbuşească la rândul său. Sticla de Gaston de Lagrange XO era goală, iar Chris şi Milton definitiv cuceriţi.

Mai trebuiau doar instrucţiunile de la Langley.

— Facem pauză, anunţă Malko.

— Şi fiorosul? întrebă lacom Milton Brabeck.

— Aşteptăm ordine de la Langley.

Bine instruit, portarul îi anunţa pe eventualii vizitatori că iranianul lipsea. Cât despre telefon, nu se răspundea. Era prea riscant.

Malko găsi un pat şi se întinse complet îmbrăcat. Adormi imediat.

*

* *

— Aţi tras lozul cel mare!

Vocea lui Stanley Fawcett fremăta de emoţie. Malko tocmai revenise la consulat. Soarele arzător inunda Rio. Plaja de la Ipanema

mişuna de lume şi, în centru, căldura era copleşitoare, cu toate că, se făcuse aproape ora şase seara.

— Adică? întrebă acesta din urmă.

— Contul din insula Man al lui Ishan Kambiz a fost alimentat de o unitate controlată de Serviciile secrete iraniene. Noi reperaserăm deja transferuri de fonduri plecând de la această unitate în beneficiul unor grupuleţe teroriste manipulate de Hezbollah. În mod particular anumite sume vărsate în schimbul eliberării ostaticilor de la Beirut. Unul din conturile lui Ishan Kambiz a fost de asemenea utilizat de grupul Abu Nidal, care l-a folosit pentru tranzitarea unor fonduri venite din Libia.

— Ce-i cu plutoniul 239 în toată afacerea asta?

— Cred că viramentul de o sută de milioane de dolari priveşte afacerea noastră. Nici o altă tranzacţie nu justifică o asemenea sumă. Şi mai cred că este iminentă.

— De ce?

Directorul adjunct al CIA avu un râs discret.

— Iranienii nu sunt nebuni. Aceşti bani aduc în acest moment treizeci de mii de dolari *pe zi*, dobânzi de care beneficiază Ishan Kambiz. Ei au renunţat la acest izvor de bogăţie pentru că deznodământul afacerii este apropiat.

Raţionamentul era corect.

— Care sunt instrucţiunile dumneavoastră? întrebă Malko.

— Faceţi-l pe Ishan Kambiz să vorbească, ceru Stanley Fawcett. Graţie anchetei dumneavoastră, cunoaştem acum marile linii ale acestei operaţiuni, care confirmă informaţiile mele anterioare. Ishan Kambiz a găsit un vânzător de plutoniu 239 în Rusia şi se pregăteşte să-l cumpere pentru Iran. Vreau să aflu identitatea vânzătorului şi felul în care plutoniul 239 trebuie livrat.

— Şi pe urmă, admiţând că el vorbeşte?

— Am început deja negocieri pentru o „filtrare” cu brazilienii. Un avion particular al Companiei va veni să-l caute la Rio, avem lumină verde din Brasilia. Dar asta cere să fie răsucite câteva braţe.

— Apropo, spuse Malko cu o voce suavă. Dumneavoastră nu mi-aţi spus *cum* trebuie făcut Ishan Kambiz să vorbească. Cred că nu vă scapă faptul că unele lucruri nu le voi face niciodată.

Urmă o tăcere apăsătoare la capătul firului. Apoi Stanley Fawcett zise cu o voce neutră:

— Milton Brabeck stăpâneşte la perfecţie acest gen de probleme. Spuneţi-i din partea mea să utilizeze metoda „breaking point”. Ştie despre ce este vorba şi o va aplica fără cruzime inutilă. Noi suntem, vai, în faţa unor indivizi fără scrupule, iar miza este prea importantă ca să ne menţinem într-o legalitate respectabilă, dar neputincioasă. Este vorba de echilibrul unei întregi regiuni a lumii şi viaţa a sute de mii de persoane. Astea fiind zise, respect etica dumneavoastră. Pe curând.

Închise, punând brusc capăt oricărei discuţii şi lăsându-l pe Malko foarte prost dispus. Era război, iar războiul nu e totdeauna curat, o dispută veche de când lumea.

Malko se duse să-l trezească pe Chris Jones, care avu nevoie de mai multe secunde pentru a lua contact cu realitatea. Se duse să-l înlocuiască pe Milton Brabeck care veni lângă Malko. Ceea ce-i spuse acesta din urmă îi smulse o strâmbătură.

— Ce este metoda „breaking point”? îl întrebă Malko.

— Se strivesc degetele subiectului, explică Milton. Desigur, nu este foarte plăcut… Dar, în sfârşit, nu se moare din asta.

— Sunteţi gata să executaţi acest ordin?

Milton Brabeck ridică o privire ascultătoare spre Malko.

— Da, făcu el.

— Foarte bine, zise Malko, treziţi-l pe Ishan Kambiz şi aduceţi-l aici. Vom încerca să evităm lucruri nu prea agreabile, cum ziceţi dumneavoastră.

Iranianul apăru câteva clipe mai târziu, cu cele câteva fire de păr cenuşiu răvăşite, dar cu o licărire foarte crudă în ochii săi mici negri. El îl apostrofă violent pe Malko.

— Veţi plăti foarte scump actele dumneavoastră de violenţă! strigă el. Toate acestea sunt complet ilegale.

Malko îl măsură cu răceală.

— Este legal de finanţat grupuri teroriste sau de a cumpăra clandestin plutoniu 239 pentru a-l revinde unei puteri care doreşte să construiască arme nucleare de agresiune?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, replică Ishan Kambiz. Eu sunt reţinut

aici contra dorinţei mele, iar dumneavoastră mi-aţi furat documente confidenţiale. O să regretaţi.

— Mister Kambiz, făcu Malko, vreau să ştiu cine vă vinde acest plutoniu şi în ce fel veţi prelua livrarea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Serviciile secrete iraniene v-au virat o sută de milioane de dolari, spuse Malko. Oare nu pentru a cumpăra plutoniu 239?

Kambiz păli. CIA nu tărăgăna analizarea documentelor. Era o catastrofă faptul că puseseră mâna pe servieta sa diplomat, aşa că va fi nevoit să schimbe tactica. În faţa tăcerii sale, Malko anunţă:

— Mister Kambiz, voi fi obligat să recurg la metode neplăcute pentru dumneavoastră…

Înainte ca Ishan Kambiz să poată răspunde, Zakra se ivi în cameră. Văzându-l pe iranian, ea explodă.

— Nu l-aţi omorât încă pe acest gunoi?

Întreruperea îl făcu pe Malko să întrevadă o posibilitate de a evita metoda „breaking point”. Abandonându-l provizoriu pe Ishan Kambiz, o trase pe Zakra în living-room. Tânăra kyrgyzsă avea ochii injectaţi de sânge şi tenul cenuşiu. Ea se lăsă căzând alături de el, pe canapeaua profundă.

— Te mai doare? întrebă Malko, în faţa pansamentelor adezive presărate pe corpul ei.

— Puţin îmi pasă, zise ea. Lasă-mi-l mie… La noi, în Kyrgyzstan, fiecare îşi reglează singur conturile.

— Ce vrei să faci?

— Să-l omor, bineînţeles. Ieri, dacă nu soseai tu, mă aruncam în gol ca să scap.

— Nu trebuie omorât, făcu Malko.

Brusc, ea îl privi îngândurată.

— Cine eşti? Pentru cine lucrezi?

— Îţi voi explica, promise Malko. Spune-mi, cine ţi-a dat colierul?

— Colierul?

Părea să facă un efort spre a-şi aminti. Pe urmă privirea i se opri asupra lui Malko.

— Asta te interesează? Ei bine, vei şti dacă-mi dai un cuţit şi mă laşi singură cu el.

— Nu pot, protestă Malko.

Zakra se ridică şi părăsi camera. Din nou se lăsă noaptea peste Rio. Atitudinea Zakrei îl intriga. Pantera vicleană, independentă, inteligentă şi ambiţioasă se schimba într-o creatură instabilă, obsedată de o răzbunare care nu i-ar aduce nimic. Atavismul kyrgyzs revenea în galop. Tânăra femeie părea că nu mai respectă normele. În plus, cufundarea în lumea nebună a Carnavalului de la Rio făcuse, de bună seamă, să-i sară neuronii.

Dezechilibrată, ea nu-şi mai regăsea firescul sau moartea pe lângă care trecuse îi schimbase puterea de a înţelege lucrurile. Pentru moment, Malko n-avea timp de introspecţie, Ishan Kambiz trebuia făcut să vorbească, deoarece Zakra refuza să colaboreze.

Cu regret, el se întoarse în camera unde se aflau Milton Brabeck şi Ishan Kambiz. Acesta din urmă îi adresă un volum mare de injurii.

— Imperialist murdar! Islamul va învinge, veţi fi toţi transformaţi în cenuşă…

— Milton, spuse calm Malko, aplicaţi-i lui mister Kambiz metoda „breaking poinf”.

Primul urlet le lovi timpanele zece minute mai târziu.

*

* *

Milton Brabeck veni lângă Malko în marele birou şi anunţă:

— I-am strivit trei degete. N-a spus nimic.

Privirea sa o încrucişă pe cea a lui Malko, care citi în ea multe lucruri. Antrenamentul era o treabă, practica – alta… Fără a scoate un cuvânt, se duse la bar şi luă o duşcă de Gaston de Lagrange XO. Păcat că nu o savura, însă avea într-adevăr nevoie.

— Credeţi că va vorbi?

Milton dădu încet din cap.

— Pe cinstite, nu. Este un dur şi nu are decât zece degete.

Erau în impas. Atunci Milton propuse timid:

— Am o idee. O şmecherie care nu-l va vătăma, dar care poate fi al dracului de eficace.

Îşi explică ideea. Cu siguranţă, nu era o metodă recomandată de Liga Drepturilor Omului, dar în situaţia în care se găseau…

Dacă o ţară ca Iranul ar poseda arme nucleare era oroarea absolută, perspectiva fiind şantajul cu terorismul atomic sau un atac ucigător contra vecinilor sau chiar a Statelor Unite. Atât era de imens fanatismul ayatolahilor. Faţă de o asemenea ameninţare, câteva fracturi nu însemnau prea mult…

*

* *

— Împuţiţilor, lăsaţi-mă!

Ishan Kambiz ţinea în sus mâna stângă al cărei deget mic, inelarul şi mijlociul erau albăstrui şi umflate. În ciuda acestora, se zbătea ca un diavol afurisit.

— Nu mai am timp de pierdut, zise Malko. Veţi răspunde la întrebările mele.

— Nu ştiu nimic! scuipă iranianul. Allah Akbar.

Malko, fără a-i răspunde, făcu un semn celor două gorile. Acestea îl înhăţară pe Kambiz, târâindu-l spre balustrada ce domina trotuarul, optsprezece etaje mai jos. Milton Brabeck îl lăsă. Chris Jones, cu forţa sa herculeană, îl prinse zdravăn de încheieturile mâinilor şi-l trecu peste parapet, deasupra vidului!

— Nu! Opriţi! Ameţesc.

Urletele lui Ishan Kambiz se sugrumară foarte repede, atât era de înspăimântat. Se zbătea puţin, agăţându-se cu mâna sănătoasă de cea a lui Chris Jones. Malko, depăşindu-şi dezgustul în faţa unor metode atât de barbare, îl apostrofă pe iranian:

— Kambiz! strigă el. Eşti deja răspunzător de moartea a sute de nevinovaţi. Traficul cu plutoniu ar putea să ucidă sute de mii de oameni. Vreau să-mi spui *tot* ce ştii. Forţa prietenului meu nu este nelimitată. Când nu va mai putea, o să-ţi dea drumul. Nu ai mult timp.

— E cam greu individul, remarcă Chris Jones în contrapunct.

Jos, automobilele defilând pe *Avenida Vieira Santo* semănau a jucării. Dată fiind obscuritatea, nimeni nu-l distingea pe omul lipit de perete.

Nu se scurseseră mai mult de zece secunde înainte ca Ishan Kambiz să scheaune cu o voce strangulată:

— O să vorbesc! O să vorbesc! Ridicaţi-mă.

— Mai întâi zi, zise Malko.

— Ce vreţi să ştiţi? întrebă sufocat Ishan Kambiz.

— Cine vă vinde plutoniul?

— Pavel! Pavel Saharov. Un rus.

Pavel! Omul misterios care-l eliminase pe Nazarbaiev, noul amant al Zakrei. Numai el putea fi.

— Cine e?

— Un general KGB.

— Unde se află acum?

— Pentru moment la Budapesta, însă călătoreşte mult. Baza o are la Moscova.

— Cum îl contactezi?

— Trebuia să-i dau un mesaj fetei, cu un ordin de virament pentru eşantioane.

— Cât?

— Un milion de dolari.

— Şi pe urmă?

— Trebuie să-mi livreze, în Ungaria cred, nu ştiu precis.

Chris Jones făcu o mişcare şi iranianul urlă de îndată.

— O să mă scape! O să mă scape!

— Nu chiar, făcu Malko, după ce-l consultase pe Chris Jones cu privirea. Pentru ce cantitate de plutoniu 239 este făcută înţelegerea?

— Optzeci de kilograme, murmură Ishan Kambiz. Vă rog, trageţi-mă înapoi. O să mă scape.

Neîndemânatic, el încerca să-şi agaţe picioarele de peretele neted al clădirii. Optzeci de kilograme! Lui Malko îi îngheţase spinarea… Suficiente pentru vreo zece bombe nucleare. Oroare absolută.

— Este pentru ţara dumneavoastră, nu-i aşa?

Din nou Kambiz îşi înălţă capul şi ceea ce văzu îl îngrozi.

— Da! urlă el, da!

Zakra se strecurase încetişor în spatele lui Chris Jones. Nepăsătoare, ea plimbă tăişul ascuţit al pumnalului lui Hashemi peste încheietura mâinii gorilei. Chris Jones tresări de durere şi degetele sale se descleştară imperceptibil. A fost destul pentru ca mâna iranianului să-i alunece. Timp de câteva secunde, reuşi să-l mai reţină,

însă Ishan Kambiz îşi grăbi propriul sfârşit bâţâindu-se ca un blestemat. Brusc, acesta dispăru ca aspirat spre sol.

— Aaaaaah!

Urletul său de groază le îngheţă sângele în vene. Malko îşi întoarse capul. Îngrozit, Chris Jones văzu corpul zdrobindu-se de trotuarul de mozaic şi sărind pentru a se prăbuşi din nou, definitiv.

— *Holy shit!* murmură gorila, lividă.

Nici nu-şi mai simţea tăietura de la mână. Cei trei oameni se priviră şocaţi. Zakra le aruncă o privire plină de dispreţ, murmurând înjurături în limba sa maternă. Era singura care nu trăda nici o emoţie. Malko simţi nevoia să vomite. La fiecare misiune pentru CIA, îşi lăsa etica puţin la o parte. Călătoria în Brazilia se termina foarte rău.

— Pot să plec? aruncă Zakra.

Malko se întoarse spre ea fierbând de furie. Dacă ar fi fost mai puţin încăpăţânată, n-ar fi fost obligat să se dedea la extremităţi… Deodată, cu răzbunarea îndeplinită, părea să-şi fi regăsit toată morga şi siguranţa.

Legănându-se uşor din şolduri, ea îl fixa pe Malko cu o licărire ironică în fundul ochilor săi negri, sigură că el va zice „da”.

— Nici vorbă, replică el, glacial.

Privirea Zakrei abia dacă tremură.

— De ce? aruncă ea provocator. Nu mai am nimic de făcut aici, nu?

Chris Jones şi Milton Brabeck o contemplau, uluiţi de atâta îndrăzneală. Maşinal, Chris îşi tampona tăieturile de la mâini cu batista.

— Mai am eu treabă cu tine, făcu Malko.

Creierul îi lucra cu viteza luminii. Moartea lui Ishan Kambiz era desigur regretabilă, însă ea îl punea, graţie formalităţilor comunicate de iranian, într-o situaţie deosebit de favorabilă pentru a urca până la vânzătorul de plutoniu 239, afară de un amănunt: avea nevoie de Zakra.

— Ce să fac? zise tânăra kyrgyzsă.

— Ne întoarcem împreună la Budapesta, o anunţă Malko.

Capitolul XIII

Zakra îl privi pe Malko cu un amestec de neîncredere şi de furie, apoi privirea îi deveni fixă. În depărtare, începu să şuiere sirena unei ambulanţe.

— Niciodată, făcu ea. Nu mai vreau să aud vorbindu-se de poveştile tale. Abia am scăpat teafără. Mă întorc la Budapesta singură. Iar tu să te duci dracului!

Atmosfera se încordase. Malko, fără a rosti un cuvânt mai ridicat decât altul, spuse:

— În secunda în care pleci, îl chem pe prietenul tău Pavel, al cărui nume îl cunosc acum. Şi-i spun că tu mi l-ai vândut. De asemenea, că l-ai trădat în favoarea mea.

— Secătură! Nu este adevărat.

Cu bustul înainte, cu buza superioară retrasă, Zakra semăna cu o fiară gata să se năpustească. Dacă ar mai fi avut pumnalul lui Hashemi, cu siguranţă că l-ar fi înfipt în burta lui Malko.

— Îţi va fi greu să te dezvinovăţeşti, remarcă Malko fără să se enerveze. Aparenţele sunt contra ta…

— Dacă faci asta, mă va omorî, aruncă Zakra cu o voce strangulată de furie şi de teamă.

— Nu este imposibil, recunoscu Malko, însă nu depinde decât de tine ca să eviţi acest deznodământ neplăcut.

Zakra rămase tăcută ca şi cum i-ar fi oferit creierului timpul să se impregneze cu propunerea lui Malko.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea la capătul unei tăceri apăsătoare. De ce te interesează atât Pavel?

Evident, pragmatismul devenea preponderent.

— Ştii din ce este făcut colierul pe care-l purtai?

— Din aur, nu?

— Nu, doar parţial. Restul este din plutoniu.

— Ce-i aia?

— Asta serveşte la producerea bombelor nucleare şi valorează foarte mult. Prietenul tău Pavel Saharov ţi l-a dat?

— Da. Ei şi?

— Ai servit de curier pentru a transporta eşantioane de plutoniu

239 pe care Pavel Saharov voia să le vândă lui Ishan Kambiz, pentru o sumă colosală.

— Ce-i aia o sumă colosală? întrebă Zakra, subit interesată.

— Numai pentru acest colier prietenul tău Pavel va încasa un milion de dolari. Să-ţi calculez în ruble?

Malko avu impresia că i-a aplicat Zakrei un pumn.

— Un milion de dolari! repetă visătoare tânăra kyrgyzsă.

— Da, continuă Malko. Acest bănet trebuia virat în contul lui Pavel în afara graniţelor Rusiei, numai că Ishan Kambiz, care trebuia să facă viramentul, este mort.

Zakra îi adresă o privire întrebătoare:

— Şi atunci?

— Atunci, zise Malko, dacă te întorci la Budapesta spunând că ai predat colierul, dar fără a vorbi despre ce s-a petrecut de fapt, Pavel va înţelege foarte repede că e ceva anormal neprimind banii… Şi-ţi va pune întrebări, poate nu de o manieră plăcută.

— Nu văd unde vrei să ajungi.

— Am recuperat referinţele bancare ale lui Kambiz, explică Malko. Am acces la ele. Pot deci, când Pavel îmi va da referinţele contului său, să-i virez un milion de dolari…

— De ce ţi-ar da Pavel această informaţie?

— Pentru că ne întoarcem împreună la Budapesta, tu şi eu, sfârşi Malko. Îi vei explica lui Pavel că eu sunt mâna dreaptă a lui Ishan Kambiz şi că eu am banii. Bineînţeles, nu-i spui că Ishan e mort, n-are cum să afle imediat. De rest ne ocupăm noi. Rolul tău se opreşte aici.

— De ce faci toate astea?

— Vreau să cumpăr de la Pavel plutoniul pe care voia să-l vândă iranienilor, explică Malko.

— Ce să faci cu el?

Întrebarea era atât de naivă, încât aproape râse.

— Nu sunt decât un intermediar, preciză el.

Zakra se scutură, depăşită de situaţie.

— *Haraşo, haraşo!* Mie ce-mi revine dacă-l mint pe Pavel?

— Un paşaport american şi un milion de dolari.

— American, nu austriac?

— Da.

Privirea kyrgyzsei se lumină.

— Ah, tu lucrezi cu americanii…

— Nu contează, i-o tăie Malko. Tu vei avea paşaportul tău şi un milion de dolari. În plus, adăugă el, vei aduce un serviciu sfânt umanităţii în general şi Orientului Mijlociu, în particular. Eşti musulmană, nu?

Zakra înălţă din umeri.

— Umanitatea nu mi-a făcut niciun serviciu. Şi musulmanii – mi se fâlfâie. Pot să crape. N-am deschis niciodată în viaţa mea un Coran.

— Atunci eşti de acord?

— Da, zise ea după câteva clipe de ezitare.

— Bun, ne vom întoarce la *Caesar Park*, propuse Malko, iar mâine luăm Air France până la Paris şi de acolo la Budapesta.

Cercetă minuţios tot apartamentul. Evident, planul său era foarte riscant, deoarece nu cunoştea toate precauţiile pe care şi le luase Ishan Kambiz. Totul putea să explodeze la primul contact.

Numai că era imposibil să laşi optzeci de kilograme de plutoniu 239. Or, a-l lichida sau a-l aresta prin unguri pe misteriosul Pavel Saharov nu ar servi la nimic. Desigur, el nu era în posesia plutoniului 239 şi s-ar putea să nu aibă necazuri mult timp. Repus în libertate, n-ar avea decât să găsească alţi cumpărători.

Zakra putea să aducă lămuriri „legendei” lui Malko, cu condiţia ca ea să facă jocul.

Apoi, totul era să acţioneze repede, înainte ca iranienii să se trezească. În mod normal, după biletele de avion, Ishan Kambiz ar fi trebuit să zboare spre Iran. Nevăzându-l, comanditarii săi se vor nelinişti, dar – comunicaţiile fiind desigur dificile – s-ar putea gândi că el s-a înapoiat la Budapesta.

Ceea ce trebuia, în primul rând, era de a evita orice publicitate intempestivă la moartea lui Kambiz şi a celor trei gărzi de corp. Asta se putea obţine cu colaborarea autorităţilor braziliene. Era rândul CIA să arunce în bătălie toate mijloacele de care dispunea.

Din partea lui Pavel Saharov, Malko vedea mai puţin pericol imediat. Aparent, nu avea legătură directă cu Kambiz. Văzându-l debarcând la Budapesta pe „procuristul” iranianului cu milionul de dolari, rusul n-ar avea de ce să fie neîncrezător, cu atât mai mult cu

cât povestirea ar fi confirmată de Zakra.

Mai rămâneau, totuşi, chestiunile neprevăzute care puteau declanşa o catastrofă.

Zakra putea trăda. Exista poate un cod între Saharov şi Kambiz. Iranienii se puteau manifesta mai devreme decât fusese prevăzut…

Lista era lungă şi deloc limitativă… Zakra ieşi prima din ascensor, încadrată de Chris şi Milton. Traversară holul invadat de poliţiştii brazilieni. Prudente Freitas rămânea pe loc pentru a evita curiozitatea colegilor de la poliţia din Rio, aşteptând ca Malko să facă intervenţiile necesare.

La câţiva metri de intrare, un mic grup de curioşi înconjura un perimetru delimitat cu panglici galbene unde o pată întunecată murdărea trotuarul de mozaic, locul exact unde Ishan Kambiz îşi terminase existenţa. O salvare luase de mult timp ceea ce rămăsese din corp.

Cursa contra cronometru începea.

Malko o lăsă pe Zakra la hotel în paza gorilelor şi o întinse direct la consulatul american. Era urgent să se comunice la Langley numele omului care vindea plutoniu 239.

*

* *

Boeingul 737 al lui Air France îşi începu coborârea spre Budapesta. Zakra îşi deschisese ochii de câtva timp şi privea peisajul cu un aer absent.

Malko aflase puţine lucruri noi de la ea. Descrierea fizică a lui Pavel Saharov şi câteva detalii asupra vieţii pe care o ducea la Budapesta. Ea nu-i cunoştea nici măcar numele. De câteva ore, datorită celor de la Langley, Malko ştia mai multe.

Calculatorul central, care avea în memorie mii de nume, spusese totul despre generalul KGB, Pavel Ivanovici Saharov. O carieră destul de ştearsă, care nu-l dusese niciodată în afara frontierelor Uniunii Sovietice, afară de o perioadă de trei ani în Siria. În restul timpului, avusese diferite funcţii la al Doilea Directorat, responsabil cu securitatea internă, până la ultimul său post, la MSB, ca director al subdirecţiei însărcinate cu protecţia nucleară.

Îşi dăduse demisia din KGB cu trei luni mai devreme, aranjându-şi drepturile la o pensionare bine meritată de 1176 ruble pe lună. Exact cât să nu moară de foame.

Din fericire, preluase preşedinţia societăţii ISOTOP ale cărei activităţi legale prosperau.

Zakra se redresa în scaun, brusc nervoasă. Totuşi, călătoria de la Rio se petrecuse fără probleme. Graţie presiunilor de la FBI şi CIA, poliţia de stat clasase fără urmare moartea lui Ishan Kambiz, atribuind-o unei sinucideri ca urmare a unei depresii.

Cu atât mai mult cu cât CIA obţinuse de la Poliţia Federală autorizaţia de a se stabili o reţea discretă de legătură privind telefoanele iranianului. Astfel, corespondenţii săi auzeau, printr-o voce portugheză, că pentru mai multe săptămâni *senhor* Kambiz era în călătorie. Pentru cei trei morţi, fusese mai simplu: ei fuseseră transportaţi la morgă fără niciun document de identitate, fiind găsiţi pe căile publice.

Americanii obţinuseră chiar ca certificatul de deces să fie stabilit pe numele de Emilio Souza, unul din cele două paşapoarte false ale iranianului. Nicio publicitate nefiind făcută acestui deces, iranienii n-ar descoperi imediat moartea lui. Până atunci, trebuia ca Malko să încheie operaţiunea. Privea câmpiile înzăpezite de dedesubtul aparatului. În trei zile, CIA lucrase bine. El sosea la Budapesta cu o identitate complet nouă: Herr Rudolf Müller, cu un birou la Frankfurt pe Main, reluând sigla uneia din infrastructurile lui Ishan Kambiz. Era vorba în realitate de un punct de contact al CIA, iar telefonul ajungea în biroul şefului de birou de la Bonn.

Din acest punct de vedere era acoperit. Exista o şansă minimă ca ofiţerul KGB, Pavel Saharov să-l cunoască fizic. Puţin probabil, pentru că el nu lucrase niciodată cu Primul Directorat, cel în contact cu străinătatea. O singură necunoscută: Zakra. Tânăra kyrgyzsă ţinea soarta lui în mâinile ei. Din fericire, exista atracţia paşaportului, a banilor şi o viaţă nouă în Vest.

„737” îşi scoase trenul de aterizare şi kyrgyzsa se întoarse spre Malko.

— Sosim, spuse ea indiferentă.

Călătoria se terminase cu bine. Graţie rapidităţii sosirilor şi

plecărilor de la Roissy 2, avuseseră timpul să facă o escală la Paris pe care Zakra voia să-l vadă cu orice preţ. În trecere, ea se topise în faţa unei somptuoase rochii de seară Balenciaga, toată în dantelă neagră, cu decolteu amplu, pe care Malko n-o putuse refuza tinerei kyrgyzse.

— Ştii ce trebuie să faci?

— Da. Mă duc să-l văd pe Pavel. Îi spun că ai venit cu mine, şi că, înainte de a-l vedea, vrei să-i plăteşti colierul, iar el să-ţi transmită numărul de cont bancar.

— Şi pe urmă?

— Vrei să-l întâlneşti pentru a termina afacerea cât mai repede cu putinţă.

— Unde stai?

— Ca înainte, cred, în apartamentul lui Karim, în spatele hotelului *Penta*. Ţi-am dat adresa.

Şocul roţilor pe pistă.

— Te va descoase, desigur, sublinie Malko. Vorbeşti cât mai puţin posibil. L-ai văzut pe Ishan doar o dată, în seara balului de la *Scala*, unde i-ai dat mesajul. El mi te-a prezentat, apoi ne-am întâlnit la aeroport.

— Şi rănile?

— Ai fost atacată pe plajă de derbedei. Ne despărţim la aeroport. E posibil ca el să te supravegheze. Eu mă duc la *Hilton*. Îmi ştii numele. Rudolf Müller. Ajunge. Fii atentă, dacă lucrurile merg rău, se va agăţa mai întâi de tine.

— Ştiu, suspină Zakra.

CIA decisese să nu pună deocamdată la curent autorităţile ungare. Cât despre plutoniul 239 din colier, acesta se găsea deja în Statele Unite.

Poliţistul de frontieră frunzări distrat paşaportul german al lui Malko şi i-l înapoie cu un surâs larg. Ungurii contau mult pe vecinii lor din Vest pentru a-şi redresa economia.

*

* *

Pavel Saharov avea o senzaţie neclară, o uşoară, foarte uşoară anxietate care-i producea arsuri la stomac. O privea pe Zakra,

bronzată, cu sânii debordând, aţâţătoare, strânsă într-o rochie braziliană lipită ca o mănuşă şi nu mai lungă decât un tricou. Chiar şi cicatricele care-i presărau pulpele, abdomenul şi sânii nu o urâţeau. Aşezată la bar, ea bea un *Cointreau on ice*, pălăvrăgind cu celelalte animatoare ale *Edenului* care îl beau ruseşte, ca pe vodcă.

Rochia sa imitaţie de panteră declanşa fantasmele clienţilor care, toţi, o doreau. Cu un gest dispreţuitor, ea îi trimitea spre alte femei.

Deodată, îl observă pe Pavel Saharov care-i făcea semn, la intrarea culoarului ducând la biroul său. Ea alunecă de pe taburet şi-l ajunse, apoi îl urmă în birou şi închise uşa după ce intrară.

— Ce este? întrebă ea.

— Te priveam prin ecranul de control, zise el. Mi-a venit cheful să te văd mai de aproape.

Zakra făcu un pas înainte şi se apropie de el, ţopăind.

— Ei bine, iată-mă.

Cu toată stăpânirea de sine, Pavel Saharov simţi un şuvoi de lavă invadându-i rinichii. Nimeni nu rezista magnetismului sexual al Zakrei. Ea aşează vârful unui escarpen pe un scaun şi rochia i se ridică aproape până la pubis, descoperind un slip negru minuscul pierdut în mijlocul sexului. Privirea i se cufunda în cea a lui Pavel, cu un surâs caraghios care-i răsucea puţin gura. Femeia cotrobăi pe nevăzute, sfârşind prin a găsi ceea ce voia.

Pavel Saharov nu avu nici măcar de ridicat rochia imitaţie de panteră. Ghidat de degetele abile ale Zakrei, el se înfipse în ea dintr-o singură lovitură. Tot corpul tinerei femei fremăta, iar ea îl muşcă de gât pentru a nu urla. Însă în momentul în care ea îl credea în plină euforie, cu pântecul plin de el, rusul o întrebă calm:

— Mi-ai spus chiar totul despre călătoria ta?

Zakra avu o tresărire de furie.

— Măgarule! La asta te gândeşti tu când mă regulezi?

Era ca un cerc de fier ce-l strângea pe Pavel Saharov care cedă brusc. Era pentru prima oară când kyrgyzsa îi vorbea pe acest ton şi asta îi inspiră încredere. Cu îndoielile spulberate, el o sprijini de birou şi se puse s-o lucreze cu lovituri puternice.

Când explodă în fundul pântecelui ei, Zakra tremură din toate încheieturile, cu machiajul curgându-i pe obraz.

După ce-şi reluă respiraţia, rusul se desprinse şi zise cu o voce neobişnuit de dulce:

— Întoarce-te în sală. Am de lucru aici.

Zakra îşi trase rochia şi se supuse. Reveni în sală cu un mers unduitor, lasciv, balansând crupa sa incendiară, părul lucitor pe umeri. Cea mai frumoasă sălbăticiune a sexului ce se putea imagina! La Olimpiada incendiatoarelor, ar avea medalia de aur. Se opri într-o boxă, cu un Cointreau în faţă, cu pântecele încă arzând. De la călătoria în Vest, nu mai bea vodcă. La înapoiere, trăia într-o teroare ascunsă, permanentă. Pavel Saharov părea să fi crezut povestea ei, dar nu ridicase nici degetul cel mic spre a-l contacta pe procuristul lui Ishan Kambiz. La fiecare secundă, Zakra se aştepta ca el s-o convoace în biroul său pentru a o lăsa despicată de vie de ceceni.

Pavel îi inspira o teamă animalică din cauza răcelii sale, a stăpânirii sale. Părea a nu fi decât creier. Chiar şi când făcea dragoste părea detaşat, pe când toţi bărbaţii întâlniţi de Zakra ar fi făcut turul Pământului târându-se pentru dreptul de a se servi de corpul ei magnific. Ea avea impresia că, dacă spărgea această carapace de gheaţă, i-ar fi mai puţin teamă de el, iar el i-ar putea ascunde mai greu adevăratele gânduri. De mai multe ori, după înapoiere, ea îl provocase sexual fără a obţine altceva decât o strânsoare călduţă.

Era prima oară când îl vedea dezlănţuit, iar ea simţea instinctiv că furia ei autentică fusese cea care dărâmase barierele rusului.

Îşi udă buzele în Cointreau şi începu să sugă un cub de gheaţă. Numai să se termine cu bine această poveste.

*

* *

Aproape liniştit, Pavel Saharov trase din mica sa ţigară de foi. Biroul lui era o oază de calm în mijlocul *Edenului*. Din fericire, căci avea din totdeauna oroare de cabarete, muzică modernă şi prostituate. Făcuse un efort considerabil asupra lui însuşi ca să intre în pielea unui mafiot. Dar nu era decât provizoriu. În câteva săptămâni, luase locul lui Karim Nazarbaiev şi era perfect aşa. Cine ar fi bănuit că un prăpădit de mafiot ucrainean face trafic cu plutoniu 239? Era în fiecare seară la *Eden* şi continua politica predecesorului său,

acaparând, încetul cu încetul toate localurile de noapte din Budapesta.

Doar trei din oamenii lui ştiau cine era el cu adevărat. Pentru ceilalţi, el venea de la Moscova, după înţelegere cu mafia din Kiev. Ungurii nu-l puteau repera. De câte ori trebuia să telefoneze în Rusia, se ducea la poştă. Mesajul transmis de Zakra îl lăsase perplex şi uşor neliniştit.

Aparent, şi aşa cum fusese prevăzut, Zakra servise de comisionar fără ca ea să înţeleagă despre ce era vorba. De mai multe ori, ea îi vorbise despre colierul predat de ea iranianului cu ocazia Balului Travestiurilor şi era semn bun. După ea, Kambiz i-l luase pentru ca ea să nu-l piardă şi uitase să i-l dea înapoi. Pavel hotărâse să-i ofere altul.

Astă-seară, atitudinea Zakrei îi înlăturase ultimele îndoieli asupra unei posibile trădări. Deschise un buzunar interior al hainei printr-un fermoar şi luă de acolo un carnet. După ce-l deschise la pagina cuvenită, mâzgăli ceva pe o foaie de hârtie, o îndoi şi o puse într-un plic. Apoi, închise biroul şi intră în sala *Edenului*.

Zakra era într-un colţ, singură în faţă cu al său *Cointreau on ice*, unde nu mai erau cuburi. Muzica asurzitoare făcu să-i vibreze dezagreabil timpanele. Se duse s-o întâlnească şi-i întinse plicul.

— Du asta la *Hilton*, îi ceru el.

Capitolul XIV

— Asta merge?

Micul bărbat firav cu ochi foarte albaştri, care păreau mereu înecaţi în lacrimi, arbora o expresie atât de speriată, încât devenea comică. Malko compară unul din documentele pe care le deţinea, găsit în servieta diplomat a lui Ishan Kambiz, cu cel pe care i-l întindea Mark Tyselman, specialist în falsuri de la *Technical Division* din Langley. Era un ordin de virament de un milion de dolari în beneficiul unui cont indicat de Pavel Saharov, cu o semnătură perfect imitată a lui Ishan Kambiz, urmată de codul secret găsit de Malko în hârtiile sale.

— Perfect, zise Malko. Ce credeţi?

— Pe de-a întregul uluitor, recunoscu şeful biroului CIA de la Budapesta.

Mark Tyselman sosise de la Londra cu trei ore mai devreme şi se pusese imediat pe treabă, într-un birou vecin cu al lui Alan Spencer.

— Aţi descoperit ceva despre acest cont? întrebă Malko.

— Nu, mărturisi americanul. Este la Zürich, în numele unei *Anstalt* din Liechtenstein unde este imposibil de descoperit adevăratul proprietar. Noi îl avem în calculator, dar este prima oară când apare.

— Poate proveni din Rusia? întrebă Malko.

— Bineînţeles, confirmă Alan Spencer. Oricine poate deschide acest gen de cont total protejat. Ar trebui o anchetă lungă pentru a-l găsi pe adevăratul beneficiar. Noi ştim că mulţi *aparatcici* sovietici şi membri ai KGB şi-au deschis conturi străine numerotate sau secrete.

În seara din ajun, Malko găsise un plic la recepţia de la *Hilton*, având doar acest număr de cont şi titlu. Acum, era gata să vireze banii prin debitul contului „iranian” al lui Ishan.

— Când speraţi o reacţie? întrebă şeful de birou CIA.

— După părerea mea, foarte repede, făcu Malko.

Un virament nu lua decât câteva ore.

Dacă Pavel primea milionul de dolari, erau multe şanse ca el să accelereze negocierile.

— Numai să meargă! suspină americanul.

Ideea de a folosi banii iranianului pentru a întoarce situaţia îl umplea de o sfântă bucurie, colorată totuşi de o vagă nelinişte.

— Şi iranienii?

— Mă gândesc la asta, zise Malko. N-avem niciun mijloc să ştim unde sunt, dar eu am o pistă de explorat aici, la Budapesta.

Aşteptând reacţia lui Saharov, avea cu ce să se ocupe. Pentru moment, era mai bine să se păstreze la distanţă de apetisanta kyrgyzsă… Au decis să nu exercite nicio supraveghere împrejurul *Edenul* sau al uzinei dezafectate de pe *Révész utca*, pentru a nu risca să fie alarmat Pavel Saharov.

*

* *

Staţionat pe o oprire de autobuz, exact în susul străzii Alkotmány, Malko supraveghea intrarea restaurantului *Semiramis*. Făcuse mai întâi un tur. Jos, un mic bar unde o chelneriţă servea *chawermas à la*

Beyrouth cu suc de fructe. Sala de sus era minusculă, cu un plafon atât de jos, că abia puteai sta în picioare. O familie tocmai îşi lua dejunul: în spate, două mese erau libere.

Lui Malko începea să-i fie foarte foame, când o maşină, un vechi Mercedes 240 verde, se opri în faţa restaurantului. Ieşiră din el trei bărbaţi, vizibil din Orientul Mijlociu, care pătrunseră în restaurant. Malko avu un mic şoc în inimă. Unul dintre ei era cel pe care-l zărise în uzina dezafectată, cel care trăsese asupra lui fără să-l vadă.

Traversă strada, luă numărul maşinii şi o întinse din nou la ambasadă. Graţie lui Ferencz Korvin, fostul poliţist de la MVA reconvertit în taximetrist, care-i furnizase numele *Semiramis*, găsise, în sfârşit, o pistă care l-ar scuti de probleme grele. Dacă iranienii bănuiau o manipulare, vor face totul spre a-l preveni pe vânzătorul de plutoniu 239, probabil prin reţeaua lor instalată la Budapesta.

*

* *

Undeva la Damasc, Mehdi Shimran ridică telefonul şi ceru la poştă să i se dea un număr de la Rio. Cum suna dintr-un apartament aparţinând Mukbarat-ului (Serviciile speciale siriene), obţinu legătura în câteva minute.

O voce, stil femeie de serviciu, îl anunţă în portugheză că *sehnor* Kambiz era în călătorie, aşa că nu mai insistă.

Mehdi Shimran era mâna dreaptă a ayatolahului Said Mohajerani, vicepreşedintele guvernului iranian responsabil cu proiectul „Darius”. Două miliarde de dolari erau alocate acestui proiect. Achiziţia armei nucleare era obsesia numărul unu a ayatolahilor. Pe patul de moarte, Khomeini îi îndemnase pe prietenii săi să controleze tehnologia nucleară, pentru a face din Iran puterea principală a regiunii, fără a mai vorbi de nenumăratele utilizări ce s-ar putea obţine din proiectilele nucleare graţie grupurilor Hezbollah controlate de ei în lumea întreagă, cu posibilităţi de şantaj încă neegalate.

Trei zile mai devreme, Mehdi Shimran îl aşteptase în zadar pe Ishan Kambiz la sosirea cursei Zürich–Teheran. Desigur, niciunul din pasageri nu purta vreunul din numele de împrumut ale iranianului, dar Kambiz era neîncrezător şi putea să fi folosit un alt patronimic.

Mehdi Shimran mai aşteptase şi ziua următoare. După care, luase avionul până la Damasc unde începuse să-l caute pe Ishan Kambiz, plecând de la o bază Hezbollah protejată de Serviciile siriene… Era intrigat, dar încă nu neliniştit.

Desigur, îi fuseseră puse la dispoziţie sume colosale. Iranul închidea ochii asupra unor mici detalii precum dobânzile, însă Kambiz era un om sigur… La Beirut, servitorii săi nu ştiau nimic. Evident, apartamentul de la Rio era gol. Birourile din Germania erau pe automat. Nu mai rămânea deci, decât o ipoteză. Pentru un motiv necunoscut, Ishan Kambiz fusese obligat să plece la Budapesta sau la Moscova. Asta era mai degrabă un semn bun… Totuşi, pentru a fi liniştit, iranianul prefera să verifice.

Dacă Ishan se găsea la Budapesta, luase neapărat contact cu ambasada Iranului de acolo. Începu deci să întocmească o telegramă secretă destinată responsabilului Savamei în post la Budapesta, cerându-i informaţii. El era cel care-l asistase pe Ishan Kambiz cu ocazia ultimului său sejur în Ungaria.

*

* *

Malko examina intrigat un prospect care tocmai i se strecurase pe sub uşă. Un pliant roz lăudând deliciile unui local, *Pink Pussy Oats*. Într-o limbă aproximativă, se promiteau multiple fericiri viitorilor clienţi: *top-less dancing, shows* de lesbiene, *striptease*, precizându-se că se putea profita şi de un „serviciu complet”, graţie delicioaselor „pisici roz”.

Malko ar fi aruncat prospectul, dacă o mână necunoscută n-ar fi scris în diagonală *Spectacolul începe la ora unsprezece*.

Nu auzise vorbindu-se niciodată de *Pink Pussy Cats*, însă asta semăna tare mult cu răspunsul la viramentul din ajun făcut în beneficiul contului lui Pavel Saharov. Acesta din urmă primise banii şi accepta să-l întâlnească pe Malko. Nu mai trebuia decât să fie prevenită şi CIA.

Şeful de birou CIA îi primi imediat şi, după ce-l ascultă pe Malko, sugeră:

— Chemaţi-l pe Tibor Zala, el trebuie să cunoască locul. Am vorbit

azi-dimineaţă cu el, era acasă.

Malko nu-l mai văzuse pe *stringerul* CIA, era însă o idee bună.

Ar fi preferat un contact cu Zakra, însă tânăra kyrgyzsă rămânea invizibilă, iar el nu îndrăznea să se aventureze la *Eden*, nici să se ducă la ea. Oficial, de-abia o cunoştea.

— Am o veste bună, anunţă Alan Spencer, l-am identificat pe omul de la *Semiramis*. E vorba de un salariat al ambasadei iraniene, Cirus Tadjeh. Face echipă cu un alt iranian, Ali Ghotbi. NBH-ul este convins că e vorba de doi membri al Serviciilor speciale secrete. Oficial, sunt gărzi de securitate. Maşina este pe numele ambasadei.

— Ei sunt probabil cei care l-au ucis pe Ştefan Sevcenko şi pe cei doi ceceni, încheie Malko.

— Probabil. Adineauri am trimis o notă la NSA cerându-le să intercepteze toate comunicaţiile telefonice între Teheran şi această ambasadă.

Pentru moment, această pistă nu ducea nicăieri, însă, la nevoie, reprezenta o binevenită asigurare, Malko se angajase să facă a-i parveni un kilogram de caviar şi o sticlă de Johnnie Walker rezidentului KGB. Indirect, graţie lui, îi identificase pe iranieni.

Se instală la un birou vecin şi-l chemă pe Tibor Zala. Îşi stabiliră o întâlnire pentru a dejuna la restaurantul *Sipos*, în vechiul cartier Óbuda.

*

* *

Numele pieţei „Fii lui Lenin” nu se schimbase încă, dar *Sipos* era fermecător, asemenea unei braserii, cu feţele de masă în carouri şi orga Barberi de la intrare. Ca totdeauna, Tibor Zala era pe atât de placid, pe cât de masiv. Lănţişoarele sale zornăiră când strânse mâna lui Malko.

— V-aţi înţeles cu Zakra? întrebă el.

— N-a fost rău, făcu Malko fără a se compromite. Aveţi veşti de la ea?

— Nu prea, mărturisi Tibor Zala. Karim se pare că a dispărut din circulaţie şi ar fi fost înlocuit de un rus sau de un ucrainean, care continuă să dezvolte organizaţia.

— Cunoaşteţi *Pink Pussy Cats?*

— În *Wesselényi utca?* Ungurul schiţă un surâs. Este un local frecventat de mulţi celibatari. Puteţi juca, privi fetele lesbiene sau chiar consuma.

— E controlat de ruşi?

— Nu, de unul din prietenii mei. De ce?

— Mi s-a fixat o întâlnire astă-seară.

— Ruşii?

— Bănuiesc.

— În cel mai rău caz, riscaţi să fiţi violat… Dar nu sunt văzuţi prea mulţi ruşi acolo. Dacă vreţi, pot să beau acolo un pahar la bar.

— Asta m-ar aranja, acceptă Malko.

— O.K., voi fi acolo spre ora zece şi jumătate.

Se concentrară asupra gulaşului lor udat cu Tokai care se bea ca apa. Malko aştepta nerăbdător să vină seara.

*

* *

Surâsul barmaniţei în şort cu paiete spunea mai mult decât pliantul. Lucios, umed, provocator. Se aplecă pe deasupra barului şi anunţă cu o voce catifelată:

— Spectacolul este la subsol.

Sânii săi păreau a se adresa şi ei lui Malko. La etajul superior, era un fel de loggia, cu mai multe mese de poker de unde ţâşneau exclamaţii. Doi clienţi, singuri la bar, priveau cu ochi posomorâţi o bandă porno prezentată pe un mare ecran în stil american suspendat deasupra sticlelor.

Pink Pussy Cats, pe o stradă paralelă cu Rákoczi, arăta ceea ce şi era: un local de cocote cu tot ce trebuia pentru a-şi distra clienţii. Malko coborî scara în spirală, trecând prin faţa vestiarului ţinut de o animatoare în maiou aurit şi pătrunse într-o sală întunecoasă cu oglinzi pe pereţi şi un podium luminat în centru, unde două fete erau gata să facă dragoste într-o tăcere de plumb.

Ora unsprezece fără zece şi nici urmă de Tibor Zala.

Luă loc pe o banchetă rigidă ca un scaun de rugăciune şi comandă o vodcă, înainte de a privi în jur. Nimic decât bărbaţi, instalaţi pe

banchete. Nu departe de el, reperă doi extravaganţi. Cranii rase, sprâncene foarte negre, trăsături ca din topor, umeri de hamali, mâini ca nişte şunci, îmbrăcaţi în treninguri. Cei doi ocupau patru scaune… Spectacolul fetelor abia părea să-i intereseze. Malko remarcă chelneriţele care îi evitau, iar ei distonau cu restul clientei, mai curând civilizată.

Ora unsprezece şi zece. Nimeni nu se interesa de el. O ceată de fete fără sutien, îmbrăcate în corsete sau în slipuri cu dantelă, debarcă rapid din culise. Unele începură să danseze pe podium şi altele se năpustiră asupra clienţilor, ca nişte vulturi.

Mimica lor avea meritul simplităţii. Una se aşeză pe genunchii unuia dintre cele două „animale" vecine cu Malko. Bărbatul avu o mişcare de recul, însă nu părea a avea curajul de a o respinge. Liniştită, fata începu să se frece de el cu scopul de a-i declanşa erecţia… Cum el nu reacţiona destul de repede, ea îl prinse cu ambele mâini şi-l lipi de sânii săi goi. Peste tot în jurul sălii era acelaşi spectacol. Unii se aşezau cu spatele, alţii cu faţa.

Reacţiile clienţilor erau variate. Unii râdeau prosteşte, mulţumindu-se să suporte pasiv acest chilipir. Alţii profitau pentru a pune mâinile peste tot unde puteau. O muzică îndrăcită ritma această neaşteptată prestaţie.

Din nou Malko privi în jur. Nici urmă de Tibor şi niciun semn de întâlnire. Pentru a-şi alunga plictisul, se amuza observând fata ce încerca să-l excite pe cel numit de el „Bestia". Îşi mai ameliorase tehnica: cu spatele spre partener, ea îşi fixase escarpenii de o parte şi de alta a „victimei", în fundul banchetei, şi se sprijinea cu antebraţele pe un taburet plasat în faţă. În acest fel, sexul său, protejat doar de un slip de dantelă neagră, era în contact direct cu josul pântecelui clientului. Faţa acestuia din urmă era violetă, respira ca nişte foale de forjă şi Malko avu impresia că era pe cale să-i smulgă fetei sânii, atâta îi frământa.

Muzica se opri brusc şi, ca un zbor de vrăbii, fetele-şi abandonară clienţii, fugind spre culise. Toate, în afară de una. În momentul în care sărea de pe genunchi, „Bestia" îi încercuise talia cu enormele lui mâini, ţintuind-o pe taburet. Ţipătul ascuţit pe care ea îl scoase nu avu efect. Cu un mormăit sălbatic, omul prinse slipul de dantelă şi-l

smulse. Asta nu era prevăzut în contract şi fata voia să scape. Imposibil. Sub privirile uluite ale altor clienţi, „Bestia” cotrobăi febril în trening şi scoase un membru impozant. Aparent, nu-i plăceau gustările… Fata ţopăia mereu pe taburet. Cum ea tot încerca să se ridice, el îi prinse ceafa cu brutalitate şi o turti literalmente în faţa lui.

— Stop!

Patronul ţâşni spre grup, însoţit de mai multe fete. Vecinul „Bestiei” se ridică la rândul său, făcu un pas înainte, dar patronul avu impresia că se loveşte de un zid de beton. Cu un singur dos de palmă, celălalt îl expedie pe bancheta din faţă. Cum colegele victimei continuau să piuie, el scoase deodată de sub trening un cnut de cazac şi începu să le biciuiască din toate puterile, urmărindu-le până pe podium. Urletele lor se confundară cu ţipătul ascuţit al fetei pe care enormul tip se lăsase căzând cu toată greutatea, ţintuind-o pe taburet ca pe un fluture.

El se ridică după ce se introduse solid în ea, o puse în picioare, având un braţ în jurul taliei ei, şi începu să o violeze. Fiecare lovitură o făcea să tresară ca o marionetă stricată. El explodă cu un muget, se smulse din ea şi o aruncă pe catifeaua neagră a podiumului.

Înainte de a se aranja şi reaşeza paşnic…

Mai multe lucruri se petrecură atunci simultan. Patronul reveni la atac, cu doi „curăţitori”, Malko zări la intrare silueta masivă a lui Tibor Zala şi o animatoare se apropie de el.

— Dumneavoastră sunteţi *herr Müller?* ţipă ea spre a domina muzica şi urletele.

— Da, zise Malko.

— Sunteţi chemat la telefon. La bar.

El îşi croi drum prin mijlocul gâlcevii şi îl ajunse pe Tibor, solid ca un crucişător.

— Ce se întâmplă? întrebă ungurul.

— Tipul a violat o fată, explică Malko.

— E cecen, remarcă Tibor, mă întreb ce face aici cu colegul său.

Malko ajunse la telefon. O voce necunoscută spuse imediat:

— *Herr Müller*. Doi din oamenii mei vă aşteaptă pentru a vă conduce la mine. Ceceni. Întrebaţi şi se prezintă. Sunt dezolat, nu v-am putut chema mai devreme.

Malko se întoarse spre Tibor şi-i explică situaţia. Ungurul urma să facă pe mediatorul şi, câteva clipe mai târziu, la un semn al lui Tibor, Malko se îndreptă spre cei doi ceceni şi le spuse în rusă:

— Eu sunt Müller. Pe mine mă aşteptaţi?

— Da, răspunse de îndată „violatorul”, patronul ne-a spus să venim să vă luăm, dar nu vă cunoşteam.

Se ridicară şi nimeni nu se opuse la ieşire. Într-o linişte de moarte, Malko urcă scara, încadrat de cei doi ceceni.

Ajunşi afară, unul dintre ei îl anunţă:

— Trebuie să vă legăm la ochi.

Malko nu aprecie gestul, însă era dificil să se opună… I se înnodă solid un prosop murdar la ochi şi fu condus până la o maşină care porni imediat. Unul dintre ceceni era aşezat lângă el, celălalt în faţă. Cursa dură vreo douăzeci de minute, cu toată viteza. Apoi îl puseră să coboare şi să traverseze o stradă. Simţi un gol inegal sub tălpi, apoi o scară. În sfârşit, îl aşezară pe un scaun.

Abia atunci i se scoase legătura de la ochi.

Se găsea într-un loc pe care-l recunoscu imediat: sala de cultură fizică unde îl condusese Zakra la a treia lor întâlnire, în subsolul uzinei dezafectate. Cei doi ceceni stăteau lângă uşă, bălăngănindu-şi braţele. Se auzi zgomot de paşi şi un nou-venit pătrunse în sală.

Malko avu impresia că temperatura cobora. Necunoscutul, înalt, blond, cu jumătate din craniu chel, cu ochi albaştri inexpresivi, o gură groasă şi bine desenată, însă total lipsită de senzualitate, ca cea a unui peşte, cu urechile uşor dezlipite, evoca un ofiţer SS din cel de-al doilea război mondial. Privirea sa glacială se aţinti asupra lui Malko, iar el întrebă cu o voce egală:

— Cine sunteţi dumneavoastră, *herr* Müller?

Capitolul XV

Malko susţinu privirea necunoscutului. Aşa arăta cel care avea optzeci de kilograme de plutoniu de vânzare, ex-generalul Pavel Ivanovici Saharov. Evident, nu avea alura unui mafiot ordinar, ci mai curând siguranţa de fier a unui înalt funcţionar sovietic. În plus, ceva

inuman, un fel de dispreţ, o rigiditate interioară ce se întrezărea. Acest om ucidea – probabil – cum se striveşte o insectă.

— Ştiţi, cine sunt, răspunse Malko cu acelaşi calm. În schimb, eu nu ştiu cine sunteţi dumneavoastră.

După o scurtă tăcere, necunoscutul zise:

— Numiţi-mă Pavel.

— Aţi primit banii? întrebă Malko.

— Ce bani?

Ochii luminoşi ai lui Malko nu clipiră.

— Plata colierului, un milion de dolari pe care i-am virat în contul pe care mi l-aţi indicat dumneavoastră. N-a fost făcută operaţia?

Fără îndoială, satisfăcut de răspunsul său, Pavel Saharov înclină uşor din cap.

— I-am primit, dar eu trebuia să mă întâlnesc cu un anume Ishan Kambiz. Aşa era convenit. De ce nu este aici el?

— A fost nevoit să plece, zise Malko. Eu sunt colaboratorul său direct şi am toate împuternicirile pentru a trata cu dumneavoastră după cum aţi putut constata.

— Când revine?

— Nu ştiu. Cred că, în orice caz, preferă să nu vină la Budapesta în acest moment, este prea uşor reperabil.

— Deci n-o să-l mai revăd?

— Nu imediat. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Dumneavoastră veţi primi banii aşa cum s-a convenit. Eu sunt cel care va veghea la bunul mers al operaţiunilor.

Pavel Saharov nu răspunse imediat. Părea să mediteze la ceea ce-i spusese Malko.

— Vreţi să spuneţi, zise el, că dumneavoastră trebuie să vă livrez marfa?

— Absolut. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Puteţi debloca banii?

— Pot, afirmă Malko. Aveţi vreun plan?

Tăcere, apoi Pavel Saharov zise:

— N-am fixat încă toate detaliile. Clienţii dumneavoastră sunt mulţumiţi de eşantioane?

— Nu ştiu încă. Le-am transmis, făcu Malko, şi – dacă nu va fi cazul

– voi şti şi totul va fi repus în discuţie. Puteţi să-mi spuneţi ce uzină produce acest plutoniu?

— Nu.

Răspunsul pornise sec, ca o împuşcătură. Ar fi fost prea frumos. Malko nu insistă, apoi se ridică.

— Acum, că ne-am cunoscut, aveţi ceva să-mi spuneţi?

Pavel Saharov îl observa, vizibil intrigat.

— Sunteţi sigur că nici dumneavoastră, nici mister Kambiz n-aţi fost supravegheaţi?

Malko ridică uşor din umeri.

— Tot aşa de sigur cât puteţi fi dumneavoastră. Suntem expuşi aceloraşi riscuri. Când ne revedem?

— Vă anunţ curând, zise sovieticul.

— Puteţi aranja să fiu însoţit la plecare?

— Bineînţeles.

Aruncă un ordin cecenilor care se apropiară, unul ţinând eşarfa. Când o petrecu peste faţa lui Malko, acesta din urmă auzi vocea lui Saharov întrebând:

— Vă numiţi cu adevărat Müller?

— Vă numiţi cu adevărat Pavel? replică Malko cu aceeaşi monedă.

Tăcere, apoi rusul insistă.

— Unde aveţi baza?

— În Germania, sunt german.

Era deja împins spre ieşire.

Refăcu acelaşi traseu în sens invers şi se regăsi în maşina care-l adusese. Zece minute mai târziu se opri, iar el îi auzi pe vecinii săi coborând, apoi vehiculul plecă din nou. Îşi smulse eşarfa şi descoperi spatele lat al şoferului. Acesta se întoarse cu un surâs ştirb, de canalie.

— Deci ne reîntâlnim?

Era Ferencz Korvin, fost la MVA, bărbatul care-i anunţase uciderea lui Karim Nazarbaiev şi care ştia că Malko era deja la Budapesta cu o săptămână mai devreme. Un pericol mortal pentru el.

*

* *

Fostul poliţist îl privea rânjind în retrovizor. Malko reuşi să surâdă.

— Ce faceţi aici?

— Lucrez noaptea. Toate drăciile puţin delicate. Când v-au îmbarcat adineauri, eram sigur că am să vă revăd. Acolo se petrec lucruri caraghioase, dar eu îmi ţin fleanca.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cecenii au ciupit un arab. Ei cred că el le-a omorât prietenul. Atunci s-au ocupat de el acolo, în *Révész utca*. Când au terminat, l-au pus într-un sac. Nu mai avea niciun os intact. Sunt periculoşi, încă unul care a fost dat să îngraşe ştiucile şi somnii din Dunăre. Eu mă ocup de strâns gunoaiele…

Maşina urca greu dealul de-a lungul meterezelor schitului ce adăpostea *Hiltonul*. Malko se gândea. La urma urmei, putuse foarte bine, la cererea lui Kambiz, să fi anchetat cazul lui Karim Nazarbaiev, în urma incidentului din strada Lendvay.

Ex-poliţistul se opri în faţa *Hiltonului*, gata să râdă.

Malko îi lăsă un bacşiş generos. Putea să-i folosească, dar trebuia neapărat să reia contactul cu kyrgyzsa.

*

* *

Pavel Saharov goli al treilea pahar cu vodcă. În faţa lui, Zakra, din nou îmbrăcată într-una din rochiile sale colante, aşezată într-un fotoliu adânc, morocănoasă, îl observa, ascunzându-şi neliniştea.

— Ce crezi de Müller? întrebă el.

Zakra încerca să păstreze o expresie indiferentă.

— Nimic. Nici măcar n-am stat alături în avion. Pare prudent. Tipul la care m-ai trimis tu la Rio mi-a spus să-l tratezi ca şi cum ar fi el. Trebuie că ştie el ce face…

Se cufundă din nou în lectura unui Arlechin în maghiară, descoperind cu o bucurie fără limită romanţa sentimentală şi o devoră toată ziua. Pavel se ocupa puţin de ea. Erau patru zile de când nu mai făcuseră dragoste, iar ea era grăbită să se termine odată.

Şi să se termine cu un paşaport american!

— Te duci la acest Müller, făcu deodată rusul.

Inima Zakrei bătu mai repede.

— Ai un mesaj pentru el?

— Nu. Vreau să strângi informaţii despre el. Mie nu-mi place tipul ăsta care apare aşa, din senin. Chiar dacă totul pare în ordine. Culcă-te cu el, cotrobăieşti puţin prin lucruri, fă-l să vorbească, pe urmă trimite-mi-l pe Grosny.

— Bine, spuse ea prost dispusă.

*

* *

— Mingea este în terenul lui, îl anunţă Malko pe Alan Spencer, e neîncrezător, din principiu. Eu cred însă că mă va contacta foarte repede. Nu-i poate fi uşor să se plimbe cu optzeci de kilograme de plutoniu 239.

— Credeţi că metalul se găseşte la Budapesta?

— Mă îndoiesc, făcu Malko. Ar fi prea riscant. Trebuie să fie depozitat undeva în Ucraina sau chiar mai departe.

De la înapoierea sa, îşi lua infinite precauţii când se ducea la ambasada americană, efectuând cel puţin două rupturi în filaj şi terminând traseul pe jos. Pavel Saharov putea foarte bine să-l supravegheze.

Se duse în Piaţa Vörösmarty unde-şi lăsase Mercedesul şi ajunse la *Hilton*. Intrând în hol avu un şoc. Zakra era instalată într-un fotoliu, în faţa uşii, încotoşmănată în mantia sa. Se ridică şi alunecă spre Malko, o târfă cât două.

— Sunt în misiune oficială, anunţă ea de îndată, cu un surâs în colţul gurii.

— Ai ceva să-mi transmiţi? întrebă Malko, cu inima tresărindu-i.

— Da, oarecum. Urcăm?

Abia ajunsă în cameră, îşi desfăcu mantia, apărând într-o rochie verde mulată care se oprea la jumătatea pulpelor, sânii crăpând decolteul. Când se lipi de el, rochia i se ridică şi mai mult şi ea murmură:

— Misiunea mea e foarte simplă: să mă regulezi…

Îi povesti ce se petrecuse şi, întovărăşindu-şi gestul cu cuvintele, îşi dădu rochia peste cap. Treizeci de secunde mai târziu, era în genunchi în faţa lui, goală. Îşi dorea cu adevărat paşaportul…

Mult mai târziu, Malko îi sugeră:

— Îi vei spune lui Saharov că, în timp ce erai cu mine, a sunat telefonul, că eu ţi-am spus să te duci în baie, dar că tu ai putut totuşi să auzi. Eşti aproape sigură că vorbeam cu Ishan Kambiz, ai auzit cum i-am pronunţat numele.

Ea îl privi îngrozită.

— Nu-mi place. Aduce ghinion să te joci cu morţii.

Unde se cuibărea superstiţia! În final, Malko reuşi s-o convingă şi termină:

— Te voi invita la cină, doar asta este dorinţa lui mister Saharov.

*

* *

Sala mare a lui *Mátyas Pince* era ticsită, cu orchestra de ţigani cântând domol pentru mesele de la intrare. Masculii prezenţi nu-şi puteau smulge privirea de pe Zakra, orbitoare în rochia sa verde. Chiar şi chelnerul, suprasolicitat, îi servea cu o rapiditate de necrezut. Malko tocmai gusta un *foie-gras* la tavă, când ea îl anunţă, plină de trac:

— Pavel e gata să-i contacteze pe iranieni.

Foie-gras-ul deveni deodată foarte, foarte greu…

— Explică-te, ceru Malko.

Pavel Saharov se dovedea mai prudent decât se anticipase. Mai exista o şansă minusculă: iranienii locali nu ştiau probabil dacă Ishan Kambiz era doar un colaborator, dar chestiunea trebuia urgent terminată. Malko se hotărî instantaneu.

— Mergem la *Eden*. Vreau să-i vorbesc lui Pavel Saharov.

*

* *

— Ce-o să-i spui? întrebă kyrgyzsa speriată, când ajunseră la local.

— Să-l scutur puţin, explică Malko. Suntem amândoi pe un butoi cu dinamită. Trebuie să coborâm înainte de a exploda.

Vântul mătura Piaţa 15 Mai la nivelul inferior al podului Erzsébet, unde era garată maşina. Zakra se lipi de el.

— Mi-e teamă! mărturisi ea. Înainte, mi se fâlfâia, nu aveam decât o viaţă de rahat. Acum am un viitor. Nu vreau să mor.

— Nimic nu ţi se va întâmpla, afirmă Malko. Saharov nu ştie nimic precis.

Portarul de la *Eden* aruncă o privire spre Zakra şi-i lăsă imediat să intre, fără a-l taxa pe Malko cu cele două sute de forinţi obligatorii. Sala era pe jumătate goală, iar ei se instalară în faţa unei „go-go girl” care-şi balansa şoldurile pe un podium. Chelnerul puse în faţa lui Malko o sticlă de Moët et Chandon şi un Cointreau pentru Zakra.

— Du-te şi cheamă-l pe Pavel, ceru el.

Pavel Saharov se ivi printr-o uşă ascunsă, câteva minute mai târziu, ţeapăn ca justiţia, cu privirea mereu rece, şi se aşeză în faţa lui Malko. Primul său gest a fost de a o îndepărta pe Zakra cu un semn al capului.

— Pentru ce aţi venit aici?

— Ca să vă văd, făcu Malko. Zakra mi-a spus că aveţi un birou aici.

— Ce doriţi?

Malko se aplecă peste masă.

— Pavel, mi-aţi trimis-o pe Zakra şi eu vă mulţumesc pentru atenţie, însă eu nu sunt la Budapesta pentru regulat. În schimb, am primit un apel telefonic de la mister Kambiz.

— De unde suna? întrebă repede rusul, ignorând restul.

— Nu mi-a spus, însă comanditarii săi sunt neliniştiţi. Ei i-au încredinţat sume considerabile. Dacă afacerea nu merge, va fi obligat să le înapoieze, căci dobânzile sunt colosale. Republica Islamică are nevoi mari…

Pavel Saharov nu reacţionă, ochii săi de peşte gri-albaştri păreau tăiaţi din agat. Malko văzu doar din mişcarea mâinilor că ţintise corect…

— Ce doriţi? sfârşi el prin a întreba.

— Puteţi sau nu să-mi livraţi repede marfa?

— Sunt în măsură să o livrez, spuse calm Pavel Saharov.

— Atunci, ce mai aşteptaţi?

Muzica acoperea zgomotul conversaţiei, asta era mai eficace decât toate dispozitivele de bruiaj din lume. Rusul ezită câteva clipe.

— Înainte de sfârşitul săptămânii. Dar…

— Dar ce?

— Cum se va efectua plata?

Malko simţi un val de bucurie invadându-l. Se ajungea la punctul cheie al proiectului. El, un agent al CIA, era pe cale să cumpere cu bani iranieni plutoniu 239 de la un renegat al KGB-ului. Moment mare.

— Iată ce vă propun, zise Malko. Presupun că dumneavoastră veţi livra în mai multe etape cele optzeci de kilograme.

— Exact, confirmă Pavel Saharov.

— În acest caz, ne vom asuma fiecare un risc. De îndată ce voi fi în posesia primei livrări, voi face un virament cum l-am făcut pentru colier. Vom proceda la fel până la sfârşit, doar că vă voi plăti anticipat ultima livrare. Sunteţi de acord?

Pavel Saharov rămase tăcut mult timp, cu privirea în gol. Malko aştepta un răspuns. Nu mai era decât o problemă uşoară: nu-l interesa preţul asupra căruia rusul şi cumpărătorii săi se puseseră de acord.

— Accept, sfârşi rusul cu o voce egală.

Obrazul său nu-şi schimbase expresia. Aproape imediat, se ridică şi-i întinse mâna lui Malko.

— De îndată ce voi avea metalul, spuse el, vă voi preveni prin Zakra asupra locului şi orei întâlnirii.

Se îndreptă spre birou. Malko se ridică la rândul său, gata să plece. Zakra se instalase la bar, cu alte fete, şi nu ţinea să se eternizeze în acest loc murdar. În momentul în care el se apropie de tânăra kyrgyzsă pentru a-şi lua rămas-bun, un nou-venit pătrunse în sală. Un mijlociu-oriental cu părul creţ.

Malko îl recunoscu imediat: era Cirus, iranianul din forţa Al-Qods, asasinul prezumtiv al lui Ştefan şi al celor doi ceceni.

Capitolul XVI

Iranianul se îndreptă spre una din barmaniţe şi-i şopti ceva la ureche, după care se instală într-o boxă. Malko o ajunse pe Zakra şi se aplecă la urechea ei:

— Am chef să dansez.

— Să dansezi?

Cu siguranţă că dacă i-ar fi cerut să facă amor pe loc, ea n-ar fi fost

mai mirată. Malko o atrase spre pistă şi ea se lipi de el. Tânăra kyrgyzsă ar fi făcut pe oricine să-şi piardă capul… Malko nu vedea decât capul creţ al lui Cirus Tadjeh.

Puţin timp după aceea, Pavel Saharov apăru şi se îndreptă spre iranian. Malko simţi că i se strângea stomacul. Era exact de ce-i era teamă. Cirus Tadjeh fusese probabil convocat de Saharov ca să afle veşti despre Ishan Kambiz şi poate informaţii despre Malko. Iranianul urma să relateze ambasadei şi totul risca să explodeze.

— Îl cunoşti pe bărbatul care a sosit adineauri? întrebă el.

Cum ea întârzia să răspundă, el îi spuse brutal:

— Evident că-l cunoşti! Este unul din cei doi cu care ai avut întâlnire în uzina de pe strada Révész. Cine este?

— Un iranian, făcu ea. Nu ştiu numele, însă este cu siguranţă asasinul lui Ştefan. Poartă ceasul lui.

Creierul lui Malko se învârtea cu viteza luminii. Era sfârşitul show-ului şi avu o idee.

— Să plecăm, vino cu mine, spuse el Zakrei.

De îndată ce se aflară la intrare, el îi ceru:

— Tu ştii unde se află Grosny în acest moment?

— Trebuie să fie în camera de lângă intrare, de ce?

— Du-te şi caută-l. Te aştept afară în maşină.

Plecă să se instaleze la volanul Mercedesului. Cecenul se ivi câteva clipe mai târziu şi deschise portiera. Micii săi ochi ridaţi luceau de curiozitate.

— Am o informaţie pentru dumneavoastră, zise Malko în ruseşte. Omul care i-a lichidat pe cei doi prieteni ai dumneavoastră şi pe Ştefan se găseşte la *Eden* în acest moment. Trăncăneşte cu Pavel.

— De unde ştiţi? întrebă cecenul după un moment de surpriză.

— Ştiu, tranşă Malko. Este uşor de verificat: poartă ceasul lui Ştefan.

Cecenul se îndepărtă fără un cuvânt şi Malko îl văzu reintrând la *Eden*. Zakra veni, neliniştită să-şi reia locul.

— Ce i-ai spus?

— Nimic important, zise Malko. Mă întorc la *Hilton*. Vii?

— Nu, spuse ea, trebuie să rămân aici pentru a supraveghea fetele.

— Atunci, cheamă-mă mâine, îi ceru Malko înainte de a o porni.

*

* *

Cirus Tadjeh ieşi de la *Eden* cu capul greu. Conversaţia cu Pavel Saharov nu fusese lungă, dar pe urmă întârziase cu animatoarele. O mică rusoaică durdulie – cadou al casei – îl încălzise bine în timpul dansului şi atârna acum de braţul lui.

Ea îl trase spre un taxi oprit mai departe.

— Vino, mergem la *Penta!* Acolo locuiesc eu.

Unul din rarele hoteluri din Budapesta care accepta prostituate din Rusia. Mulţi sovietici şedeau un timp acolo. Iranianul se lăsă atras.

Se instală în taxi şi, nevăzând-o pe fată urcând, întoarse capul. Avu impresia că primeşte un urs în braţe. Un tip enorm tocmai ţâşnise prin portiera deschisă, strivindu-l de cealaltă, nişte degete noduroase se încleştară împrejurul gâtului şi îl împiedicau să scoată vreun zgomot. Necunoscutul, îi ridică brutal încheietura mâinii de sub haină, descoperind ceasul pe care iranianul îl luase de pe cadavrul rusului gâtuit. Nu mormăi decât un singur cuvânt:

— Ştefan…

Degetul său gros arăta cadranul. Cirus Tadjeh nu avu timpul să se explice. Dintr-o lovitură, asemănătoare uneia de ciocan, se trezi cu cartilagiul nasului spart. Teroarea îl paralizã. Sângele îi curgea din gură. O altă huidumă se urcă în faţă, alături de şofer. Vehiculul demară. Iranianul scoase un urlet inuman: vecinul său îi prinse sexul şi testiculele în mâna sa enormă şi, liniştit, era gata să i le strivească… Înnebunit de durere, îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, rulau de-a lungul Dunării în nordul Pestei, în zona industrială. Maşina luă o altă direcţie şi se opri în faţa unei clădiri fără lumină pe care el o recunoscu imediat: uzina dezafectată. Dacă nu reuşea să fugă acum, era pierdut… Făcu pe mortul şi, când Grosny îl aruncă afară, reuşi să se degajeze şi s-o ia la fugă…

Şoferul de taxi porni imediat în urmărirea lui, urcând pe trotuar. Un şoc violent în picior: iranianul se rostogoli pe jos, cu tibia spartă. Un minut mai târziu, cei doi ceceni erau deasupra lui. Îl durea totul atât de tare, încât îşi pierdu cunoştinţa. Ei îl târâră de picioare ca pe un cadavru până la uzină, în timp ce ex-poliţistul de la MVA gara

puţin mai încolo şi-şi aprindea pipa, mai curând satisfăcut: o seară ca aceasta îi aduce mulţi forinţi. Lui îi plăcea să se ocupe de curăţenie.

*
* *

Cei doi ceceni nu vorbeau. La ce bun? Mai întâi, încercară să-l facă pe iranian să stea în picioare. Cu tibia fărâmată, era dificil… Apoi îl lăsară să cadă pe ciment, după care Grosny îşi luă elan şi căzu peste abdomenul lui cu toată greutatea. Se auzi un zgomot greţos, când peritoneul plesni literalmente. Cirus Tadjeh scoase un suspin înfiorător şi avu câteva convulsii.

Asta nu era suficient. Grosny îi smulse blugii şi prinse, prin slip, organul sexual al victimei între cele două enorme mâini ale sale şi se puse pe strâns.

Durerea era atât de puternică, încât iranianul apucă să mai facă vreo două salturi de crap. Urlete delirante ieşeau din gâtlejul său, terminându-se cu chiţăituri disperate. Trebuia ceva mai mult spre a-i înduioşa pe cei doi ceceni. Era metoda folosită în ţara lor pentru hoţi. Pe rând, ei începură să sară cu cele 120 kg ale lor pe membrele victimei, spărgându-i oasele unul câte unul… Braţele, pe urmă picioarele, pulpele. Asta era un fel de finisaj. Continuau să sară, când Cirus Tadjeh nu mai dădea niciun semn de viaţă. Nu mai era decât o zdreanţă pe care ei continuau s-o ciocănească într-un gen de rit dement, ca dobermanii care se mai înverşunează pe hoţul deja mort.

Când terminară, Pasdaranul semăna cu un sac de cârpe, nu mai avea formă umană, capul i se dublase în volum, materiile fecale îi ieşiră pe nas şi pe gură, membrele erau dezarticulate după unghiuri oribile şi bizare. Cei doi ceceni îl abandonară în sfârşit. Grosny coborî la subsol să caute un sac de pubelă şi îndesară în el cadavrul.

Închiseră uzina şi ajunseră din nou la taxi.

— Ce facem? întrebă şoferul, placid.

Ezitau. Grosny ar fi avut chef să-l depună în faţa ambasadei sale, dar ştia că iranianul se afla în afaceri cu patronul *Edenului*.

— Aruncă-l în fluviu, ca de obicei! ordonă el.

Asta ar lăsa să plutească îndoiala. Cât despre mica târfă rusoaică, o va teroriza destul ca ea să jure că iranianul o abandonase la ieşirea

din *Eden*.

*
* *

Malko, staţionat pe *Népfürdö utca*, asistase la sosirea taxiului şi, douăzeci de minute mai târziu, la ieşirea celor doi ceceni trăgând un sac mare care ajunse în portbagajul taxiului lui Ferencz Korvin. Nu avea nicio remuşcare de a-i fi trimis la masacru. Pasdaranul omorâse cu sânge rece un cecen dezarmat, fără a mai socoti ce putuse face el în trecut. CIA ştia că fusese „interogator" la sinistra închisoare Evin din Teheran şi că se făcuse acolo remarcat prin cruzime.

În orice caz, dispariţia lui îi dădea lui Malko un răgaz indispensabil.

*
* *

Zakra nu închisese ochii toată noaptea. Se afla încă la *Eden*, când rusoaica durdulie – Svetlana – se înapoiase din scurta sa ieşire cu iranianul şi, din ceea ce-i povestise fata, înţelesese ce se întâmplase. Ascultând respiraţia regulată a lui Pavel Saharov, era moartă de frică. Nu ştia încă cine era el în realitate, însă, în fosta Uniune Sovietică, întâlnise mulţi Pavel, dezumanizaţi, capabili de a trage cu mitraliera în femei şi în copii, în numele Partidului.

Acesta ieşea desigur din acelaşi tipar… În plus, era glacial. Dacă vreodată ar fi bănuit-o de trădare, ar fi avut soarta iranianului. Îşi înfrâna o furioasă dorinţă de a fugi, chiar dacă ar pierde viitorul paşaport american.

— La ce te gândeşti?

Vocea calmă a lui Pavel îi trimise o încărcătură de adrenalină în artere, încât ea făcu un salt în pat. Îl credea adormit. Rusul îi adresă o privire inchizitorială.

— Ce ai?

— Aveam un coşmar, bâlbâi ea.

Simţea nevoia să-i strige lui Pavel că ea nu voise să-l trădeze, că ea dorea doar un paşaport american, care ar face din ea o fiinţă umană pe de-a întregul.

— Spune-mi, făcu rusul, Svetlana părea tare excitată ieri seara. Ce

ţi-a povestit?

Zakra crezu că o mână invizibilă îi distrugea inima. Aşadar, din birou, graţie camerelor de televiziune, Pavel o observase. Avea o secundă pentru a-i răspunde. Dacă spunea „nimic” şi rusoaica vorbea, îşi pecetluia soarta. Odată, văzuse ceceni înfigând ace lungi în sânii unei „vinovate” până ce ajunseră să semene a perniţe de ace.

— A fost un incident, zise ea. Grosny a văzut că tipul care vorbea cu ea purta ceasul lui Ştefan.

Pavel Saharov nu făcu niciun comentariu.

— Ce-a făcut Grosny?

— A plecat cu acest tip şi cu unul din amicii săi, nu ştiu unde.

— Să-i spui lui Grosny să vină imediat să mă vadă, termină Pavel Saharov.

*

* *

Mehdi Shimran închise telefonul, livid, cu pulsul 130. Aşadar, Ishan Kambiz era mort! Probabil asasinat. Un om ca el nu se arunca de la etajul optsprezece fără să fie ajutat. Aceşti măgari de brazilieni, după tot bănetul pe care Iranul i-a ajutat să-l câştige, înăbuşiseră lovitura… O singură ţară putuse exercita presiuni suficiente pentru a-i face să tacă: Statele Unite.

Deci, Mehdi avea în faţa lui o manipulare a CIA. Trimisese de la Brasilia doi agenţi ai Savamei care-i interogaseră cu insistenţă pe portarul imobilului. După aceea au putut pătrunde în apartament. Toate hârtiile dispăruseră. Mehdi Shimran îşi şterse fruntea. În ochii guvernului iranian, el era responsabilul financiar al operaţiunii „Darius”. Semnase viramentul de o sută de milioane de dolari lui Ishan Kambiz. Ce s-o fi întâmplat cu banii?

Încercă să analizeze situaţia. Totul îl ducea spre Budapesta. Acolo, Kambiz trebuia să recupereze eşantionul de plutoniu 239 şi să efectueze livrarea. Nu ignora nici faptul că exista o legătură între ambasada Iranului de la Budapesta şi vânzătorii potenţiali. Deci, trebuia cu orice preţ reînnodat dialogul şi stabilită mărimea pagubelor.

N-avea chef să ia avionul: prea reperabil. Acolo unde se găsea, la

Istanbul, unde venise să-l întâlnească pe responsabilul reţelei turce a hezbollahilor, erau multe trenuri spre Ungaria. Era un mijloc mult mai discret decât avionul să ajungă la Budapesta. Începu să întocmească o telegramă codificată pentru a fi transmisă Pasdaranilor de la ambasada din Budapesta. Mehdi Shimran ar sosi cu trenul a doua zi seara şi ţinea să aibă cu orice preţ un contact cu „cealaltă parte". Atunci ar şti ce se întâmplă.

Mehdi Shimran urma să-şi calce pe suflet întreprinzând această călătorie. Iranul îl utilizase pe Ishan Kambiz pentru a evita contactele directe prea compromiţătoare. Shimran se juca cu focul.

Dacă CIA intercepta un iranian membru apropiat al guvernului încercând să cumpere plutoniu 239 de la un rus, consecinţele ar fi dramatice pentru ţara sa. Avea de ales între ciumă şi holeră… Terminând telegrama, luă un taxi până la consulatul Iranului.

*

* *

Grosny şi Djokhar, cei doi ceceni ucigaşi ai lui Cirus Tadjeh, se bălăngăneau pe bascheţi, încurcaţi în faţa privirii glaciale a lui Pavel Saharov. Cei doi, împreună, puteau să-l facă zob fără dificultăţi, însă mintal erau total incapabili de un asemenea gest. Fiinţe frustrate, obişnuiţi să fie întreţinuţi, ei se simţeau pierduţi în Ungaria, departe de Caucazul lor natal. Înlocuirea lui Karim – un musulman ca ei – prin Pavel Saharov nu le ţinea nici de cald, nici de rece. Lor le trebuia totdeauna un şef.

— Cum aţi ştiut că era vorba de omul care-i ucisese pe fraţii voştri? întrebă rusul cu vocea dulce.

— Ni s-a spus, răspunse spontan Djokhar, fără a se gândi.

— Cine v-a spus?

— Străinul care se găsea cu Zakra.

— Şi v-a fost destul?

— Nu, se grăbi să zică Grosny, l-am văzut că purta ceasul lui Ştefan.

Pavel Saharov se gândea. Puţin îi păsa de moartea iranianului, dar acum vedea lucrurile sub un unghi diferit. Ceea ce până acum era doar o neîncredere difuză se agăţa acum de un fapt concret.

Denunţarea mesagerului iranienilor lui Grosny – care nu putea duce decât la eliminarea brutală – avea un scop limpede… Aşa-zisa mână dreaptă a lui Ishan Kambiz nu voia ca el să intre în contact direct cu comanditarii.

Îşi ridică ochii şi spuse cu severitate:

— Nu pomeniţi nimănui de această treabă sau de această conversaţie. Voi vedea ce voi hotărî, dacă vă păstrez sau dacă vă trimit înapoi acasă.

Jigniţi, cei doi ceceni se întoarseră pe călcâie. O răzbunare era ceva normal. Sănătos chiar. Nu trebuia să fii pedepsit pentru asta.

Rămas singur, Pavel Saharov îşi aprinse un trabuc, încercând să analizeze situaţia. De ce mâna dreaptă a lui Kambiz voia ca el să evite orice contact între el şi iranieni? O explicaţie simplă îi veni în minte: intermediarul factura iranienilor plutoniul 239 mult mai scump decât îl cumpăra el. Numai că de unde ştia *herr* Müller că asasinii lui Ştefan îi furaseră ceasul? Şi cum i-a putut identifica?

Zakra.

Era singura persoană care putea fi la curent cu acest detaliu şi totodată în contact cu Müller. Se lovi peste frunte. Nici măcar atât! Karim Nazarbaiev nu văzuse niciodată cadavrul lui Ştefan. Deci, Müller avea această informaţie chiar de la iranieni, ceea ce era mai curând liniştitor. Un intermediar grijuliu de a-şi păstra comisionul, chiar prin metode brutale, nu-l neliniştea pe Pavel Saharov. Doar că nu putea trăi cu îndoieli. Apăsă pe butonul interfonului.

— Gregor, am nevoie de un serviciu, anunţă el.

— Nicio problemă, afirmă ucraineanul deşelat, fosta mână dreaptă a lui Karim, trecut fără remuşcări în serviciul lui Pavel.

— Îmi trebuie un contact cu iranienii.

— Am să-i cer lui Grosny… propuse ucraineanul.

Pavel îl opri.

— Nu. E o problemă.

— Bine, o să mă duc în *Váci utca*, făcu ucraineanul. Vom încerca să-l găsim pe tipul care ne trebuie.

— Perfect, aprobă Saharov. Este urgent şi ţin să-l văd eu însumi. Te voi aştepta la cafeneaua *Anna*, la capătul străzii.

Când Gregor ieşi, Pavel Saharov îşi luă mantaua de piele şi îşi

strecură în buzunar Makarovul automat. Era mai bine să fie prudent.

*
* *

Alan Spencer era confruntat cu o dilemă delicată. Telexurile venite de la Langley i se îngrămădiseră pe birou. Centrala de informaţii îl soma pe american să pună la curent Serviciile ungare asupra loviturii şi să procedeze la o vastă operaţiune poliţienească asupra mafiei ruse.

— Este idiot, obiectă Malko. Nu există nicio învinuire serioasă contra acestui Pavel Saharov. Şi, cu siguranţă, nu e singur. Trebuie să ducem operaţiunea până la capăt.

— Dumneavoastră garantaţi că vom găsi plutoniul 239?

— Logic, da, afirmă Malko. Zakra lucrează pentru mine acum. Voi fi prevenit în caz de schimbare importantă.

— Poate să întoarcă armele din nou.

— Este un risc, dar beneficiem de o conjunctură extraordinară: să cumpărăm plutoniu cu banii ayatolahilor.

— Vă jucaţi cu focul, remarcă americanul. Dacă ei îşi dau seama de ceva, vă lichidează.

Se ridică.

— Plec înapoi la hotel.

Abia ajunsese la *Hilton* şi telefonul sună. Era Zakra.

— Sunt noutăţi, anunţă ea. Pavel încearcă din nou să-i întâlnească pe iranieni.

Iată *adevăratul* risc.

— Încearcă să afli mai multe.

Kyrgyzsa închisese. Nu-i mai rămânea decât să aştepte şi să se roage.

*
* *

În susul străzii Váci, chiar înainte de Piaţa Vörösmarty, cafeneaua *Anna* era cândva frecventată de buna societate ungară. Acum, era invadată de agenţi arabi de schimb care veneau acolo să-şi facă socotelile. Pavel Saharov aştepta înaintea etalajului puţin apetisant al autoservirii.

Inima îi bătu ceva mai tare când Gregor, însoţit de un tânăr oriental arab, împinse uşa cafenelei şi veni să-l întâlnească.

Gregor se îndepărtă discret şi necunoscutul se aşeză.

— Mă numesc Ali, anunţă el. Mi s-a transmis mesajul dumneavoastră. Asta pică bine. Cineva din organizaţia noastră vrea să vă întâlnească.

— Cine?

— N-am dreptul să vă spun numele său, însă are un rang foarte ridicat.

— Unde?

— Astă-seară, la Gara de Est.

— De ce la Gara de Est? întrebă rusul surprins.

— Soseşte cu trenul din Turcia.

— Cum îl recunosc?

— Vin şi eu, făcu iranianul umflat de importanţa sa. Trebuie să fiţi acolo la ora opt.

— Voi fi, spuse rusul ridicându-se.

Va şti, în sfârşit, dacă *herr* Müller îşi bătea joc de el.

Capitolul XVII

Malko era gata să iasă din cameră pentru a se duce la cină, când sună telefonul. Era vocea Zakrei, vorbind foarte încet.

— Are întâlnire la Gara de Est la ora opt, şopti ea. Nu l-am văzut pe şofer. Apoi închise.

Era ora şapte şi se lăsase noaptea. Malko privi pe plan unde se găsea Gara de Est. Exact între bulevardul Kerepesi şi strada Thököly, la sud de Pesta.

Douăzeci de minute mai târziu, găsea un loc de parcare pe strada Thököly, în realitate un bulevard lat. Sufla un vânt uşor şi rece. În faţă se ridica masa sumbră a gării, veştejită şi ruinată. Traversă. Grupuri de orientali, îmbrăcaţi sărăcăcios, se târau în jurul chioşcurilor, oferind mâncare şi diverse fleacuri. Intră în gară, descoperind un hol unde jumătatea geamurilor erau înlocuite cu plăci de carton, luminat printr-un acoperiş de sticlă, şi privi tabloul sosirii trenurilor. Multe

veneau din sudul Europei. Un convoi sosea de la Istanbul la 7.50. Călătorii aşteptau cam peste tot, aşezaţi pe baloturi. Garnitura care se afla la peron părea a fi acolo din timpul războiului. Totul mirosea a murdărie şi mizerie. Malko ieşi la capătul liniilor dând spre o galerie comercială subterană care lega gara de Piaţa Baross şi strada Thököly.

Ce căuta Pavel Saharov în acest loc sinistru?

Prea vizibil în holul gării, Malko rămase la pândă afară, lângă chioşcuri. Era singurul loc pe unde putea sosi o maşină. Îmbrăcat cu blugi şi haină de piele, se topea în mediul ambiant. Pistoletul său extraplat strecurat în centură la înălţimea coloanei vertebrale, cu un glonţ pe ţeavă, îi dădea o relativă senzaţie de securitate.

La ora opt fără un sfert, un Mercedes 560 cu telefon se opri nu departe de intrarea gării, însă nimeni nu coborî. Era prea întuneric pentru a distinge interiorul. Trenul de la Istanbul intra încet în gară.

Malko se duse spre peroane temându-se să nu piardă pista. O mulţime mizeră, prăbuşindu-se sub diverse pachete, ţâşni din vagoane. Imposibil să recunoşti pe cineva în toate aceste feţe tuciurii şi mustăcioase. Înţelese că singurul punct de reper era totuşi Mercedesul…

În momentul în care ieşea din hol, o portieră a maşinii se deschise, apărând Pavel Saharov. Rusul purta o canadiană maro şi o şapcă. Cu mâinile în buzunar, el parcurse câţiva paşi şi rămase imobil în mijlocul mulţimii călătorilor care ieşeau din gară, nu pentru mult timp.

Un tânăr, tuciuriu şi el, ieşi din mulţime şi intră în vorbă cu el, şoptindu-i câteva cuvinte la ureche. Pulsul lui Malko se acceleră: acesta era Ali Ghotbi, iranianul amic al lui Cirus Tadjeh. Cei doi bărbaţi intrară în gară şi Malko, pierdut în mulţime, nu avu dificultăţi să-i urmărească. Pavel şi Ali se întâlniră cu doi bărbaţi care tocmai coborâseră din tren: un tânăr, oriental şi el, cu o mustaţă groasă, şi altul mult mai în vârstă, cu o coamă albă, strâns într-un pardesiu de caşmir prea elegant pentru Gara de Est, cu o valiză mică în mână.

Surpriză: omul cu coamă albă şi Pavel se strânseră călduros în braţe! Cu siguranţă, se cunoşteau. Se despărţiră de ceilalţi doi şi se îndepărtară spre Piaţa Baross, iar cei doi reveneau spre Mercedes.

Malko păstra contactul vizual cu cei doi care-l interesau. Îi văzu

intrând în hotelul *Park*, replică infinit mai modestă a lui *Waldorf Astoria* din New York, cu două mici turnuri de şase etaje. Malko traversă pentru a-i observa prin uşa de sticlă. Holul nu era mai mare decât un dulap pentru mături. Bărbatul cu păr alb discuta la recepţie. Pavel Saharov stătea puţin mai retras. Pe urmă, cei doi trecură la un *Bierstube* vecin şi se instalară într-o boxă. Malko văzuse destul. Se îndepărtă, cu stomacul contractat. Nu mai era aşezat pe un butoi cu praf de puşcă, ci pe o maşină infernală. Sosirea omului cu păr alb era grăuntele de nisip în frumosul său mecanism. După procedura folosită, îl bănuia a fi un personaj important al Serviciilor iraniene. Într-un fel anume, Pavel Saharov reluase contactul direct cu cumpărătorii săi… Dacă iranienii nu ştiau de moartea lui Ishan Kambiz, detaliul putea fi neimportant. În caz contrar, viaţa îi era în pericol. Saharov şi iranienii n-ar mai avea decât o prioritate: să-l elimine.

Frământat de două idei, îşi regăsi maşina. Prima, cea mai sigură, era de a abandona, plecând. Avea timp s-o ia pe Zakra şi, pe urmă, prin intermediul CIA, să alerteze poliţia ungară. În acest caz, existau multe şanse ca traficanţii să treacă prin ochiurile fileului, plutoniul 239 neputând fi găsit.

A doua idee era să continue până la livrarea plutoniului, ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut, dacă va avea loc aşa ceva. Era ruleta ungară. Cu cinci gloanţe în încărcător.

*

* *

Mehdi Shimran nu s-ar fi gândit niciodată că situaţia era atât de gravă. Acum, el avea un tablou complet al situaţiei. Primul eşantion de plutoniu 239 n-a fost pierdut, ci recuperat mai întâi de poliţia ungară, apoi de americani. Restul era uşor de bănuit…

Operaţiunea „Darius” era străpunsă, Zakra fusese urmărită până la Rio, ducând direct la Ishan Kambiz care fusese eliminat brutal. Această ferocitate îl făcea să se întrebe dacă nu cumva era vorba de israelieni, nu de americani. Întrebare academică. Israelieni sau americani, toţi voiau acelaşi lucru: plutoniul 239. Trase o înghiţitură din cafeaua infectă. Acum, totul îi apăsa umerii, îşi trecu mâna prin coama ca zăpada şi întrebă în rusă, cu mult reproş în voce:

— Cum aţi putut dumneavoastră să lucraţi cu cineva ca acest Karim Nazarbaiev? Totul este din vina lui.

Un fulger de mânie trecu prin ochii ex-generalului KGB.

— Niciodată nu m-am gândit că e atât de prost şi, în acelaşi timp, atât de lacom! mărturisi el. Nu era decât un intermediar. În acest moment, nu voiam să mai vin la Budapesta. Dar acest nemernic nu l-a dus în paradis…

Mehdi Shimran sugeră:

— Trebuie întârziată toată operaţiunea.

— Imposibil.

— De ce?

— Îi avem pe urmele noastre pe oamenii lui Boris Elţîn. A reformat un KGB care-i este credincios şi americanii sunt în spatele lui. De câtva timp, ei se învârt în jurul acestei operaţiuni, iar dacă dau de firul cel bun…

— Unde este plutoniul?

— Am reuşit să-l scot din centrul de producţie. Este stocat lângă Beregovo, însă totul trebuie terminat până la sfârşitul săptămânii.

— Cum îl aduceţi aici?

— Am un elicopter. Dar cum îl veţi evacua?

— Voi rezolva această problemă, afirmă iranianul.

Nu avea nici cea mai mică idee despre cum va proceda, dar – înainte de orice – trebuia să asigure derularea planului „Darius”. Dacă pierdea în acelaşi timp şi banii încredinţaţi lui Ishan Kambiz şi plutoniul, era mai bine să plece la Polul Sud…

— Foarte bine, zise el, vom trata săptămâna aceasta.

Pavel Saharov îl fixă bănuitor.

— Şi banii?

— Îi voi avea, afirmă Mehdi Shimran.

Pentru bugetul unei ţări ca Iranul, era o picătură de apă. Îşi privi ceasul.

— Trebuie să mă duc la ambasadă. Ne reîntâlnim aici, mâine, la aceeaşi oră. Ce veţi face cu acest impostor, cu această aşa-zisă mână dreaptă a lui Ishan? Lucrează fie pentru americani, fie pentru israelieni.

Ochii palizi ai lui Pavel Saharov îngheţară ceva mai mult.

— Este afacerea mea, afirmă el.

— Consider asta o prioritate absolută. Nu vreau să tratez atât timp cât nu va fi eliminat, îl avertiză Mehdi Shimran.

— Voi face cum e mai bine, promise Saharov, este însă poate mai inteligent să câştigăm puţin timp. Eliminarea sa poate declanşa reacţii. Nu e singur. Aveţi încredere în mine, ştiu să tratez acest gen de problemă mai bine ca dumneavoastră.

— De acord, admise Mehdi Shimran.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră călduros mâinile, mulţumiţi că s-au întâlnit. Cel puţin, aveau încredere unul în altul…

*

* *

Fierbând de turbare, Pavel Saharov se îndepărtă spre locul unde-l aştepta Mercedesul, de cealaltă parte a gării. I-ar fi plăcut să-l dezgroape pe Karim Nazarbaiev şi să-i despice burta din nou. Rus până în vârful unghiilor, dispreţuise totdeauna neamurile Caucazului, musulmane, înapoiate. Experienţa i-a dat dreptate: niciodată un slav nu s-ar fi purtat astfel… Toate elementele problemei i se învălmăşeau în cap. Să elimini braţul drept al lui Ishan era uşor, însă aceasta n-ar suprima toate pericolele. Acest om nu lucra singur. Dispariţia sa i-ar dezlănţui pe comanditarii săi. Chestiunea era să ştii ce puteau ei să facă. Grăbi pasul. În caz de bănuială, trebuia să taie toate podurile din spate şi să se răzbune pe Zakra, care, în orice caz, îl trăda. Trebuia găsit un loc sigur pentru a pune la punct ultimele amănunte de schimb cu iranianul. Când totul va fi terminat, ar trece clandestin în Ucraina. La Beregovo nu era încă prea periculos… Pentru moment, cel mai urgent era să evite catastrofa, adică o acţiune brutală şi unită a americanilor şi ungurilor. Avea nevoie de câteva zile de linişte. Pentru aceasta, o singură metodă: să-şi adoarmă adversarii.

Când ajunse la Mercedes, planul era deja pus la punct în linii mari.

*

* *

Malko tocmai se bărbierise, când sună telefonul. Era Zakra.

— Vrea să te vadă, anunţă ea. Te aşteaptă la Citadelă peste o oră,

acolo unde eram noi prima oară. Ai putut să-l urmăreşti? Ce-a făcut?

— A întâlnit un iranian, spuse Malko, însă nu ştiu mai mult. Fii precaută, este posibil să afle de Kambiz.

În ajun, după pândă, Malko cinase cu şeful biroului CIA. De atunci, Compania lucra febril să-l identifice pe omul cu păr alb.

— Sunteţi pe un vulcan, conchise Alan Spencer. Au aflat fără îndoială ce s-a întâmplat cu Kambiz, deci şi despre dumneavoastră. Trebuie prevenit NBH. Vor găsi un pretext să-l aresteze pe Saharov. Pe urmă, nu va mai fi nevoie decât să-l facă să vorbească…

— Nu va vorbi, afirmă Malko. Şi plutoniul 239 se găseşte cu siguranţă de cealaltă parte a frontierei. Să aşteptăm prima livrare. Şi să depistăm filiera.

— Vă vor lichida înainte.

— Voi fi atent. Este şi soarta Zakrei care mă nelinişteşte.

— Vai, nu pot face nimic pentru ea, se scuză americanul.

Se despărţiră imediat. Acum, erau noutăţi. Malko se grăbi spre Piaţa Szabadság. Pus la curent de întâlnire, Alan Spencer se întristase.

— Este o capcană, un loc prea izolat. Să nu vă duceţi acolo.

— E ca şi cum aş mărturisi imediat că lucrez cu CIA, replică Malko. Eu cred că încă îmi pot asuma acest risc. Saharov este prea viclean pentru un act aşa de brutal. Va face ceva indirect.

— Nu vreţi să-i previn pe unguri?

— Nu.

*
* *

Serpentinele ce urcau pe Muntele Gellért erau practic goale. Malko nu întâlni decât un autobuz galben. Inima-i bătea totuşi mai repede văzând, în parcarea unde el flirtase cu Zakra, Mercedesul ex-generalului KGB. Parcă alături, iar Pavel Saharov ieşi imediat.

— Am veşti bune, zise el, înainte de a-l trage aproape de parapet, departe de urechi indiscrete.

Rusul părea calm. Schiţă chiar ceva ce putea semăna a surâs.

— Ce veşti?

Precaut, Malko supraveghea Mercedesul unde se găseau doi oameni. În buzunarul impermeabilului, mângâia tocul pistoletului său

extraplat, gata pregătit.

— Pot aranja să sosească primele şase kilograme de plutoniu 239 pe cale rutieră şi să vi le livrez astă-seară, anunţă Pavel Saharov. Sunteţi în măsură să le primiţi?

— Bineînţeles! făcu imediat Malko.

Zarurile se rostogoleau. Pavel Saharov nu avea timp de pierdut de la întâlnirea cu omul cu păr alb. Ceea ce-i propunea el acum nu putea avea alt scop decât eliminarea lui Malko.

— Cum e ambalat plutoniul? întrebă el.

— Sunt lingouri învelite în aluminiu într-o servietă diplomat.

— Locul întâlnirii? întrebă Malko.

— Zakra vă va căuta la *Hilton* spre ora nouă şi jumătate, explică Pavel Saharov. Vă conduce ea acolo.

— Pe diseară, deci.

Rusul strânse mâna lui Malko şi se urcă în Mercedesul ce demară imediat. Malko nu se grăbi să coboare serpentinele. Mai târziu găsi un loc de parcare în faţa Palatului Televiziunii şi ajunse pe jos la Ambasada Americană.

*

* *

— L-am identificat pe bărbatul întâlnit de Pavel Saharov ieri-seară, anunţă de la început Alan Spencer. Este vorba de Dr. Mehdi Shimran, diplomat în fizică nucleară al Universităţii Berkeley din California. Lucrează cu vicepreşedintele iranian Said Mohajerani la programul urgent de achiziţii de armament nuclear. Călătoreşte cu un paşaport iranian pe alt nume.

— Ei bine, am şi eu noutăţi, anunţă Malko.

Când termină, şeful biroului CIA puse totuşi întrebarea care-i frigea buzele:

— Nu există, bineînţeles, nicio şansă ca el să vă livreze plutoniu 239 astă-seară!

— Una la o mie, răspunse Malko, însă trebuie mers la întâlnire. Ce tip de protecţie îmi puteţi asigura?

— Ungurii, făcu americanul. De data asta sunt obligat să-i pun la curent cu afacerea, să le spun că vom intercepta o livrare de plutoniu.

— Mi-e teamă ca toate astea să nu se termine cu nimic, suspină Malko. Nu va fi plutoniu şi mă îndoiesc ca Saharov să-şi asume riscuri personale. Însă trebuie mers la întâlnire. Este probabil un şiretlic pentru a fugi chiar astăzi în Ucraina.

*
* *

Zakra aştepta în hol, învelită în mantia sa de astrahan, cu trăsăturile senine. Malko o întâlni şi o conduse spre ieşirea din hotel.

— Unde este întâlnirea? întrebă el.

— La capătul cheiului Ujpesti, înaintea podului Árpád. Calea pe malul apei se termină cu o rampă care întâlneşte *Népfürdö utca*. Cheiul continuă însă până într-o pădurice. Deseori, camioanele garează acolo peste noapte, pe malul Dunării.

Luară loc în maşina lui Malko. Aceasta era „sonorizată”, graţie unui microfon ascuns într-un ceas fals, al cărui emiţător se găsea sub mantoul lui. Receptorul ce permitea primirea apelurilor de la poliţia ungară era ascuns în aparatul de radio de la bord. Patru maşini oarecare ale poliţiei ungare nu trebuiau să-l părăsească de la plecarea sa de la *Hilton*, neintervenind decât la ordinul său. Alan Spencer îl forţase să pună pe el o vestă antiglonţ din kevlar care-i ţinea teribil de cald. Pistoletul său extraplat era în buzunarul drept al mantoului, cu un glonţ pe ţeavă. Zakra părea să nu bănuiască nimic.

— Ce ţi-a spus? întrebă Malko.

— Că trebuie să-ţi predea ceva. Este plutoniu, nu-i aşa?

— Asta trebuia să fie, corectă Malko. Mi-e teamă că este o capcană. Cum arăta astăzi?

— Părea mulţumit, zise Zakra. Mi-a spus că în curând vom pleca în Ucraina. A telefonat de mai multe ori acolo.

Prezenţa Zakrei la această întâlnire îl neliniştea pe Malko. Asta nu putea să aibă decât o semnificaţie. Saharov cunoştea jocul său dublu şi decisese să o elimine şi pe ea şi pe Malko…

Coborî pe *Ostrom utca*, apoi continuă drept până la podul Margit, întâlnind drumul de pe malul apei ce mergea spre nord. Era puţină circulaţie. În acest loc, Dunărea se împărţea în două braţe, separate de Insula Margit. Un kilometru mai departe, maşinile urcau o rampă

până la *Népfürdö utca*.

— Nu intra pe rampă, continuă drept înainte, zise Zakra.

Banda de asfalt se oprea, lăsând loc mai întâi pavajului, pe urmă unui sol inegal. Un spaţiu lung de câteva sute de metri, înghesuit între fluviu şi un zid. Farurile lui Malko luminară un restaurant închis, o baracă de lemn ce părea abandonată.

— Aici este, anunţă Zakra.

Întoarse maşina înainte de a întrerupe contactul, gata să plece din nou. Locul părea complet pustiu, cu excepţia a două camioane, o sută de metri mai departe. Era o fundătură şi vegetaţia din spatele barăcii era prea rară pentru a te putea ascunde. De unde putea veni pericolul? Îşi apropie ceasul de gură şi întrebă în germană:

— M-aţi reperat?

— Afirmativ, răspunse îndată o voce anonimă, dispozitivul este desfăşurat.

Zakra deschisese mari ochii.

— Ce este…?

— Nu suntem singuri, explică Malko. Sunt sigur că această întâlnire este o cursă. Mai multe unităţi ale poliţiei ungare ne protejează în acest moment.

— Poliţia…

— Da, fii liniştită.

Ora zece fără zece, Malko îşi spărgea capul: în afara unui atac frontal, ce ar fi respins imediat de poliţiştii unguri, nu vedea în ce putea consta capcana.

Deodată, un fascicul luminos se desprinse din şirul de maşini care urcau rampa spre *Népfürdö* şi luă direcţia locului unde se găsea el.

Pulsul lui Malko crescu brusc.

Maşina se apropia săltând pe solul inegal. Era Mercedesul lui Pavel Saharov. Maşina se opri la vreo zece metri şi rusul ieşi, făcând un gest amical spre Malko, semn să vină la el. Cu mâna crispată pe tocul pistoletului său extraplat, Malko avansă.

De unde putea veni lovitura?

Capitolul XVIII

Pavel Saharov îi întinse mâna lui Malko, cu un uşor surâs de bun venit pe trăsăturile sale împietrite.

— Veniţi în maşina mea!

Nu era decât şoferul la volan, lat cât un scaun şi jumătate. Malko se aşează alături de rus, mereu cu ochii în patru. Poliţiştii unguri care-l observau trebuiau să se întrebe ce se petrecea. Pavel Saharov ridică de jos o servietă diplomat neagră, de proastă calitate – vizibil un „diplomat" de fabricaţie sovietică – şi o deschise. Malko observă nişte mici lingouri plate învelite în foi de aluminiu. Pavel Saharov luă unul şi i-l dădu spre a-l cântări. Era ceva mai greu decât plumbul.

— Este uşor să verificaţi cu un spectrograf că e vorba de plutoniu 239, spuse rusul, sunt şase kilograme. Mâine aştept viramentul de şaizeci de milioane de dolari. Viitoarea livrare va avea loc peste trei zile, cel mai târziu. Stabilesc eu locul. O seară plăcută.

Astfel, iranienii plăteau plutoniul 239 cu zece milioane de dolari kilogramul, aproape de douăzeci de ori mai mult decât preţul oficial de 545.000 dolari.

Îi întinse servieta diplomat lui Malko, care, încă uluit ieşi din Mercedes. Toate ipotezele sale se prăbuşeau. Parcurse ca un somnambul cei câţiva metri ce-l despărţeau de maşina unde îl aştepta Zakra, neputând să realizeze că avea în mână şase kilograme de plutoniu 239, aproape cât să se fabrice o bombă termonucleară.

Mercedesul lui Pavel Saharov se întorsese deja şi urca din nou rampa. Nu mai era decât de demontat dispozitivul poliţist.

— Totul s-a petrecut cu bine, anunţă el în ceasul-microfon, nu mai am nevoie de dumneavoastră.

— Unde ne ducem? ceru Zakra.

— Să faci cunoştinţă cu domnul care-ţi va elibera paşaportul, a anunţat Malko.

*

* *

Alan Spencer era literalmente încremenit de satisfacţie. Desfăcu precaut folia de aluminiu ce învelea unul din lingouri şi ridică ochii

spre Malko. La prima vedere era chiar plutoniu. Culoarea, duritatea, greutatea, căldura emanată se potriveau.

— Sunteţi sigur că nu este o înşelătorie?

— Nu l-am plătit, remarcă Malko. Puteţi verifica repede, nu-i aşa?

Zakra, învelită în şubă, îi observa pe cei doi bărbaţi foarte impresionată. Malko îl prezentase pe Alan Spencer ca pe un înalt funcţionar al Ambasadei Americane. Americanul, absorbit de plutoniu, abia dacă aruncase o privire tinerei kyrgyzse. Se scutură după ce puse la loc lingoul în servieta diplomat, mânuindu-l ca şi cum era porţelan.

— Cum vă explicaţi? întrebă el după ce-l duse pe Malko în biroul său, abandonând-o pe Zakra în salon.

— Vă mărturisesc că sunt stupefiat, replică Malko. Nu văd decât două explicaţii. Sau iranienii n-au aflat încă de moartea lui Ishan Kambiz şi i-au dat lumină verde pentru a continua operaţiunea cu mine, sau Saharov îşi spune că eu reprezint concurenţa, dar, cum plătesc, el îmi vinde. În acest caz, avem şansa să recuperăm tot plutoniul plătindu-l cu banii ayatolahilor.

— Bine, am să-l pun în casa de fier a ambasadei până mâine, propuse Alan Spencer. Pe urmă, voi întruni raportul. Avem trei zile pentru a reflecta asupra conduitei ce trebuie adoptată.

— Iar eu, de mâine dimineaţă, completă Malko, îi voi vira banii lui Pavel Saharov.

Reveniră în salon unde se despărţi de Spencer, după ce o luase de braţ pe Zakra. Tânăra femeie nu mai avea astâmpăr.

— E adevărat că îmi va da un paşaport?

— Este adevărat, confirmă Malko.

Ea se lipi de el, topindu-se ca o bomboană de miere.

— Vino repede, am chef să-ţi mulţumesc.

*

* *

Cu cele două mâini agăţate de capul patului, Zakra primea asalturile lui Malko, punctând fiecare lovitură cu un muget răguşit. Tot patul era zdruncinat. Perspectiva paşaportului american o dezlănţuise şi mai tare ca de obicei. Începuseră în ascensor, el o

sprijinise de perete în şuba de astrahan.

Ea nu-şi păstrase decât escarpenii şi ciorapii negri opaci şi strălucitori care urcau foarte sus pe interminabilele sale picioare.

— Aşteaptă, ceru ea între două suspine.

Târându-se graţios, alunecă jos şi se întinse pe burtă de-a lungul şubei de astrahan cu o jumătate de surâs provocător. Malko îngenunche în spatele ei şi crupa Zakrei urcă încet spre el, într-o invitaţie mută.

Ea se zbătu sub el până în ultima secundă, căzând apoi epuizată. Îl părăsi pe Malko târziu noaptea, promiţându-i să-l cheme înaintea următoarei întâlniri.

— Nu uita de paşaport, zise ea cu gingăşie.

Îl merita cu adevărat.

*

* *

Două zile nu s-a întâmplat nimic. Plutoniul 239 putuse fi testat la Budapesta de o echipă americană venită de la Frankfurt, care confirmase calitatea lui. După multiplele schimburi cu Langley, CIA îşi stabilise politica. Să primească livrarea plutoniului şi să-l aresteze după aceea pe Pavel Saharov la ultima livrare. Ungurii începeau să devină din ce în ce mai stăruitori, întrebându-se ce urzeau americanii în spatele lor. Se anunţa a fi greu de dus totul până la capăt.

Malko tocmai se bărbierise când i se strecură o hârtie sub uşă. O deschise prea târziu pentru a mai vedea pe cel care o depusese. Mesajul era foarte scurt:

„Mâine, aceeaşi oră, acelaşi loc.”

Pavel Saharov primise banii viraţi în ajun…

Imediat, Malko îl alertă pe Alan Spencer, pentru a instala la nevoie protecţia poliţistă. Era puţin neliniştit că nu mai avea veşti de la Zakra, însă rusul prefera poate s-o ţină deoparte de lucrurile importante.

*

* *

Locul întâlnirii era la fel de pustiu. Ca şi cu trei zile înainte, poliţia ungară îl supraveghea pe Malko de la distanţă. El îşi opri maşina în faţa restaurantului închis, alături de o maşină ascunsă sub o prelată, cu câteva minute înainte de ora zece. Intrigat de această maşină, se duse s-o inspecteze pentru a vedea dacă era cineva în interior şi poliţiştii, poate, se gândiseră la această şmecherie pentru a observa mai de aproape tranzacţia… şi, eventual, să intervină mai repede.

Ridică prelata şi constată că vehiculul era gol. Era vorba de o Lada 1500 gri, cu vopseaua în stare proastă. Punând la loc prelata, trebui să se sprijine de capotă şi un val de adrenalină era să-i explodeze în artere.

Ochii îi căutau cadranul ceasului care indica ora zece fix. Timp de o fracţiune de secundă, rămase paralizat, apoi creierul porni din nou.

Se precipită spre Dunăre, în care se aruncă, cu capul înainte, în timp ce o voce anxioasă ieşea din receptorul ascuns sub mantaua lui Malko şi întreba:

— Ce se întâmplă? Răspundeţi! Răspundeţi!

Malko, împiedicat de manta şi de vesta antiglonţ, avea toate dificultăţile din lume să se menţină spre a nu se scufunda direct în apa îngheţată a fluviului. Se simţea deja înţepenit de frig.

O explozie asurzitoare sparse deodată tăcerea. Noaptea fu luminată scurt timp de o enormă lucire roşie care venea din locul unde Malko se găsea cu câteva clipe mai devreme. Un nor de particule aprinse îi trecu pe deasupra capului, căzând puţin mai departe în apele sumbre ale Dunării… Dacă ar fi rămas pe chei, Malko ar fi fost ucis instantaneu, fript ca un pui, de suflul de două mii de grade, fără a mai vorbi de unda de şoc şi de resturile maşinii.

Lada era încărcată cu un dispozitiv exploziv. Malko îşi dăduse seama din întâmplare, atingând capota: era caldă… Intuiţia şi obişnuinţa cu teroriştii făcuseră restul. Observă două girofaruri care se apropiau cu toată viteza. Îşi trecu pistoletul extraplat din buzunarul mantalei după centură şi se debarasă de haina plină de apă, apoi de vesta antiglonţ. Prima maşină a poliţiei se opri pe chei la vreo zece metri de el. imediat ajunsă de alte două, iar un poliţist îndreptă un proiector orientabil în direcţia lui. Malko auzi un zgomot de motor în spate: o şalupă cu motor se îndrepta spre el, venind dinspre insulă.

Poliţia ungară lucrase bine. Era la capătul puterilor, când o mică barcă pneumatică fu aruncată din şalupă. Imediat, doi scafandri săriră în apă şi veniră să-l ţină la suprafaţă. Mai trebuiră zece minute de eforturi înainte ca el să ajungă pe pământul uscat.

Cheiul mişuna acum de poliţişti. Girofarurile maşinilor luminau epava rămasă din Lada-capcană, carcasa Mercedesului lui Malko şi o mare gaură în sol. Poliţiştii unguri se agitau împrejurul lui cu pături. Îl frecară, îl dichisiră şi-i dădură să bea alcool. Totuşi, Malko era încă îngheţat, când Fordul lui Alan Spencer se opri pe chei.

— *Good Lord!* exclamă americanul. Mă gândisem la orice afară de asta! Am vorbit din maşina mea cu colonelul Sándor. El crede că erau cel puţin cincizeci de kilograme de exploziv, probabil Semtex.

— Are veşti despre Pavel Saharov?

— Niciuna, mărturisi americanul. S-au repezit imediat la *Eden*, dar nu e acolo şi apartamentul lui e gol. După părerea mea, a trecut frontiera în Ucraina.

— Nu cred, zise Malko. Trebuie găsită Zakra, dacă mai este timp.

— Nu era la *Eden*, spuse Alan Spencer, nici în apartamentul ei.

Altfel spus, Pavel Saharov o luase cu el. Dacă ar fi omorât-o, n-avea motiv să ascundă cadavrul.

Oare ce mai plănuia?

— Pavel Saharov livrase cu adevărat plutoniu 239. Or, el descoperea acum că rusul ştia cine este. Această livrare avea deci un scop: să-l adoarmă.

Veni să se aşeze în Ford. O idee îi trecu prin cap.

— Acest atentat este poate şansa noastră cea mai bună, făcu el deodată. Aţi putea să cereţi un serviciu prietenilor noştri unguri?

— Desigur. Care?

— Poliţia să declare că a găsit un cadavru în Mercedes.

*

* *

Sándor Pinter, director general al ORFV, de care depindea poliţia judiciară, asculta explicaţiile lui Alan Spencer cu o atenţie ursuză. Îl scoseseră din pat pentru această şedinţă improvizată care nu putea să aştepte până a doua zi. Marele imobil de pe muntele Gellért, ce

adăpostea Serviciile de securitate ungare, era aproape gol. Numai câteva ferestre pătrate erau iluminate.

— Trebuie să obţin autorizaţia ministrului, conchise el. Este ceva special.

— Sunaţi-l, ceru Alan Spencer.

— La ora asta?

Era aproape ora două dimineaţa.

— Îmi asum răspunderea, spuse ferm şeful biroului CIA. Este vorba de o afacere de cea mai mare importanţă. Vă rog, sunaţi.

Tăcerea se prelungea secunde interminabile înainte ca înaltul funcţionar ungur să ia în mână încet telefonul. Malko şi Alan Spencer îi urmăreau gesturile în tăcere. După ce se auzi răspunsul la celălalt capăt, cu un ton plin de respect, Sándor Pinter explică ceva în limba sa maternă. După câteva minute, îi întinse receptorul americanului.

— Vrea să vă vorbească.

Cei doi oameni se întâlniseră deja şi conversaţia fu scurtă. Alan Spencer îi reaminti, ca prilej oportun, că Serviciile ungare cereau cu insistenţă să aibă acces la terminalele calculatorului de la CIA, iar el ar face demersuri ca această cerere să fie examinată cu bunăvoinţă. Ministrul nu rezistă decât de formă, cerând doar să fie ţinut la curent cu desfăşurarea situaţiei.

O jumătate de oră mai târziu, Alan Spencer şi Malko ieşeau din clădirea futuristă cocoţată pe muntele Gellért.

— Deci, conchise americanul, poliţia ungară va anunţa presei că în resturile Mercedesului s-a găsit corpul neidentificat al unui bărbat. Câţiva poliţişti erau la curent, cred că nu vor fi totuşi indiscreţi. Dar ce va urma?

— E simplu, zise Malko. Pavel, crezându-mă mort, nu-şi va schimba planurile, adică va livra plutoniu iranienilor. Or, el nu ştie că l-am reperat pe Mehdi Shimran. Dacă suntem destul de abili, vom putea câştiga partida.

— Urmărindu-l?

— Există chiar ceva mai bun de făcut, sugeră Malko.

Îşi expuse planul americanului. Acesta nu-şi credea urechilor.

— Este diabolic, făcu el. Dacă merge.

— Ar trebui să meargă, afirmă Malko. În cel mai rău caz, vom

recupera plutoniul.

— Şi prietena dumneavoastră, kyrgyzsa? Credeţi c-o puteţi recupera?

Faţa lui Malko se întunecă.

— Sper să mai fie în viaţă… Dar, atâta timp cât n-a fost reperată, nu putem face nimic.

Un înger trecu. Niciunul din cei doi nu vorbise despre uzina dezafectată din *Révész utca* poliţiei ungare. Era o ascunzătoare posibilă pentru Pavel Saharov, care nu ştia că Malko o cunoştea. Era relativ uşor să fie încercuită şi asediată prin poliţia ungară. Doar că aceasta punea capăt scenariului lor, dacă rusul se găsea acolo. Pentru a se dezvinovăţi, Malko îşi repeta că, în acest caz, Saharov ar avea de zece ori timpul s-o execute pe tânăra kyrgyzsă, sacrificată pentru moment pe altarul plutoniului 239.

Soseau la vila şefului biroului. Acesta îl instală pe Malko într-o cameră de oaspeţi. Îi fu greu să adoarmă. Mai întâi, suporta contralovitura atentatului. Pe urmă, se gândea cu nostalgie la Zakra. Numai să nu i se fi întâmplat nimic. În fine, îşi trecu în revistă planul. Dacă reuşea, ar fi cea mai frumoasă lovitură din cariera lui.

Capitolul XIX

— Uite-l!

Părul alb al lui Mehdi Shimran apărea la ieşirea *Park*-ului. Iranianul privi împrejur şi porni pe jos spre încrucişarea lui Mezö Imre cu Thölöky.

Furgoneta condusă de Tibor Zala demară de îndată, spre a nu-l pierde din vedere. În interior, Chris Jones anunţă prin Motorola:

— A ieşit din hotel, avem contactul la vedere.

Opelul gri condus de Malko, cu Milton Brabeck alături, care aştepta în faţa gării, se puse în mişcare la rândul său. Aproape imediat, vocea lui Chris Jones ţâşni în receptor:

— S-a urcat acum într-un taxi. Se îndreaptă spre Dunăre. Numărul taxiului este K. 4792.

Malko scoase o scurtă exclamaţie. Era vehiculul lui Ferencz Korvin,

fostul poliţist de la MVA, care lucra cu mafioţii ruşi. Se aflau pe pista cea bună.

Pânda lor plictisitoare sfârşea prin a da roade, iar planul elaborat de Malko începea să prindă contur. Aşa cum fusese prevăzut, ziarele ungureşti acordaseră un spaţiu larg incidentului cu maşina-capcană, atribuindu-l unui conflict între traficanţii ruşi şi unguri. Corpul neputând fi identificat, ancheta progresa lent.

La ora la care Malko se trezi a doua zi dimineaţă, la Alan Spencer, Chris Jones şi Milton Brabeck se aflau deja pe drum într-un Falcon 90 al CIA pentru a veni să-i dea o mână de ajutor lui Malko. Şeful de post îl reactivase pe Tibor Zala care le găsise o furgonetă de ocazie, o Skoda veche cu motor încă solid. Câteva orificii cu maşina de găurit în tablă, un taburet şi un binoclu făcuseră din ea un vehicul de observat perfect. *Stringerul* CIA le procurase de asemenea un Opel cu numere ungare, mai oarecare decât o maşină de închiriat.

Poliţia ungară făcuse percheziţie la *Eden* fără a găsi nimic. Pavel Saharov, Zakra şi gărzile de corp ale ex-generalului KGB dispăruseră. Malko şi Alan Spencer evitaseră orice aluzie la uzina dezafectată. Interesele lor nu convergeau. Era posibil ca rusul să se fi ascuns acolo. Cum avea mai multe ieşiri, era liniştitor pentru el…

De-abia debarcate gorilele cu materialul lor, s-au şi pus pe treabă. Timp de două zile, Mehdi Shimran nu părăsise hotelul decât pentru a merge la restaurant… Şi pe urmă, acum, treaba mişca. Malko îşi zise că şi poliţia ungară trebuia să urmărească pânda, de la distanţă mai mare. Asta aducea multă lume în spatele iranianului.

— N-au mai făcut curăţenie de un secol, mormăi Milton Brabeck privind imobilele negre de murdărie ce mărgineau bulevardul Rákoczi.

— Doar o jumătate de secol, corectă Malko.

— Pe urmă, continuă gorila, New York-ul-este tot aşa de curat ca Disneyland.

Avu o uşoară crispare a feţei şi-şi puse mâna la stomac.

— Fir-ar! Când o să mergem într-o ţară cu haleala *normală!*

În seara din ajun, cinaseră la *Mátyás Pince*. Ceapă prăjită cu polonicul şi paprika. Manualele bucătăriei ungare, se dovediseră devastatoare pentru stomacul celor doi americani.

— Liniştiţi-vă, făcu Malko, graţie Noii Ordini Mondiale, în curând pământul va fi acoperit de MacDonalds, adică veţi putea călători fără angoasă existenţială.

— Dumnezeu să vă audă, spuse cu gravitate Milton Brabeck. Au toalete publice în acest stat?

— Nu, spuse Malko.

Se apropiau de podul Erzsébet. Nu era chiar direcţia uzinei dezafectate.

— Trec podul, anunţă Chris Jones. Virează la stânga. Avem dificultăţi să-i urmărim din cauza tramvaielor.

*

* *

Zakra, anchilozată, încerca zadarnic să se întoarcă pe o parte. De trei zile nu se mişcase din acest pat de fier unde era legată cu benzi late de ţesătură adezivă. Nu era nevoie de căluş: camera unde se găsea nu avea decât o uşă, la capătul culoarului, în subsolul uzinei dezafectate. Mai purta ţinuta pe care o avea cu trei zile mai devreme: o rochie lungă de lenaj cu ciorapi-jartieră. Şuba zăcea într-un colţ. De două ori pe zi, un cecen îi aducea de mâncare.

Totul începuse în seara celei de-a doua întâlniri. Pavel o adusese cu maşina. S-au oprit la ieşirea de pe podul Árpád. La ora zece fix, rusul îi spuse Zakrei:

— Priveşte bine locul unde erai cu prietenul tău american în seara trecută.

Doar cuvântul „american” şi o îngheţase. Deci, ştia!

Câteva secunde mai târziu, explozia maşinii-capcană făcu să tremure structurile metalice ale podului. Vocea glacială a lui Pavel Saharov desăvârşise demoralizarea ce o cuprinsese pe Zakra.

— M-ai trădat. Ştiu tot.

Fără un cuvânt în plus, apucară drumul spre *Révész utca*. Zakra încerca să-şi ascundă spaima ce o invada. O vor ucide, ca pe iranian. Când au ieşit din Mercedes, picioarele n-o mai ascultau. Unul din ceceni o înhăţă şi o târî până la poarta de fier.

Pe urmă nimic.

Doar că au legat-o de cei patru montanţi ai patului de fier. Nu

înţelegea de ce Pavel nu o omorâse. Spre ora trei dimineaţa, uşa s-a deschis. Era rusul. Se gândi iar că venea s-o omoare. Însă el s-a culcat peste ea, fără un cuvânt, i-a îndepărtat hainele şi a făcut dragoste tot fără un cuvânt, cu un fel de furie, atât de violentă, încât o rănise, aşa de contractată era. El mirosea a vodcă şi plecase cum venise. De atunci, nu-l mai văzuse.

*

* *

— Tibor spune că urcă spre Citadelă, anunţă Chris Jones. Aproape nu mai este circulaţie, trebuie s-o ştergem.

Malko înjură printre dinţi. Tocmai trecuseră pe lângă *Gellért*. Mai urcă puţin, apoi se opri la intrarea Citadelei Sélany. Prea riscant de mers mai departe. Vocea lui Chris Jones izbucni în receptor, stresată…

— S-au oprit lângă un Mercedes. Aşteptaţi… este cineva care a ieşit din Mercedes şi se urcă în taxi. Un tip înalt, mai mult chel. Pavel Saharov! *Shit!* Nu mai văd nimic.

— Chris! chemă Malko, nu puteţi activa sistemul de ascultare?

Gorilele aduseseră microfoane direcţionale, capabile să capteze conversaţiile, chiar într-o maşină închisă, graţie vibraţiilor sticlei.

— Prea departe, răspunse Chris Jones. Suntem pe sens unic, obligaţi să coborâm din nou.

— O.K., făcu Malko, este prea riscant să rămânem în zonă. Continuaţi până la *Szirtes* utca. Nu există decât un drum pentru a coborî de la Citadelă. Vor trece neapărat prin faţa voastră. Preveniţi-mă. Ne punem şi noi la adăpost.

Se întoarse pe o străduţă liniştită, mărginită de vile, *Kocsány utca*, şi se opri, departe de strada principală. Douăzeci de minute se scurseseră, apoi din nou vocea lui Chris.

— Taxiul a trecut. Mercedesul este tot acolo sus.

Câteva minute de tăcere, apoi:

— Trecem podul. O iau la stânga pe cheiul Belgrad. Se duc spre nord.

Acolo, cu multă circulaţie, era mai uşor. Un sfert de oră mai târziu, taxiul îl depunea pe Mehdi Shimran la *Duna Intercontinental* şi pleca.

— A intrat, anunţă Chris Jones.

— Trimiteţi-l înăuntru pe Tibor Zala.

Se oprise în parcarea situată între cheiul Belgrad şi Dunăre, sub hotel. Trei minute mai târziu, vocea lui Chris Jones anunţă:

— Tibor s-a înapoiat. Shimran a luat un plic care-l aştepta la recepţie şi a intrat în ascensor pentru a coborî. Se duce probabil la garaj. Dacă iese, trece prin faţa noastră.

Tăcere, apoi vocea triumfătoare a gorilei.

— A ieşit din garaj. Conduce un Mercedes 240 verde cu număr diplomatic. Plecăm.

Fără a şti numărul, Malko era aproape sigur că era vorba de maşina ambasadei Iranului… Reluară filarea şi, puţin mai târziu, Chris Jones anunţă:

— S-a garat în Kerepesi, destul de departe de hotel. Pleacă pe jos.

Malko merse mai departe pe bulevardul Kerepesi care ducea de-a lungul hipodromului şi găsi uşor Mercedesul. Era acelaşi cu cel pe care el îl văzuse, cu Cirus Tadjeh la volan.

*

* *

Stringerul Tibor Zala nu fusese admis la şedinţa dintre Alan Spencer, Malko şi cele două gorile. Înţelept, aştepta în anticameră, fumând o havană oferită de Companie…

— Ar trebui să ştim ce şi-au spus, concluzionă cu mare clarviziune Alan Spencer.

O tăcere densă îi răspunse. Cel puţin dacă nu se poseda o bulă de cristal…

Mehdi Shimran se înapoiase la hotel şi Pavel dispăruse undeva. Recuperarea maşinii ambasadei dovedea dificultatea unei filări discrete. În plin câmp, era practic imposibil. Dacă iranianul le scăpase printre degete în stadiul final al operaţiilor, asta era culmea.

— Am o idee, zise Malko deodată. Există un martor al conversaţiei dintre Pavel Saharov şi Mehdi Shimran.

— Cine?

— Ferencz Korvin, spuse Malko, fostul sticlete de la MVA, cel care m-a informat deja.

— Credeţi că ar vorbi? întrebă americanul.

— Totul depinde de maniera în care i se cere.

— Dumneavoastră ştiţi unde să-l găsiţi?

— Cunosc adresa lui. De obicei, este acolo, spre seară.

— Încercaţi lovitura, îl sfătui şeful staţiei.

— Un amănunt, preciză Malko. Dacă Korvin refuză să vorbească, suntem obligaţi să ne asigurăm de el până la noi ordine. Adică să-l răpim.

— Îmi va ţine companie, este loc în furgonetă, glumi Chris Jones.

Alan Spencer făcea calcule. Răpire, şantaj, lovituri şi răniri, fără a mai vorbi de alte lucruri neprevăzute. Noroc că nu era un individ recomandabil.

— Duceţi-vă, suspină el, eu nu mă mişc de aici.

*

* *

— Nu se poate! Asta e o pivniţă!

Milton Brabeck se lovise de ceva ascuţit, în obscuritatea totală a culoarului ce ducea la camera lui Ferencz Korvin. Maşina fostului sticlete de la MVA era jos, deci trebuia să fie acasă. În cele din urmă. Malko ajunse în faţa uşii şi bătu.

Niciun răspuns.

Reîncepu, bătând toba. De data asta, se auziră paşi grei de partea cealaltă a batantului şi o voce mahmură întrebă în maghiară:

— Cine este?

— Prietenul lui Serghei, aruncă Malko prin uşă.

— Nu aştept pe nimeni, replică şoferul de taxi.

Hotărât lucru, nu era decis să deschidă. Malko se întoarse spre Chris Jones şi zise simplu:

— Daţi-i drumul.

Nu era mult loc, dar gorila reuşi să-şi ia câţiva metri de elan. Trecu prin batant ca şi cum ar fi fost foiţă de ţigară. Milton ţâşni din spate, cu Beretta 92 în mână.

— Să ne calmăm, spuse el în engleză, singura limbă pe care o cunoştea.

Ferencz Korvin, aşezat pe pat, cu o cutie de conserve în mână, privi

uluit. Cei doi munţi de carne dădeau buzna în cocioaba sa. Apoi, ca un urs brun care iese din hibernare, prinse din zbor levierul de pneuri şi făcu o încercare.

Beretta 92 răsună sec, cu amortizor. Korvin se opri brusc, împietrit, privindu-i pe Chris şi pe Milton, cu mutre de sticleţi.

Malko apăru şi el. Luă un taburet cu un calm demoralizant.

— Mister Korvin, spuse el în rusă, nu trebuie să luaţi în nume de rău pătrunderea noastră. Trebuie să vorbim.

— N-am nevoie să vorbesc, râgâi fostul sticlete. Cine sunt ăştia?

— Prieteni.

Chris şi Milton ocupau tot locul, observându-l cu privirea lor albastră şi rece pe Ferencz Korvin, care avea frisoane pe spate. O bună parte din tencuiala plafonului era acum la picioarele sale.

— Întindeţi-o, făcu el, vreau să lucrez.

— Astăzi dimineaţă, spuse Malko, dumneavoastră aţi dus un bărbat cu părul alb pe care l-aţi luat de lângă hotelul *Park*. S-a întâlnit cu amicul nostru Pavel în maşina dumneavoastră. Ce au vorbit?

De stupefacţie, Ferencz Korvin rămase mai întâi mut. Apoi, scoase un fel de răget şi agită levierul.

— Întindeţi-o! Mă luaţi drept turnător?

Malko nu se tulbură. Scoţând un teanc de bancnote, îl aruncă pe pat lângă ungur.

— Sunt cinci mii de dolari, anunţă el. În forinţi, asta face mulţi bani. Vă ascult.

Korvin strecură totuşi o privire oblică spre teanc, înainte de a mormăi:

— Întindeţi-o, mormăi el.

Malko dădu din cap.

— Cred că dumneavoastră n-aţi înţeles, mister Korvin. Nu aveţi de ales: sau luaţi aceşti bani şi-mi spuneţi ceea ce vreau să ştiu, sau veţi petrece momente dezagreabile care vor avea un sfârşit prematur.

Îl arătă pe Milton care-şi mângâia tăcut enormul amortizor al Berettei 92.

— Procedura standard, continuă Malko, constă mai întâi în a sparge cei doi genunchi. Cum aceste proiectile au tendinţa să explodeze, meniscurile dumneavoastră vor fi terminate. Deci, dacă vă

decideţi să colaboraţi *după* această mică încercare, veţi rămâne totuşi invalid. Pe urmă, când coatele dumneavoastră vor suporta acelaşi tratament, prietenul meu va fi constrâns să vă expedieze câteva gloanţe în cap… Vedeţi că aveţi tot interesul să ne vorbiţi şi nici măcar nu veţi avea de suportat represaliile lui Pavel. Acţiunea bună pe care o veţi face va rămâne între noi.

Tăcu şi o linişte adâncă se aşternu peste cameră. Milton Brabeck îşi drese gâtul, schimbă o privire cu Malko, îşi ridică pistoletul şi trase piedica exterioară.

Clicul metalic îl făcu pe Ferencz Korvin să tresară. Se scutură. Îl privi pe Malko, ţeava armei, apoi ochii lui Milton Brabeck şi trase concluzia că într-adevăr nu trebuia să se joace cu focul.

— *Bisztos!* făcu el. Voi povesti totul.

Fostul sticlete MVA era poate un gunoi, însă era dotat pentru supravieţuire.

Capitolul XX

— Au vorbit de o întâlnire astă-seară, pe la unsprezece şi jumătate.

Cu capul între mâini, Ferencz Korvin vorbea atât de încet, că abia se auzea. Îşi scărpină burta şi rămase tăcut, aruncând o privire chiorâş celor trei bărbaţi. Fără o vorbă, Chris Jones se mişcă pentru a deschide o fereastră ce dădea spre o curte interioară. Duhoarea cocioabei era cu adevărat insuportabilă.

— O întâlnire unde?

— La Harmashatárhegy.

— Ce e asta?

— Un fost teren de aviaţie, în vestul oraşului.

— Scrieţi-mi numele, ceru Malko.

Ferencz Korvin se execută pe un petic de hârtie ce-l întinse lui Malko. Acum ştia destule.

— Veniţi, îi zise el ungurului.

Acesta ridică o privire aspră spre el.

— Unde?

— Cu noi.

— De ce?

Se ghemuise ca pentru a ţâşni. Malko îi adresă un surâs suav.

— Vreau să evit tentaţiile, Korvin Ferencz. Când trădăm o dată, putem trăda de două ori. Dumneavoastră n-aveţi de ce vă teme, vă voi lăsa liber la noapte, când treaba va fi terminată. E mai bine aşa decât să vă înlăturăm definitiv…

Ochii mici ai ungurului îi măturau alternativ pe cei trei bărbaţi. Milton şi Chris păreau a-l impresiona în mod particular. În final, se ridică mormăind. Îşi puse cascheta şi bluzonul. Milton Brabeck ţinea în continuare în mână Beretta 92 prelungit cu amortizorul. El ieşi primul şi rămase pe culoar.

Coborârea se petrecu fără neplăceri. Sub portic, Malko făcu o scurtă haltă.

— Vă vom duce într-o furgonetă, explică el. Pentru mai multă siguranţă, veţi fi legat.

Ferencz Korvin era prea zguduit ca să reziste. Îl urmă cuminte pe Chris Jones, când gorila îl luă de braţ. Furgoneta, cu Tibor Zala la volan, se găsea la douăzeci de metri. Ungurul urcă prin spate şi Chris Jones deschise lădiţa sa metalică, scoţând un rulou de bandă adezivă. Cinci minute mai târziu, fostul poliţist de la MVA era transformat în cârnat, aşezat pe podeaua furgonetei. Malko trecu în faţă.

— Cunoaşteţi un loc care se numeşte Harmashatárhegy? îl întrebă el pe Tibor.

Ungurul îşi frământă capul câteva secunde înainte de a răspunde.

— Da. Este afară din oraş. Un mic teren de aviaţie înconjurat de dealuri care serveşte vara pentru zboruri de planoare.

— Aş vrea să merg acolo. Cât mai este ziuă.

Se întoarseră pe bulevardul Andrássy spre a traversa Dunărea, ocolind dealul Castelului pentru a se angaja pe un mare bulevard mergând drept spre vest, Szilágyi Erzsébet, şi trecând prin faţa turnului *Budapest Hotel*. Bulevardul îşi schimba numele, devenind Vörös Hadsereg. Puţin câte puţin, casele se răreau.

— Iată azilul psihiatric al Budapestei, anunţă Tibor, arătând un mare parc pe stânga.

Mai urcară, virând la dreapta şi, brusc, se găsiră la ţară. Nu mai era decât un drum de pământ care se termina în fundătură, alături de mai

multe hangare în stare proastă. Tibor opri furgoneta şi le arătă în faţă un deal, plin de antene.

— Este muntele Harmashatár, explică el. Acolo sunt releele de comunicaţii ale armatei.

Înaintea lor se etala o depresiune fără vegetaţie, înconjurată de dealuri. Locul era perfect pentru a ateriza un mic avion sau un elicopter, cel mai apropiat vecin găsindu-se la un kilometru.

— Bine, zise Malko, să ne întoarcem în oraş.

*

* *

Cum era prevăzut, Alan Spencer se instalase în biroul său, mâncând tartine. Ascultă atent povestirea lui Malko, înainte de a se lăsa pe spatele fotoliului.

— Deci, vreţi să vă puneţi planul în aplicare? întrebă el.

— Absolut, zise Malko. Aveţi vreo obiecţie?

— Nu, mărturisi americanul, însă…

— Vă temeţi de un contratimp? Sunt de acord să-i punem la curent pe unguri, cu condiţia ca ei să rămână discreţi până în ultima secundă şi să nu acţioneze decât la ordinul meu.

— Cred că pot obţine asta, făcu şeful staţiei CIA.

— Atunci, treceţi la ultimele pregătiri, sugeră Malko.

Urmă un lung moment de tăcere, după care Alan Spencer se îndreptă spre casa de fier.

*

* *

Pavel Saharov fuma un trabuc, suflând încetişor fumul spre a privi rotocoalele albastre urcând spre plafon. Reflectase mai mult de două zile, închis în uzina dezafectată, când nu se ocupa de punerea la punct a ultimelor pregătiri. Mai rămâneau două ore, iar el revedea mintal toate detaliile operaţiunii.

Elicopterul ar sosi spre ora unsprezece şi jumătate şi ar redecola câteva minute mai târziu. Dată fiind altitudinea la care zbura, erau puţine şanse să fie interceptat de radare. În orice caz, nimeni n-ar mai avea timp să reacţioneze. Ar fi deja în Ucraina când ungurii ar da

alarma, în drum spre baza de lângă Beregovo. Patronul escadrilei era un prieten de-al lui Pavel, cu o soldă mizerabilă. Pentru cinci sute de dolari, îi punea la dispoziţie un elicopter.

Pavel avea să încaseze infinit mai mult. O sută douăzeci de milioane de dolari, cu ceea ce agentul CIA îi dăduse deja putea să trăiască liniştit până la moarte.

Hotărâse să oprească aici operaţiunea. Atâta pagubă pentru plutoniul 239 pe care l-a sustras din uzina de la Celiabinsk şi care dormea bine la cald, aproape de Beregovo, şase sute optzeci de milioane de dolari! Era greu de abandonat o astfel de sumă colosală, însă a continua ar fi o nebunie. Lichidarea agentului CIA îi acordase puţin răgaz, dar asta n-ar dura… În timp ce aici era simplu. Odată ajuns la Beregovo, ar dispărea în natură şi nimeni nu l-ar mai găsi. Totul era prevăzut.

Rămânea o singură problemă: Zakra.

Tânăra kyrgyzsă se afla tot în camera de alături. Era simplu: sau s-o lichideze, sau s-o ia cu el. Înţelepciunea ordona prima soluţie.

Însă, inexplicabil, Pavel, care de obicei era rece ca un peşte, mort pe plan afectiv, nu reuşea s-o şteargă pe tânăra femeie din minte. Încetul cu încetul, se gândea s-o includă în noua sa viaţă. N-ar mai găsi uşor o creatură asemănătoare. Şi, cel puţin cu ea, ştia la ce se putea aştepta. Ideea de a se servi din nou de această superbă târfă îi încingea pântecele. Se sculă, stinse trabucul şi trecu în camera vecină. Privirea Zakrei se îndreptă spre el, plină de angoasă. Se aplecă şi zise simplu:

— Plecăm!

*

* *

Furgoneta ascunzându-l pe Milton Brabeck se găsea la mai puţin de zece metri, când Mehdi Shimran venise să-şi ia Mercedesul cu număr diplomatic. Malko era puţin mai departe, cu Chris Jones. Convoiul de trei vehicule traversase Pesta de la est la vest. Ştiind unde se ducea iranianul, era posibil pentru urmăritori să păstreze o distanţă decentă. De mai multe ori, Malko avu senzaţia că erau şi vehicule ale poliţiei ungare, dar nu era sigur. Alan Spencer îi prevenise şi ei trebuiau să fie

acolo.

Acum iranianul urca Vörös Hadsereg, conducând foarte încet. Era singur, încetinind deseori. Ajuns în vârful dealului, se opri, continuă, se întoarse şi, în final, se angajă pe Glück Frigyes, micul drum ducând la teren.

Tibor Zala se opri: era imposibil, chiar noaptea, de a nu fi reperat. Urmări cu ochii luminile roşii ale Mercedesului, până când acesta se opri în faţa unui hangar. Întorcând, farurile sale luminară un alt vehicul ce se afla deja acolo: un alt Mercedes întunecat.

Malko ajunse furgoneta.

— Trebuie doar să aşteptăm, zise el, terenul e înconjurat din toate părţile, fără a mai vorbi de cele două MIG-uri 21 ale forţelor aeriene ungare gata să decoleze de pe aerodromul militar al Budapestei.

Era aproape sigur că Pavel Saharov avea să utilizeze un elicopter.

Acestuia îi trebuiau cel puţin treizeci de minute de zbor până la frontiera Ungariei, timp suficient pentru a-l intercepta. Se scurseseră douăzeci de minute.

Tăcerea era absolută şi lămpile roşii ale pilonilor radio pâlpâiau pe muntele Harmashatár. Un uşor sforăit se auzi, la nord: acesta se amplifică, lăsând loc şuieratului sacadat caracteristic palelor unui elicopter.

Totuşi, degeaba căsca Malko ochii mari, nu văzu aparatul care zbura evident cu toate luminile stinse. Observă doar o masă sumbră pe sol în momentul în care aparatul se aşeză chiar lângă cele două automobile. Palele continuau să se învârtă, emiţând un şuierat uşor. Malko încerca zadarnic să străpungă obscuritatea.

Apoi, se auzi un zgomot uşor, undeva în spate, unde se opri o maşină din care ieşi colonelul Sándor Pinter, cu faţa încruntată.

— Vom interveni imediat! anunţă ungurul, înainte să plece elicopterul.

— Aşteptaţi, zise Malko.

— De ce?

— Nu vă pot spune.

Ofiţerul ungur dădu din cap.

— Imposibil. Am primit ordine. Dacă scapă, eu răspund.

Duse mâna la *walkie-talkie* – moment în care Malko îndreptă spre el

pistoletul său extraplat.

— Domnule colonel, spuse el calm, vă cer puţină răbdare.

Sufocat, ofiţerul ungur rămase încremenit. În sinea sa, Malko socotea secundele, rugând cerul să nu se fi înşelat.

*

* *

Şuieratul palelor MI-ului 26 te obliga să strigi pentru a te face înţeles. Aerul răscolit transforma părul alb al lui Mehdi Shimran într-o coamă ciufulită. Cu mâinile în buzunarul paltonului, el veni în întâmpinarea lui Pavel Saharov care ieşi din Mercedesul unde rămase Zakra. Cei doi ceceni o încadrau.

La bordul elicopterului, în afară de piloţi, nu mai erau decât doi civili, înarmaţi cu Kalaşnikovuri.

— Aveţi metalul? întrebă Mehdi Shimran, totuşi impresionat.

— Dumneavoastră aveţi banii? replică Pavel Saharov.

— Da, priviţi.

Iranianul scoase din buzunar o foaie împăturită.

Un ordin de virament irevocabil de şaizeci de milioane de dolari la o bancă elveţiană. Rusul o examină îndelung la lumina unei brichete mari, înainte de a pune hârtia în buzunar.

— Perfect, spuse el.

Se îndreptă spre elicopter şi luă din cabina de pilotaj un „diplomat” negru pe care îl întinse lui Mehdi Shimran.

— Următoarea livrare va avea loc peste două zile, anunţă el.

Iranianul deschise portbagajul maşinii. Cu grijă, se pregătea să aşeze „diplomatul” în fundul portbagajului, dar nu mai avu timp să-şi termine gestul.

Un fulger albastru orbitor, atât de puternic încât lumină toată scena şi peisajul la o sută de metri împrejur, ţâşni din cufăr, ca şi cum l-ar fi lovit trăsnetul. În acelaşi timp „diplomatul” pe care el îl aşezase sări în aer, cufărul întorcându-se spre luneta posterioară, şi un alt „diplomat” apăru în fund, cu capacul smuls. Întunericul reveni. Cu toate acestea, toţi cei care se găseau acolo păstraseră imprimată pe retină această pată albastră care ieşea de nicăieri.

Paralizat, Mehdi Shimran privea cele două „diplomaturi” despicate

şi lingourile de plutoniu răspândite în cufăr, fără a reacţiona. Pavel Saharov, încă sub şoc, se apropie de el:

— Ce s-a întâmplat?

*

* *

Fulgerul albastru îi decupase în umbre chinezeşti pe poliţiştii unguri strânşi în spatele lui Malko. Ei se aflau totuşi la un kilometru. Colonelul ungur, mereu sub ameninţarea pistoletului, exclamă:

— Ce este asta?

— V-am salvat viaţa, spuse Malko. Acum puteţi acţiona.

Coborâse arma, şi, cu vederea încă tulbure, încerca să distingă ce se petrecea departe. Planul său funcţionase exact cum fusese prevăzut. La sfârşitul zilei, recuperase din casa de fier a lui Alan Spencer „diplomatul” conţinând cele şase kilograme de plutoniu 239 dat de Pavel Saharov.

Chris Jones deschisese portbagajul Mercedesului diplomatic şi ascunsese primul „diplomat” predat lui Malko de Pavel Saharov, conţinând cele şase kilograme de plutoniu 239. Când Mehdi Shimran aşezase deasupra cel de-al doilea „diplomat”, conţinând şi el şase kilograme de plutoniu 239, adunarea celor două mase şi apropierea lor provocase un „incident de punct critic”. Masa critică fiind depăşită, punerea în contact a celor două mase de plutoniu 239 provocase o degajare de neutroni, de căldură şi de raze gama.

Căldura depărtase în mod violent cele două mase, împiedicând declanşarea reacţiei nucleare, neutronii şi razele gama proiectând pe o rază de cincizeci de metri radiaţii mortale. În plus, razele gama, ionizând aerul, creaseră strania rază de lumină albastră-violet. Intensitatea radiaţiilor atinsese câteva fracţiuni de secundă aproape 1000 rad, doza mortală fiind 500.

*

* *

— Priviţi! exclamă Mehdi Shimran întinzând braţul spre mai multe girofaruri care soseau din cele patru puncte cardinale.

Pavel Saharov se precipită spre portbagajul Mercedesului iranian.

Luă de acolo „diplomatul” conţinând plutoniul 239 şi se pregăti să se năpustească spre elicopter.

— Veniţi! ţipă el lui Shimran, avem timp să fugim.

Mehdi Shimran nu mişca, adresând un surâs trist şi uşor ironic rusului:

— Unde vă duceţi?

— Avem timp să decolăm!

Mehdi Shimran clătină capul:

— Şi pe urmă? Ştiţi ce s-a întâmplat? Am fost iradiaţi. O doză de 1000 rad aproximativ.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că suntem morţi, zise iranianul. Doza mortală este de 500 rad. Într-o oră veţi începe să vomaţi, apoi vă va sângera nasul. Pe urmă vă veţi simţi din ce în ce mai rău… Dacă sunteţi într-adevăr foarte rezistent, veţi rezista patruzeci şi opt de ore. Dacă nu, douăzeci şi patru…

Palele elicopterului se învârteau mereu.

Cu un gest, Pavel Saharov îi făcu semn pilotului să decoleze.

Girofarurile se apropiau. Şuieratul se transformă în fluierat strident, un vânt furios îi mătură pe cei patru oameni care rămâneau la sol şi MI-ul 26 se ridică, luând direcţia nord.

Mehdi Shimran privi paralizat aparatul ridicându-se. Abia îl văzu pe Pavel Saharov scoţând un pistolet negru din buzunar, aşezând ţeava sub bărbie şi apăsând pe trăgaci.

Corpul său mai era agitat de spasme când prima maşină a poliţiei sosi. Mehdi Shimran nu opuse nicio rezistenţă. Fulgerul albastru încă îi mai dansa în pupile. Poliţiştii răsăreau din toate părţile, însoţiţi de o maşină purtând număr diplomatic şi un drapel american.

*

* *

Ochii Zakrei păreau înfundaţi în orbite, tenul său era gri şi părul său frumos cădea în şuviţe. Faţa sa structurată părea să se fi chircit. Vata înfundată în nări şi schimbată regulat reducea constantele hemoragii nazale. O perfuzie era fixată în braţul stâng, forţând-o să rămână pe spate. Spitalul Robert Károly îi dăduse o cămaşă de noapte

prea strâmtă care-i comprima pieptul său magnific.

Două gărzi vegheau la uşă, interzicând orice vizită. Când uşa se deschise, întoarse capul şi schiţă un surâs. Gingiile sale păreau săltate, ceea ce dădea gurii sale un aspect vag cabalin.

— Cum merge? întrebă Malko cu un ton drăgălaş şi aşezându-se pe marginea patului.

— Rău, răspunse tânăra, nu încetez să vomit!

Erau treizeci şi şase de ore de când fusese transportată la acest spital. Greţurile se diminuaseră puţin, însă se simţea îngrozitor de slăbită. Malko observă că mâinile îi slăbiseră.

— Am o surpriză bună pentru tine, anunţă el scoţând din buzunar un paşaport cu copertă verde: paşaportul tău american.

Îl aşeză pe pat şi Zakra îl apucă imediat, frunzărind cu lăcomie primele pagini. Era exact fotografia ei, identitatea ei şi data naturalizării era cea din ajun. Îl puse jos, cu lacrimi în ochi.

— *Das ist wunderbar! (Asta e minunat!)* spuse ea cu vocea spartă.

— Ţi l-am promis, zise Malko. L-ai meritat din plin.

CIA recuperase cele douăsprezece kilograme de plutoniu 239. Elicopterul interceptat de MIG-uri aterizase în Ungaria, iar pilotul vorbise. Era plecat dintr-o bază a KGB nu departe de Beregovo. Prevenite, autorităţile ucrainene colaboraseră imediat. Cele şaizeci şi opt de kilograme de plutoniu 239 rămase fuseseră recuperate imediat, îngropate în diverse locuri ale acestei baze în pachete de câte şase kilograme înconjurate de un strat gros de talc. Acesta, derivat al borului, avea proprietatea să oprească neutronii. Ancheta abia începea.

Controversa dintre autorităţile ungare şi CIA era în toi. Ungurii le reproşau desigur americanilor că au provocat o reacţie nucleară pe teritoriul lor, atunci când ar fi fost atât de simplu să-i fi arestat pe toţi protagoniştii traficului.

Ambasadorul american le afirmase că „incidentul de criticitate” de la Harmashatár n-ar avea nicio consecinţă supărătoare. Radiaţiile mortale nu depăşiseră un cerc de cincizeci de metri, iar radioactivitatea locului era nulă, cum se putuse constata cu contoare Geiger.

Bineînţeles, nu le spusese adevărul. Ideea lui Malko de a provoca

voluntar acest incident depăşind masa critică a plutoniului 239 fusese supusă Casei Albe şi călduros aprobată. Într-adevăr, mai rămâneau o sută de tone de plutoniu 239 în Rusia. Alţi Pavel Saharov ar avea vocaţii de contrabandişti nucleari. Hidra proliferării urma să renască foarte repede. Ideea era de a descuraja candidaţii. De acum înainte, ştiau că-şi riscau viaţa şi nu doar câţiva ani de închisoare. Această metodă fusese folosită în Liban de sirieni asasinând familia Chamoun: să producă teamă.

Vai, Zakra exista în perimetrul mortal.

— Mă simt rău, suspină tânăra kyrgyzsă. Când o să pot ieşi de aici?

— Curând, o asigură Malko. Ceea ce ai nu este foarte grav.

Îi explicase tinerei femei, rămasă în Mercedesul lui Pavel Saharov, cum caroseria o protejase de iradiere. În camere, la acelaşi etaj, cei doi ceceni luptau contra morţii. Mehdi Shimran murise cu o oră mai devreme. O infirmiera intră şi schimbă butelia perfuziei, picătură cu picătură, care începu sa curgă mai repede.

— Asta te va face să dormi, explică Malko. Trebuie să te odihneşti.

Zakra mai avu câteva sughiţuri violente care-i zguduiau corpul. Apoi, puţin câte puţin, muşchii i se destinseră, spasmele se calmară, ţinându-l mereu pa Malko de mână. Nu mai atinsese paşaportul aşezat pe pat. Schiţă un surâs fericit adresat lui Malko şi murmură:

— Cred că voi dormi. Sunt mulţumită de paşaport.

— Somn uşor, zise Malko.

Perfuzia era golită pe jumătate. Doza masivă de morfină ce o injecta în venele Zakrei era pe cale s-o adoarmă definitiv, fără suferinţă şi fără spasme. Malko, aplecat asupra ei, văzu licărirea ochilor săi negri stingându-se încetul cu încetul, ca o lumânare care se sfârşeşte. Nu lăsă mâna Zakrei decât atunci când privirea îi deveni rece şi goală.

Sfârşit

Intrigat, Malko inspectă interiorul mașinii Lada pentru a se asigura că aceasta este goală. Deodată, un jet de adrenalină îi făcu arterele să explodeze. Timp de o fracțiune de secundă paralizat. Apoi își privi ceasul și alergă spre Dunăre..

La editura TINERAMA

au apărut în seria SAS:

- SAS contra CIA
- Tunurile din Bagdad
- Operațiunea Apocalips
- Misiune la Saigon
- Embargo
- Samba pentru SAS
- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB

Preț 2600 lei

ISBN 973-95440-3-7